

СИНДЕР

Книга първа от Лунните хроники

МАРИСА МЕЙЪР

ЕГМОНТ

МАРИСА МЕЙЪР СИНДЕР

Превод: Кристина Георгиева

chitanka.info

Героините са същите, но не съвсем — сирачето всъщност е изключително талантлив механик киборг. Феята вълшебница е робот с особено отношение към модата, а принцът този път получава нещо повече от обувката на Пепеляшка. Дори и в бъдещето приказките започват с „Имало едно време...“

Синдер е киборг с тайнствено минало. Когато доведената ѝ сестра се разболява от смъртоносна болест, мащехата ѝ обвинява нея. А нещата стават още по-сложни, защото красивия принц Каи, кани именно нея на императорския бал. Принудена да избира между дълга и свободата, лоялността и предателството, Синдер се оказва в епицентъра на интергалактическа битка, в която, за да защити хората, на които държи, ще трябва да се изправи очи в очи с миналото си.

На баба ми, Самали Джоунс, с много любов, повече отколкото тези страници биха могли да поберат.

КНИГА ПЪРВА

*Свалиха от гърба ѝ хубавите дрехи,
навлякоха я в стара, сива рокля и я обуха в
дървени обуца.*

ГЛАВА ПЪРВА

Винтът в глезена на Синдер (от англ. — пепел) беше се покрил с ръжда, а издълбаното в него кръстче се беше сплескало в неправилен кръг. Кокалчетата на ръцете я боляха от силното натискане, докато се мъчеше да го разхлаби с отвертката и с всяко завъртане винтът стържеше тежко. Когато вече се показва достатъчно, та да може да го изскубне със стоманената си протеза, фината резба по него напълно беше се заличила.

Синдер захвърли отвертката на масата, хвана ходилото за петата и го задърпа. Една искра я парна през пръстите и тя рязко отдръпна ръце, като остави ходилото да се полюшва на плетеницата от жълти и червени жички. Отпусна се назад с въздишка на облекчение.

Чувство на избавление се усещаше в края на жиците, на свобода. От четири години вече ненавиждаше умалялото ѝ ходило и сега се зарече никога отново да не слага тоя стар боклук. Молеше се само Ико по-скоро да се върне с новата протеза.

Синдер беше единственият механик, който предлагаше пълен комплект от услуги на ежеседмичния пазар в Нов Пекин. На магазинчето ѝ нямаше табела и само рафтовете край стените с наличните резервни части за андроиди подсказваха какъв е занаятът ѝ. То беше свряно в едно тъмно кътче между търговец на употребявани нетскрийнове и продавач на коприна, и двамата, които нерядко се оплакваха от острия мирис на метал и грес от магазинчето на Синдер, нищо че обичайно той се прикриваше под аромата на кифличките с мед идващ от пекарната в другия край на площада. Но Синдер знаеше — те просто не искаха да са в съседство с нея!

Една покривка за маса цялата в лекета делеше Синдер от хората, тръгнали да пообиколят пазара. Площадът беше пълен с купувачи и продавачи, дечурлига и викове. Чуваха се гръмките гласове на хора, които се пазаряха с работи продавачи и се опитваха да накарат компютрите да смъкнат от цената; бръмченето на скенерите за идентификация на документи и монотонните гласови касови бележки, докато парите се прехвърляха от една банкова сметка в друга;

нетскрийновете, които покриваха всички сгради и изпълваха въздуха с брътвежа си — реклами, новини, клюки.

Звуковият интерфейс на Синдер приглуши шума до статично бръмчене, но една мелодия днес натрапчиво се открояваше над останалите и нея тя не можеше да заглуши. Точно пред магазинчето и стояха наредени в кръг деца и пееха гласовито: „Пепел, пепел всички, ние всички падаме на земята!“, а сетне, като се смееха неудържимо, се сгромолясваха на паважа.

Синдер разтегли устни в усмивка. Не толкова заради детската песничка, призрачната песен за чумата и смъртта (песничката води началото си от средата на 17 в. когато чумата сеела смърт в Англия и Европа), добила отново популярност през последните десетина години. От нея всъщност ѝ се повдигаше. Но обичаше кръвнишките погледи на минавачите, докато децата със смях се строполяваха напред пътя им. Неудобството да заобикалят гърчещите се тела, като се бутат в другите минавачи, предизвикваше едно мърморене у тях и по тази причина Синдер обожаваше децата.

— Сунто! Сунто!

Веселото настроение на Синдер клюмна. Сред тълпата с брашнена престилка тя видя да си пробива път Чанг Сача, пекарката.

— Идвай тука, Сунто! Нали ти казах да не си играеш толкова близо до...

Сача срещна погледа на Синдер, сви устни, сграбчи сина си за ръката и побърза да се отдалечи. Момчето захленчи и затътри крака, докато Сача му нареждаше да не се навърта около чуждите магазини. Синдер сбърчи носле зад гърба на отдалечаващата се пекарка. Останалите деца се сляха с тълпата, отнасяйки със себе си светлия си смях.

— Какво, да не би жиците да са заразни? — измърмори Синдер в празното магазинче.

Протегна се, та чак гръбнакът ѝ изпука, поразреса с мръсни пръсти косата си, събра я на чорлава опашка, а сетне грабна почернелите работни ръкавици. Първо пхна стоманената си ръка и въпреки че под дебелия плат дясната ѝ длан започна мигновено да се поти, с ръкавиците се чувстваше по-добре, защото скриваха металното покритие на лявата. Разпери широко пръсти, размърда палеца си, схванал се от стискането на отвертката и с присвити очи отново огледа

градския площад. В глъчката се забелязваха много ниски и набити бели андройди, но от Ико нямаше и следа.

С въздишка Синдер се приведе над сандъчето с инструменти под тезгяха. След като прерови и без това разбърканите отвертки и гаечни ключове, измъкна пластмасовите клещи, затрупани кой знае откога на дъното. Една по една отлепи жиците, свързващи глезена с ходилото; от всяка лумваше снопче искри. През ръкавиците не усещаше нищо, но с мигащи червени букви ретина — дисплеят ѝ услужливо я информира, че губи връзка с ходилото.

Като изтегли и последната жица, то изтрополи по цимента.

Мигновено усети разликата. За първи път се почувства... лека.

Разчисти място върху тезгяха за бракуваното ходило и като гробница го настани сред ключовете и винтовете, и пак се надвеси над глезена, за да почисти мръсотията в гнездото с някакъв стар парцал.

ТУП.

Синдер подскочи и дръпна главата си в долната страна на масата. Измъкна се изпод нея и спря навъсения си поглед първо върху неподвижния андроид, разположен на тезгяха ѝ, а после и върху мъжа зад него.

Посрещнаха я чифт изненадани медно — кафяви очи, черна коса, която висеше край ушите, и устни, на които всяко момиче в страната беше се възхищавало безброй пъти.

Намръщеното ѝ изражение изчезна.

Неговата изненада трая кратко и се стопи в извинение.

— Съжалявам — изрече той. — Не знаех, че имало човек тук.

Поради смущението в ума ѝ, думите му едва стигнаха до Синдер. Докато пулсът ѝ отново набираше скорост, ретина — дисплеят сканира чертите му, добре познати ѝ от годините, в които го беше виждала на нетскрийна. На живо изглеждаше по-висок, а и сивото яке с качулка доста се отличаваше от елегантните костюми, които обикновено носеше, при все това само 2,6 секунди бяха нужни на скенера на Синдер да измери пропорциите на лицето му и да ги свърже с образа в мрежовата база данни. След още една секунда дисплеят я информира за онова, което вече знаеше — в поток от зелени букви детайлите се изписаха в долната част на зрителното ѝ поле.

„ПРИНЦ КАИТО, ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИК НА ИЗТОЧНАТА РЕПУБЛИКА, ИДЕНТИФИКАЦИОНЕН НОМЕР 0002719057, ДАТА НА РАЖДАНЕ 7/04/108 Д.Е. — 88,987 МЕДИЙНИ РЕЗУЛТАТА, ОБРАТЕН ХРОН. РЕД, ИЗВЕСТИЕ ОТ 14 АВГУСТ 126 Д.Е. НА 15 АВГУСТ.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ПРИНЦ КАИ ЩЕ БЪДЕ ДОМАКИН НА СРЕЩА С МЕДНИТЕ, НА КОЯТО ЩЕ СЕ ОБСЪДЯТ ПРОДЪЛЖАВАЩИТЕ ИЗСЛЕДВАНИЯ ВЪВ ВРЪЗКА С ЛЕТУМОЗИСА И ВЪЗМОЖНОСТИТЕ ЗА БОРБА...“

Синдер скочи от стола и, забравила липсващото си ходило, едва не се прекатури. Подпря се с две ръце на масата и се поклони непохватно. Ретина — дисплеят потъна надолу.

— Ваше Височество — заекна тя със сведена глава, доволна, че той не можеше да види липсващото ѝ ходило, скрито зад покривката.

Принцът трепна и хвърли поглед през рамо, преди да се приведе към нея.

— Може ли, ъ-ъ — той сложи пръст на устните си, — по въпроса за височеството?

Ококорена, Синдер се насили да кимне разтреперано.

— Дадено. Разбира се. С какво... мога... вие... — тя преглътна. Подобно на бобена каша думите залепваха за езика ѝ.

— Търся някой си Лин Синдер — каза принцът. — Тук ли е?

Синдер се осмели да вдигне от масата една от ръцете, служещи ѝ за опора и придърпа още над китката крайчеца на ръкавицата си. Като гледаше ядно в гърдите на принца, тя измънка:

— Аз съм Лин Синдер.

Очите ѝ проследиха ръката му, която той постави върху заоблената глава на андроида.

— Ти си Лин Синдер?!

— Да, Ваше Вел... — тя прехапа устни.

— Механикът?

Тя кимна.

— С какво мога да ви служа?

Вместо отговор принцът се наведе, проточи врат, тъй че не ѝ остави друг избор, освен да срещне очите му, и широко ѝ се усмихна. Сърцето ѝ се трепна.

Принцът се изправи, заставяйки погледа ѝ да го проследи.

— Изглеждаш по-различно от това, което очаквах.

— Е, и вие не сте... каквото аз... а — като не успя да издържи на погледа му, Синдер се протегна и придърпа андроида в своята половина на тезгяха. — Какво му е, Ваше Височество?

Той имаше вид на току-що слязъл от поточната линия, но по женствените форми Синдер познаваше, че моделът е стар. Дизайнът беше с гладки линии, имаше сферична глава, крушовидно тяло и лъскаво бяло покритие.

— Не мога да я включа — отвърна принц Каи, като наблюдаваше инспектирането на работа. — Работеше съвсем добре и изведнъж — край.

Синдер завъртя андроида така, че светлинният сензор да е обърнат към принца. Радваше се, че ръцете ѝ бяха заети с рутинна работа, а устата ѝ — с рутинни въпроси. Така можеше да се съсредоточи, без да се смущава и да губи отново контрол над връзките в мозъка си.

— Друг път отказвала ли е да работи?

— Никога. Веднъж месечно дворцовите механици я проверяват профилактично, но за първи път отказва да работи.

Принц Каи се наведе, вдигна от тезгяха малкото ходило на дланта си и с любопитство го заглежда. Напрегната, Синдер го наблюдаваше, докато той надничаше в пълната с жици дупка и си играеше с подвижните стави на пръстите. С дългия ръкав на якето си той изтри едно петънце.

— Не ви ли е топло? — попита го Синдер и тутакси съжали, тъй като въпросът ѝ върна вниманието му към нея.

За миг принцът сякаш се смути.

— Умирам от горещина — призна той, — но гледам да не се набивам на очи.

Синдер понечи да му каже, че не беше сполучил особено, но после размисли. Навън пред магазинчето ѝ не се виждаше тълпа крещящи момичета, значи може би все пак беше сполучил. Вместо на кралска особа, той просто имаше вид на някой луд.

Синдер се покашля и отново се зае с андроида. Откри почти невидимия ключ и отвори панела на гърба му.

— Защо дворцовите механици не я поправят?

— Опитаха, но не успяха. Посъветвах ме да я донеса тук — той остави ходилото и насочи вниманието си към рафтовете със стари и износени части — имаше за андроиди, въздушни кораби, нетскрийнове, портскрийнове. Части за киборги. — Говори се, че си най-добрият механик в цял Нов Пекин. Очаквах някой старец.

— Така ли се говори? — измърмори тя.

Не беше първият, който изказваше гласно изненадата си. Повечето клиенти не можеха да си обяснят как така най-способният механик в града е не друг, а едно младо момиче, а и тя никога не разгласяваше откъде идва дарбата ѝ. Колкото по-малко хора знаеха, че е киборг, толкова по-добре. Неминуемо щеше да полудее, ако всички търговци на пазара се отнасяха така презрително към нея, както към Чанг Сача.

Тя отмести с кутрето си няколко жици на андроида.

— Понякога просто се износват. Може би е време да я обновите.

— Боя се, че това е невъзможно. Вътре има свръхсекретна информация. От съдбоносно значение за националната сигурност е пръв аз да я извлека... преди някой друг да е успял.

Ръцете на Синдер замръзнаха и тя вдигна очи към него.

Той задържа погледа ѝ цели три секунди, преди устните му да се раздвижат.

— Шегувам се. Нанси е първият ми андроид. Изпитвам носталгия.

В ъгъла на зрителното поле на Синдер затрептя оранжева светлинка. Оптичното ѝ устройство беше уловило нещо, макар тя да не знаеше какво — едно преглъщане в повече, бързо премигване, стискане на зъбите.

Беше свикнала с оранжевата светлина. Появяваше се непрестанно.

Известяваше я, че човекът лъже.

— Националната сигурност — рече тя. — Странно.

Принцът килна глава, сякаш я предизвикваше да го опровергае.

— Тютюр, модел 8.6 — прочете тя на слабо осветения панел в пластмасовия череп. Андроидът беше почти на двайсет години. Доста

стар за андроид. — Изглежда съвсем запазен.

Тя вдигна юмрук, бухна силно андроида отстрани по главата и в последния момент успя да го улови, преди да се е прекатурил на масата. Принцът подскочи.

Синдер постави андроида обратно на колелата и мушна с пръст бутона, но без резултат.

— Ще се изненадате колко често това помага.

Принцът се изсмя конфузно.

— Сигурна ли си, че ти си Лин Синдер, механикът?

— Синдер! Нося го — Ико се отдели от тълпата и с присвяткащ син сензор се плъзна на колелцата до тезгяха. Вдигна ръка и тръшна на масата в сянката на андроида чисто ново ходило, общито със стоманени пластини. — Стократно превъзхожда старото, съвсем малко е използвано, а и електрическите проводници изглеждат съвместими. Освен това успях да склоня търговеца да ми го даде само за 600 униви.

Смут разтърси Синдер. Като пазеше равновесие на истинския си крак тя сграбчи ходилото и го пусна зад себе си.

— Добра работа, Ико. Нгуейн-шифу ще се зарадва да се сдобие с резервен крак за дроид — компаньонката си.

Сензорът на Ико потъмня.

— Нгуейн-шифу ли? Отчитам грешка.

Синдер се усмихна през стиснати зъби и посочи принца.

— Ико, поздрави клиента, моля те — тя снижи глас. — Негово Императорско Височество.

Ико протегна глава и насочи кръглия си сензор нагоре към принца, който се извисяваше над нея повече от метър. Светлината блесна ярко, когато скенерът ѝ го разпозна.

— Принц Каи — изцвърча медният ѝ глас. — На живо сте дори още по-красив.

Стомахът на Синдер се сгърчи от неудобство, въпреки че принцът се засмя.

— Стига вече. Ико. Влизай вътре.

Ико се подчини и като вдигна покривката, се мушна под масата.

— Такъв чешит не се среща всеки ден — принц Каи се подпря на касата на вратата, като че всеки ден носеше андроиди на пазара. — Ти сама ли я програмира?

— Може и да не ви се вярва, но така я взехме. Подозирам, че има програмна грешка и сигурно затова са я продали на мащехата ми толкова евтино.

— Нямам никаква програмка грешка! — обади се Ико зад гърба ѝ.

Синдер срещна очите на принца, беше уловена за миг от магията на дружелюбния му смях, а после пак скри глава зад андроида.

— Е, какво мислиш? — попита той.

— Трябва да пусна диагностиката ѝ. Ще ми отнеме няколко дни, може и седмица — Синдер затъкна кичур коса зад ухото си и седна, благодарна, че кракът ѝ може да си почине, докато тя оглеждаше чарковете на андроида. Знаеше, че така нарушава етикета, но принцът, без да възразява, издаде глава напред и загледа ръцете ѝ.

— Искаш ли да ти платя предварително?

Той протегна лявата си китка с вградения в нея идентификационен чип, но Синдер махна с ръка.

— Не, благодаря. За мен е чест.

Принц Каи понечи да възрази, но после отпусна ръка.

— Предполагам, че няма шанс да стане готова преди фестивала?

Синдер затвори панела на андроида.

— Не мисля, че ще е проблем. Но без да знам какво ѝ е...

— Знам — знам — той се залюля на пети. — Много искам.

— Как се свържа с вас, когато е готова?

— Изпрати съобщение до двореца. Или ако си тук следващата седмица, бих могъл да намина тогава.

— О, да! — възкликна от дъното на магазина Ико. — Тук сме на всеки пазарен ден. Трябва да се отбиете отново. Това ще е чудесно.

Синдер се сепна.

— Няма нужда да...

— За мен ще бъде удоволствие — той вежливо кимна за довиждане и едновременно с това притули по-плътно лицето си под краищата на качулката. Синдер отвърна с кимане и макар да знаеше, че е редно да стане и да се поклони, не се осмели втори път да изпита равновесието си.

Изчака сянката му да се изгуби от покривката, преди отново да огледа площада. Сред неспирния поток от хора принцът остана незабелязан. Синдер отпусна тялото си.

Ико се плъзна до нея и склучи металните щипци на гърдите си.

— Принц Каи! Погледни ми вентилатора, струва ми се, че ще прегрея.

Синдер се наведе, вдигна новия си крак и го отри в спортните си панталони. Провери покритието, благодарна, че не беше го огънала.

— Само си представи лицето на Пеони, когато научи — рече Ико.

— Вече чувам оглушителните й писъци — още веднъж Синдер огледа внимателно множеството и тогава първите тръпки на вълнение започнаха да я гъделичкат отвътре. Нямаше търпение да разкаже на Пеони. Не друг, а самият принц! Внезапен смях се изтръгна от нея. Странно наистина. Не беше за вярване. Беше...

— О, боже!

Усмивката на Синдер посърна.

— Какво?

Ико посочи с острия си пръст към челото й.

— Изцапана си с грес.

Синдер рязко отстъпи назад и затърка чело.

— Занасяш се.

— Надали е забелязал.

Синдер отпусна ръка.

— И да е забелязал, все едно. Хайде, помогни ми да си сложа ходилото, преди някоя друга царска особа да мине насам — тя сложи крак на коляното си и според цвета им взе да свързва жиците една с друга, като се питаше дали бе успяла да заблуди принца.

— Стои ти чудесно, нали? — Ико държеше цяла шепа с винтове, които Синдер завиваше в дупките.

— Чудесно е, Ико, благодаря ти. Дано Адри не забележи. Ще ми отреже главата, ако научи, че съм похарчила 600 униви за един крак — тя стегна и последния винт и протегна крак, раздвижи глезена напред-назад и размърда пръстите. Стягаше й малко, а и няколко дни трябваше да минат, преди нервните сензори да заработят в синхрон с обновените проводници, но поне нямаше повече да куца така.

— Отлично е — рече тя и нахлузи ботуша. Зърна стария си крак в щипците на Ико. — Можеш да изхвърлиш тоя стар боклу...

Писък прониза ушите на Синдер. Тя се сепна от звука, достигнал връхната си точка в аудио интерфейса й, и се извърна в неговата

посока. Пазарът притихна. Децата, които бяха започнали игра на криеница сред струпаните нагъсто магазинчета, изпълзяха от скривалищата си.

Писькът бе дошъл от лекарката, Чанг Сача. Стъписана, Синдер стана, покатери се върху стола и надзърна над тълпата. В магазинчето, зад стъклената витрина с хлябовете и соленките с плънка от свинско, тя съзря Сача, зяпнала разперените си ръце.

Синдер стисна нос и в същия миг прозрението бързо се разпростря сред множеството на площада.

— Чума! — изкряска някой. — Пипнала е чума!

На улицата настана смут. Майките грабнаха децата си, прикривайки с отчаяните си ръце лицата им, докато бързаха да се отдалечат от магазинчето на Сача. С трясък търговците затваряха плъзгащите се врати.

Сунто изпищя и се втурна към майка си, но тя простря напред ръце. „Не, не приближавай.“ Един търговец от съседните магазини сграбчи в движение момчето под мишница. Сача извика нещо след тях, но думите ѝ в бъркотията се удавиха.

Стомахът на Синдер се обърка. Трябваше да останат тук, иначе в хаоса хората щяха да стъпчат Ико. Без да поема въздух, тя се пресегна към въженцето в ъгъла на магазинчето и дръпна по релсите металната врата. Обви ги тъмнина, само на земята край вратата имаше тънка ивица светлина. Температурата се повиши от циментовия под и в тясното помещение стана задушно.

— Синдер? — в машинния глас на Ико се долавяше тревога. Сензорът ѝ се озари и окъпа магазинчето в синя светлина.

— Не се безпокой — Синдер скочи от стола и взе мазния парцал от масата. Виковете вече заглъхваха и магазинчето се превърна в една отделна, празна вселена. — Чак на другия край на площада е. Тук сме на сигурно — при все това тя се мушна навътре към стената с рафтовете, клекна и покри носа и устата си с парцала.

Стояха там така и чакаха, Синдер се старееше да не диша дълбоко, докато най-сетне чуха сирените на въздушната линейка дошла да отведе Сача.

ГЛАВА ВТОРА

Сирените на линейката все още не бяха заглъхнали, когато на площада се чу рева на друг мотор. Маршируващи по паважа крака раздраха тишината на пазара, а сетне се чуха и отсечени заповеди. Последва нечий гърлен отговор. Като метна през рамо чантата на гърба си. Синдер пропълзя по прашния под и се провря под покривката, която висеше от тезгяха. Подпъкна пръсти в светлата пролука под вратата и я откряна едва. Като притисна буза до топлия, грапав цимент, тя успя да види в другия край на площада три чифта жълти ботуши. Отрядът за действие в извънредни ситуации. Откряна вратата още малко и видя как мъжете — всички с противогази, напръскаха целия магазин с някаква течност в жълт контейнер. Въпреки разстоянието, Синдер сбърчи нос от зловонието.

— Какво става? — попита Ико зад гърба й.

— Ще изгорят магазина на Чанг-джи — Синдер плъзна поглед по площада и забеляза чисто белия въздушен кораб на ъгъла. Освен тримата мъже площадът беше празен. Като се изгърколи по гръб, тя погледна към Ико, чийто сензор още светеше над нея в тъмното.

— Тръгваме, щом огънят пламне, докато са заети с него.

— Грози ли ни опасност?

— Не. Но точно днес не мога да бия път до изолатора.

Един от мъжете изстреля някаква заповед, последвана от шум на стъпки. Синдер извърна глава и с присвити очи погледна през пролуката. Една факла полетя към магазина. Миризмата на бензин скоро се смеси с тази на прегорял хляб. Мъжете отстъпиха назад, униформите им се чернееха на фона на разрастващия се пожар.

Синдер протегна ръка, хвана андроида на принц Каи и го дръпна до себе си. Мушна го под мишница и плъзна нагоре вратата, колкото да изпъзни под нея, без да сваля очи от гърбовете на мъжете. Ико я последва и бързо се плъзна край съседния магазин, докато Синдер спусне вратата.

Втурнаха се стремително покрай магазините, повечето оставени широко отворени по време на масовото бягство, и свиха в първата

тясна уличка. Черен дим скриваше небето над тях. Секунди след това над сградите забръмча гвардия от новинарски кораби, упътили се към пазара.

Щом се отдалечиха достатъчно, Синдер забави крачка и те излязоха от лабиринта от улички. На запад, зад небостъргачите слънцето вече залязваше. Въздухът се потеше от августовската жега, но от време на време топъл бриз се промъкваше между сградите и понасяше във вихрушка боклука от канавките. На четири пресечки от пазара по улиците отново се появиха признаци на живот — по тротоарите пешеходците се скупчваха, за да обсъдят чумата, пламнала в центъра на града. Вградените в стените на сградите екрани излъчваха на живо огъня и дима в центъра на Нов Пекин, а в тревожните заглавия броят на заразените растеше ежеминутно, макар че, доколкото Синдер разбираше, досега само за един-единствен човек беше потвърдено, че е болен.

— Тези лепкави кифлички — обади се Ико, докато подминаваха кадър на почернелия магазин в едър план.

Синдер прехапа ъгълчето на бузата си. Нито Ико, нито тя някога беше опитвала прехвалените кифлички от пекарната на пазара. Ико нямаше вкусови рецептори, а Чанг Сача не обслужваше киборги.

Магазините и високите бизнес сгради постепенно започнаха да се сливат с безразборно многообразие от жилищни блокове, построени толкова близо един до друг, че се превръщаха в една нескончаема стена от стъкло и бетон. Някога апартаментите в този край на града били просторни и привлекателни, но в безкрайния опит да натъпчат все повече хора в същото пространство с времето така ги преустроили и преградили, че се бяха превърнали в лабиринт от стълбища и коридори.

Но веднъж свила по своята улица, Синдер забрави за кратко пренаселената грозота наоколо. В тесен процеп между сградите пред очите се откриваше гледка към Двореца на Нов Пекин, величествен и спокоен на скалата, която се извисяваше над града. Островърхите му златни куполи оранжевееха под слънцето, прозорците отразяваха светлината обратно към града. Фронтоните с орнаментите по тях, многоетажните пагоди, опасно килнали се на ръба на скалата, заоблените храмове, протегнали се до небето. Синдер спря да погледа

двореца, като си мислеше за човека, който живее зад стените и може би точно в този момент е там горе.

И по-рано, когато беше виждала двореца, пак знаеше, че принцът живее там, но днес, като никога преди, усети близост, и с нея я обзе почти самодоволно щастие. Беше се запознала с принца. Той беше дошъл в магазинчето ѝ. Знаеше името ѝ.

Почувствала се по детински глупаво, тя пое глътка от влажния въздух и застави себе си да се обърне. Още малко и щеше да заприлича на Пеони.

Синдер премести императорския андроид в другата ръка и двете с Ико се мушнаха под навеса на дом „Кула Феникс“.

Синдер подаде свободната си китка към идентификационния скенер на стената и чу щракването на ключалката.

С помощта на удълженията на ръцете си Ико зачатка надолу по стълбите към мазето — мрачен лабиринт от складови помещения, оградени с телена мрежа. Вълна застоен въздух ги блъсна в лицата, точно когато андроидът включи прожектора си и разпръсна сенките от мъждивите халогени. Пътят от стълбите до помещение номер 18–20 им беше добре познат — това беше претъпканото, студено мазе, което Адри даваше на Синдер да работи в него.

Синдер разчисти място за андроида сред бъркотията на тезгяха и сложи чантата си на земята. Смени тежките си работни ръкавици с чифт по-чисти памучни и заключи помещението.

— Ако Адри пита — рече тя, докато вървяха към асансьора, — магазинчето ни е достатъчно далече от пекарната.

— Разбрано — светлината на Ико примигна.

В асансьора нямаше никой друг. Едва когато слязоха на осемнайсетия етаж, сградата се преобрази на гъмжащ кошер — по коридорите се гонеха деца, плътно до стените се промъкваха домашни и бездомни котки, а от апартаментите се разливаше нескончаемия брътвеж от нетскрийновете. Докато заобикаляше децата по пътя си, Синдер регулира нивото на белия шум, произвеждан от мозъчния ѝ интерфейс.

Вратата беше широко отворена и преди да влезе, Синдер спря да провери номера.

От дневната се чу резкият глас на Адри.

— Отпуснете още деколтето на Пеони. Така прилича на някоя бабка.

Синдер надникна иззад ъгъла. Адри се подпираше с една ръка на полицата на холографската камина, облечена в халат с избродирани хризантеми, който се сливаше с колекцията ветрила в крещящи цветове на стената зад нея — репродукции, направени да изглеждат старинни. С блещукащо лице от многото пудра и устни, начервени ужасяващо ярко, самата Адри имаше вид на репродукция. Беше гримирана, сякаш възнамеряваше да излиза, макар че всъщност рядко напускаше жилището.

Дори и да беше видяла Синдер да се бави на входа, не ѝ обърна никакво внимание.

Над изкуствените пламъци нетскрийнът предаваше репортаж от пазара. От пекарната бяха останали само руини и скелета на фурната.

В средата на стаята увити цели в тюл и коприна, стояха Пърл и Пеони. Пеони държеше дългите си черни къдрици високо в ръце, докато една непозната жена нагласяваше деколтето ѝ. Щом зърна Синдер над рамото на жената, очите на Пеони заблестяха, а лицето ѝ се озари. Посочи с жест роклята си и едва потисна писъка.

Синдер се ухили в отговор. По-малката ѝ доведена сестра приличаше на ангел, роклята ѝ — цялата в сребро и блясък, а уловеше ли светлината от огъня, добиваше бледолилави оттенъци.

— Пърл — с пръст Адри даде знак на по-голямата си дъщеря да се завърти и по целия ѝ гръб се видяха върволица от перлени копчета. Като на Пеони и нейната рокля имаше прилепнал корсаж и поли от воали, само че беше изработена от ефирно злато. — Стеснете я още малко в кръста.

Докато промушваше една игла през подгъва на деколтето на Пеони, непознатата, зърна Синдер на вратата и подскочи уплашено, но бързо извърна глава. Като отстъпи назад, жената извади от устата си снопче остри карфици и наклони глава на една страна.

— Вече доста я пристегнах — рече тя. — Трябва да може и да танцува, нали така?

— Трябва да може да си намери съпруг — отвърна Адри.

— Не, не — шивачката се засмя сподавено и едновременно с това пристегна роклята около кръста на Пърл. Синдер видя как Пърл

гълтна стомаха си, колкото можа и под плата ребрата ѝ изпъкнаха. — Твърде малка е да се жени.

— Вече съм на седемнайсет — обади се Пърл и стрелна жената с яден поглед.

— На седемнайсет! Виждаш ли? Още е дете. Сега ѝ е време да се забавлява, нали така момиче?

— Твърде е скъпа за забавления — изрече Адри. — От тази рокля очаквам резултати.

— Не се тревожи, Лин-джи. Пърл ще е прекрасна като утринна роса.

И като тикна обратно в устата си карфиците, жената се зае с деколтето на Пеони.

Адри вдигна брадичка и най-сетне, като обходи с поглед мръсните обувки и спортните ѝ панталони, благоволи да забележи Синдер.

— Ти защо не си на пазара?

— Затвори рано днес — Синдер отправи многозначителен поглед към нетскрийна, но Адри не го проследи. Като се престори на равнодушна, Синдер посочи с палец към коридора. — Само да се поизчистят и съм готова за пробите.

Шивачката спря.

— Още една рокля ли, Лин-джи? Не съм донесла плат за...

— Ти смени ли магниремъка на кораба?

Усмивката на Синдер се разколеба.

— Не, още не съм.

— Никой от нас няма да отиде на бала, ако магниремъка не се смени.

Синдер потисна раздражението си. Миналата седмица вече два пъти бяха водили този разговор.

— За да купя нов, ми трябват пари. 800 униви най-малко. Ако доходите от пазара не отиваха право в твоята сметка, досега щях да съм купила.

— И да ти се доверя, че няма да ги похарчиш за някоя от глупавите ти играчки? — като изрече „играчки“, Адри изгледа Ико свирепо и сви устни, макар че строго погледнато Ико беше нейна. — Освен това не мога да си позволя и магниремък, и нова рокля, която ще

облееш само веднъж. Ще трябва да измислиш друг начин да поправиш кораба или сама да си намериш рокля за бала.

От яд коремът на Синдер се сви на топка. Можеше да им напомни, че Пърл и Пеони трябваше да получат готови рокли, а не по поръчка, за да останат пари за нея. Можеше да им напомни, че след като тя изкарваше парите, те трябваше да са нейни и да ги харчи, както намери за добре. Но думите нямаше да доведат доникъде. Според закона Синдер принадлежеше на Адри, точно както и домашния андроид, а също и парите ѝ, малкото ѝ вещи и дори новият ѝ крак. Адри обичаше да ѝ го напомня.

И така Синдер стъпка гнева си, преди Адри да забележи искрата на неподчинението.

— Може да успее да направя бартер за ремъка. Ще попитам в кварталните магазини.

— Защо не разменим този безполезен андроид? — презрително рече Адри.

Ико се сви зад краката на Синдер.

— Нищо няма да вземем от нея — увери я Синдер. — Никой няма да купи такъв стар модел.

— Естествено, че никой. Май трябва и двете ви да продам на части. — Адри се пресегна и взе да нагласява недовършения подгъв на ръкава на Пърл. — Не ме интересува как ще поправиш кораба, само го поправи преди бала и гледай да е евтино. За какво иначе ми е тоя тенекиен боклук? Само заема ценно място на паркинга.

Синдер пхна ръце в задните си джобове.

— Искаш да кажеш, че ако поправа кораба и си набавя рокля, тази година наистина ще мога да отида?

Адри нацупи леко устни.

— Цяло чудо ще е да намериш нещо подходящо, което да скрие — погледът ѝ попадна на обувката на Синдер — чудатостите ти. Но, да, предполагам, че ако поправиш кораба, ще те пусна на бала.

Изненадана, Пеони едва се усмихна на Синдер, а по-голямата ѝ сестра се извърна към майка им.

— Шегуваш се! Тази? Да дойде с нас?

Синдер облегна рамо на рамката на вратата и се опита да скрие разочарованието си от Пеони. Гневният изблик на Пърл беше излишен.

Малка оранжева светлинка затрептя в ъгъла на зрителното ѝ поле — Адри беше излъгала.

— Ами — обади се Синдер, като се опитваше да си придаде бодър вид. — Тогава май е по-добре да ида да потърся магниремък.

Адри, чието внимание отново беше погълнато от роклята на Пърл, я отпрати. С безмълвен жест.

Синдер отправи последен поглед към пищните рокли на доведените си сестри, преди да напусне заднешком стаята. Но тъкмо да завие по коридора, чу писъка на Пеони.

— Принц Каи!

Синдер замръзна на място и хвърли поглед назад към нетскрийна. Пряко предаване от пресцентъра на двореца смени репортажите за чумата. Принц Каи говореше пред тълпа журналисти — хора и андроиди.

— Увеличете звука — изпищя Пърл, като изблъска от себе си шивачката.

„... изследванията продължават да бъдат основният ни приоритет“, казваше принцът, стиснал трибуната с две ръце. „Екипът от учени е решен да открие ваксина против болестта, която отне майка ми и заплашва да отнеме и баща ми, както и десетки хиляди наши съграждани. Ситуацията се утежнява още повече на фона на избухналата днес в града епидемия. Вече не можем да твърдим, че болестта вилнее сред бедното и провинциално население на страната. Летумозисът заплашва всички ни, но ние ще намерим начин да го спрем. Само тогава ще успеем да възстановим икономиката и да върнем някогашния разцвет на Източната Република.“

Сред множеството се чуха вяли аплодисменти. Изследванията върху заразата бяха започнали още преди дванайсетина години, когато за пръв път болестта избухна в едно малко градче в Африканския съюз. Напредъкът оттогава беше незначителен. Междувременно болестта се появяваше на стотици места по света, които на пръв поглед нямаха връзка помежду си. Стотици хиляди бяха заболели, страдаха, умираха. На едно пътуване до Европа съпругът на Адри също се беше заразил. Същото онова пътуване, по време на което беше дал съгласието си да стане настойник на едно осиротяло единайсетгодишно момиче — киборг. Един от малкото спомени на

Синдер за мъжа беше, когато го отвеждаха към изолатора, а Адри беснееше как не можел така да я зареже с това нещо.

Адри никога не говореше за съпруга си и в апартамента твърде малко неща бяха останали да напомнят за него. Всъщност единственото, което подсказваше, че някога е съществувал, беше редицата от гравирани холографски плочки и медали по протежението на полицата на камината — отличия за постижения и поздравителни награди в три поредни години от едно международно техническо изложение. Синдер нямаше представа какво беше изобретил. Но каквото и да беше, явно не е имало успех, защото след смъртта си не беше оставил нищо на семейството.

На екрана речта на принца беше прекъсната от непознат, който се изкачи на платформата и подаде на принц Каи един лист. Очите на принца се помрачиха. Екранът почерня.

Пресцентърът се смени от маса на фона на син параван. Една жена седна на стола, с безизразно лице, но със стиснати юмруци.

„Прекъсваме пресконференцията на Негово Императорско Височество, за да съобщим последните новини за състоянието на Негово Императорско Величество, император Рикан. Лекарите на императора току-що ни известиха, че Негово Величество е влязъл в третия стадий на болестта.“

Ахвайки, шивачката извади карфиците от устата си.

Синдер се подпря на рамката на вратата. Съвсем беше забравила да изкаже съболезнованията си на Каи и да пожелае на императора да оздравее. Принцът сигурно я беше взел за безчувствена, за недодялана.

— Научихме, че се полагат всички усилия да се осигури покоят на Негово Императорско Величество в този момент, а учените работят денонощно, за да открият ваксина. Въпреки че тегленето на киборги продължава, все така се чувства остра нужда от доброволци за опитите с лекарства. Заради заболяването на императора се породиха много спорове около сто двайсет и шест годишното честване на Фестивала на мира, но принц Каито уведоми медиите, че тържествата ще продължат, както е предвидено, и се надява те да донесат радост в тези иначе тежки времена — говорителката се поколеба, при все че аутокюто беше пред нея. Лицето ѝ се смекчи, а твърдият ѝ глас избълбука нежно накрая, — да живее императорът.

В отговор на говорителката, шивачката измърмори думите под нос. Екранът пак стана черен, после се върнаха на пресконференцията, но принц Каи беше напуснал сцената, а сред публиката цареше безпорядък, докато журналистите предаваха събитията, всеки пред своята камера.

— Аз познавам един киборг, който може да се запише като доброволец — рече Пърл. — Защо трябва да чакаш да те изтеглят?

Синдер прицели поглед в Пърл, която, макар да беше с година по-голяма, беше по-ниска с почти петнайсет сантиметра.

— Добра идея — отвърна тя. — Тогава ти ще имаш шанс да изкараш малко пари за красивата си рокля.

— Те изплащат обезщетения на семействата на доброволците, калаена тикво — изръмжа Пърл.

Някакъв кралски екип от изследователи започна преди година жребия с киборги. Всяка сутрин от хилядите киборги на територията на Източната Република теглеха нов идентификационен номер. От далечни провинции като Момбай и Сингапур, поданиците бяха транспортирани, за да участват в тестването на ваксината като опитни мишки. Нещата биваха представяни така, че да дадеш живота си за добруването на човечеството е един вид чест, но в действителност това просто беше едно напомняне за различността на киборга от останалите. Благодарение на щедростта на учените, мнозина бяха получили втори шанс за живот и следователно дължаха съществуването си на своите създатели. Много хора смятаха, че те са били късметлии и толкова да поживеят. Редно беше именно киборгите да са първите, отрекли живота в името на лек за болестта.

— Не можем да им дадем Синдер за доброволец — Пеони стисна полите си в ръка. — Трябва да ми поправи преносимия екран.

Пърл изсумтя и им обърна гръб. Пеони се оплези зад гърба ѝ.

— Стига сте се джафкали — намеси се Адри. — Пеони, мачкаш си полата.

Шивачката се върна към работата си, а Синдер заднешком пристъпи в коридора. На две крачки пред нея, нетърпелива, Ико бързаше да избяга от Адри.

Синдер беше благодарна на Пеони, че я защити, но също знаеше, че от това полза няма. Адри никога нямаше да я даде доброволец,

защото това би значело край на единствения ѝ доход, а и Синдер беше сигурна, че в живота си мащехата ѝ никога не беше работила.

Но ако изтеглях нея, никой с нищо нямаше да може да помогне. Напоследък все по-голям брой от изтеглените бяха от Нов Пекин и околностите му.

Всеки път, когато жертвата на жребия беше някое момиче на нейната възраст. Синдер си представяше един тиктакащ часовник в главата.

ГЛАВА ТРЕТА

— Отиваш на бала! — Ико затрака с щипци, като имитираше ръкопляскане. — Трябва да ти намерим рокля и обувки. С тези грозни кундури не те пускам. Ще ти набавим нови ръкавици и...

— Дай насам светлината, моля те — Синдер издърпа найгорното чекмедже на шкафа с инструментите и взе да рови в него. Болтове и гайки се раздрънчаха, а Ико се приближи на колелцата си. Синкава светлина окъпа мазето и разпръсна здрача.

— Представи си какви ястия ще има само — продължи Ико. — И рокли. И музика!

Без да ѝ обръща внимание, Синдер подбра няколко различни инструмента и ги нареди върху магнитното тяло на Ико.

— О, звезди! И принцът ще е там! Може да танцуваш с принца!

Синдер спря и примигна срещу ослепителния прожектор на Ико.

— Че защо принцът ще иска да танцува с мен?

Вентилаторът на Ико забръмча, докато търсеше отговор.

— Защото този път челото ти ще е чисто.

Синдер потисна смеха си. Логиката на андроидите беше толкова простичка.

— Не ми е приятно да ти го съобщя, Ико — тя затръшна чекмеджето и продължи със следващото, — но на никакъв бал няма да ходя.

Вентилаторът на Ико спря за миг, после пак продължи.

— Отчитам грешка.

— Да започнем оттам, че вече похарчих спестяванията си за нов крак. Но дори и да имах пари, защо ще ги хвърлям на вятъра за рокля, обувки и ръкавици?

— Че какво друго да си купиш с тях?

— Ами например пълен комплект гаечни ключове. Или шкаф с чекмеджета, които не заяждат — тя тръшна с рамо и второто, за да подсили думите си. — Или да платя първата вноска за мой собствен апартамент, в който вече няма да се налага да бъда прислуга на Адри.

— Адри не би подписала документите за освобождаването ти.

Синдер отвори третото чекмедже.

— Знам. Пък и апартаментът струва повече от една глупава рокля — тя извади отвътре една тресчотка^[1] и няколко гаечни ключа и ги остави отгоре на шкафа.

— Може пък да си присадя кожа.

— Кожата ти е наред.

С крайчеца на околото си Синдер погледна Ико.

— О, имаш предвид върху металните части.

Синдер затвори чекмеджето, взе чантата от тезгяха и натъпка в нея инструментите.

— Какво друго може да ни... о, крика на колела. Къде съм го оставила?

— Държиш се глупаво — каза ѝ Ико. — Може да размениш нещо за роклята или да си вземеш една на концесия. Умирам си да ида в онзи магазин за изискани рокли на „Сакура“. Сещаш ли се за кой говоря?

Синдер прерови инструментите, захвърлени под тезгяха.

— Все тая. Няма да ходя.

— Не е все тая. Става дума за бала. И за принца!

— Ико, аз само му поправам андроида. Не сме станали първи приятели — андроидът на принца ѝ напомни нещо и миг след това Синдер извади крика от мястото му. — И е все тая, защото Адри никога няма да ме пусне на бала.

— Но тя каза, че ако поправиш кораба...

— Точно така. А после? Портативният екран на Пеони, който все дава дефекти, а след него — тя огледа стаичката и видя един ръждясал андроид, закътан в ъгъла, — след него и този стар Гард 7.3.

— И защо ще ѝ е на Адри това ръждясало нещо? Вече няма градина. Дори балкон си няма.

— Просто казвам, че няма никакво намерение да ме вземе на бала. Докато съумява да ми измисля какво да поправам, работата ми край няма да има — тя тикна в чантата и две стойки за крик и си каза, че пукната пара не дава. Никак даже. И без друго нямаше да се впише в официалната атмосфера на бала. Дори да смогне да си намери рокля, ръкавици и пантофки, под които да скрие уродливостта си, косата ѝ, права като клечки, нямаше да успее да се накъдри, а и в гримирането Синдер беше пълна дупка. Накрая щеше да прекара вечерта отстрани

на дансинга, взимайки на подбив момичетата, които припадаха, за да привлечат вниманието на принц Каи, и да се преструва на безразлична. Да се преструва, че ѝ е все едно.

Макар че щеше да ѝ е любопитно да види храната.

А и можеше да се каже, че принцът вече я познава. Беше се отнесъл внимателно с нея на пазара. И сега видеше ли я да стои така самотна, може би ще я покани на танц. От учтивост. От галантност.

Крехката илюзия се сгромоляса така внезапно, както беше и започнала. Това бе неосъществимо. Не си струваше да мисли за него.

Тя беше киборг и никога нямаше да отиде на бала.

— Май това е всичко — рече тя и за да прикрие разочарованието си, взе да нагласява чантата на рамото си.

— Готова ли си?

— Отчитам грешка — произнесе Ико. — Ако дори и да поправиш кораба, не ще убедиш Адри да те вземе на бала, тогава защо да ходим на бунището? Ако толкова много ѝ е притрябвал нов магниремък, да отиде тя да се рови из боклуците и да си намери.

— Остави бала. Само да ѝ дадем повод, наистина мисля, че ще те продаде на части и то за жълти стотинки. А и щом те заминат, апартаментът остава изцяло на наше разположение.

Какво ще кажеш за това?

— Мисля, че е чудесно!

Синдер се обърна и видя Пеони да се провира през вратата. Още не беше свалила балната рокля, но подгъвите на ръкавите и деколтето вече бяха готови. Парче дантела беше добавено в основата на деколтето, подчертавайки факта, че на четиринайсет очертанията ѝ вече бяха доста се позаоблики, докато за Синдер нещата бяха безнадеждни. Дори някога тялото ѝ да е било склонно да развие женствени форми, то тази склонност е била съсипана от намесата на хирурзите, оставили я с фигура плоска като дъска — малко мършава, малко момчешка и малко тромава с тежкия изкуствен крак.

— Ще удуша мама — рече Пеони. — Ще ме подлуди. „Пърл трябва да си намери съпруг“, „Дъщерите ми само ме цедят“, „Какво ли не правя за тях и пак са неблагодарни“, дрън-дрън-дрън — и подражавайки подигравателно на майка си, тя размаха пръст във въздуха.

— Ти какво правиш тук долу?

— Крия се. И исках да те питам дали ще хвърлиш един поглед на портативния ми екран — иззад гърба си тя извади един джобен екран и го подаде на Синдер.

Синдер го взе, но очите ѝ гледаха към полата на Пеони, чиито блещукащи краища събираха топки прах.

— Ще съсипеш роклята и тогава горко ти.

Пеони се изплези, но после събра в ръце полите си и ги вдигна до колене.

— Е, какво ще кажеш? — попита тя, като подскачаше на боси крака.

— Много си красива.

Пеони се заперчи, като мачкаше още по-силно плата с ръце. После радостта ѝ се помрачи.

— Трябваше и за теб да поръча една. Така не честно.

— Аз и без това не искам да ходя. — Синдер сви рамене. В гласа на Пеони имаше толкова съчувствие, че не си направи труда да спори.

Сред хората Пеони беше единственият ѝ приятел и Синдер обикновено успяваше да пренебрегне завистта към доведените си сестри — как Адри даваше и душата си за тях и колко нежни бяха ръцете им. Но не можа да преглътне ревността, която я бодна, щом видя Пеони в роклята.

— Какво му е на екрана ти? — смени тя темата.

— Прави пак същите номера — Пеони бутна няколко инструмента от една купчина празни кофи от боя, избра най-чистото местенце и седна, а полите ѝ се разхвърчаха наоколо. Замахна с крака и взе да удря с петите по пластмасата.

— Пак ли си сваляла от онези глупави клюкарски приложения?

— Не.

Синдер повдигна вежди.

— Един речник. Само това. Трябва ми за училище. О, преди да забравя, Ико, донесох ти нещо.

Ико се плъзна до нея, а тя извади една кадифена лента плат от корсажа, останала от роклята. Щом Ико я зърна, светлината в стаичката засия.

— Благодаря ти — каза андроидът, докато Пеони връзваше лентата на тънката ѝ китка. — Прекрасна е.

Синдер сложи портативния екран на тезгяха до андроида на принц Каи.

— Утре ще го погледна. Сега отиваме да издирим магниремък за Нейно Величество.

— О? И къде отивате?

— На буницето.

— Ще е забавно — обади се Ико, като отново и отново оглеждаше импровизираната гривна със сензора си.

— Така ли? Може ли и аз да дойда? — попита Пеони.

Синдер се разсмя.

— Ико те занася. Просто упражнява сарказма си.

— Пет пари не давам. Всичко друго ще е за предпочитане пред това да се върна в онзи душен апартамент. — Пеони помахна с ръка пред лицето си и разсеяно се облегна върху металните стелажи.

Синдер протегна ръка и я дръпна към себе си.

— Внимавай, роклята.

Пеони огледа първо полите си после и мръсните стелажи, а сетне махна с ръка на загрижеността на Синдер.

— Сериозно, може ли и аз да дойда? Изглежда вълнуващо.

— А всъщност е мърляво и смрадливо — обади се Ико.

— Ти откъде знаеш? — измърмори Синдер — Нямах рецептори за обоняние.

— Да, но имам невероятно въображение.

Като се подсмихна самодоволно, Синдер побутна доведената си сестра към вратата.

— Добре, хайде тичай да се преоблечеш. Но не се бави. Имам да ти разказвам нещо.

[1] вид ключ — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Пеони удари Синдер по рамото и почти я прати сред купчина изтъркани колела на андройди.

— Защо чак сега ми казваш? Прибра се вкъщи преди, колко, четири часа?

— Знам, знам, извинявай — Синдер потърка рамото си. — Не намерих подходящ момент, а и не исках Адри да научи. Не ми се ще да се възползва от случая.

— На кого му пука какво мисли мама? Аз искам да се възползвам от случая. О, звезди! Принцът! В твоя магазин! Не е за вярване, че съм го изпуснала. Защо не съм била там?

— В това време си била на проби, облечена в коприна и брокат.

— Пфу! — Пеони ритна един счупен фар от пътя си. — Трябваше да ми пратиш съобщение. Щях веднага да долетя, така, с недошитата рокля. Пфу. Мразя те. Съвсем официално, мразя те. Ще го видиш ли пак? Тоест, трябва да го видиш, нали? Може и да спра да те мразя, ако обещаеш да ме вземеш с теб.

А, става ли?

— Намерих! — извика Ико на десетина метра пред тях. Проекторът ѝ сочеше туловището на ръждясал кораб, окопал в сенки купчините отпадъци зад него.

— Е? Как изглеждаше? — Синдер забърза към прикования към земята летателен апарат и Пеони ускори крачка — сякаш да е близо до нея, беше като да е близо до Негово Императорско Височество.

— Знам ли — Синдер отвори капака и го подпря на стойката. — А, добре, не са го ошушкали.

Ико се отмести от пътя на Синдер.

— Беше достатъчно възпитан, та да не посочи мазното петно на челото ѝ.

— О, не! — ахна Пеони.

— Какво толкова? Аз съм механик. Цапам се. Ако искаше да се наконтя, трябваше да ме уведоми предварително. Ико, трябва ми светлина тук.

Ико наведе глава напред и освети двигателя. От другата страна на Синдер, Пеони цъкаше с език.

— Може да си е помислил, че е бенка.

— Това много ме успокоява — Синдер извади чифт клещи от чантата. Нощното небе беше ясно и макар че светлините от града скриваха звездите, острият сърп на луната се таеше на хоризонта, едно присвито лениво око, дебнещо в мъглата.

— Красив ли е колкото изглежда на нетскрийновете?

— Да — отвърна Ико. — Дори повече. И е ужасно висок.

— За теб всички са високи — Пеони се облегна на предната броня и скръсти ръце. — А и аз искам да чуя мнението на Синдер.

Споменът за приятелската му усмивка я връхлетя и Синдер спря да чопли с клещите в двигателя. Принц Каи беше една от любимите теми на Пеони — тя участваше във всички групи на негови фенове в мрежата — при все това Синдер никога не си беше представяла, че и тя може да изпитва същото възхищение. Дори винаги беше смятала, че увлечението на Пеони по принца беше малко глупаво, малко незряло. Принц Каи това, принц Каи онова. Напразни илюзии.

Но сега...

Нещо в изражението на Синдер трябва да е било достатъчно красноречиво, защото Пеони ненадейно изпищя, връхлетя отгоре ѝ, и като обви ръце около кръста ѝ, взе да подскача.

— Знаех си! Знаех си, че и ти го харесваш! Не мога да повярвам, че наистина си се запознала с него! Не е честно. Казах ли ти вече, че много те мразя?

— Да, да, знам — Синдер се освободи от хватката на Пеони. — Иди другаде да подскачаш от опиянение. Аз се опитвам да работя.

Пеони направи физиономия и се отдалечи с подскоци, като заобикаляше купчините боклук.

— Друго какво? Разкажи ми всичко. Какво каза? Как се държа?

— Друго няма — отвърна Синдер. — Просто ме помоли да поправа андроида му.

Тя отстрани паяжините от това, което някога е било слънчев генератор, а сега не беше нищо повече от пластмасова обвивка. Облак прах я хласна в лицето и тя се отдръпна с кашляне.

— Тресчотка?

Ико отскубна тресчотката от тялото си и го подаде на Синдер.

— Какъв модел е андроидът му? — обади се Пеони.

С пъшкане Синдер отдели генератора от нишата и го постави на земята до кораба.

— Стар е.

— Тютор 8.6 — поясни Ико. — По-стар от мен. И освен това каза, че другия уикенд ще намине пак да го вземе.

Пеони подритна от пътеката една ръждясала кутия от машинно масло и се наведе над двигателя.

— В новините съобщиха, че следващата седмица заради чумата пазарът ще остане затворен.

— Не бях чула — Синдер отри ръце в панталоните и надникна навътре в двигателя. — Предполагам, че тогава ние ще трябва да го отнесем до двореца.

— Ура! — Пеони заподскача на място. — Ще отидем заедно и ти ще ме представиш и... и...

— А! — Синдер засия. — Магниремъка.

Пеони обви с длан едната си страна и нададе глас:

— И на бала той ще ме познае, и ще танцува с мен, и... Пърл ще се спуска от яд! — тя се разсмя, като че да ядоса сестра си беше най-върховното постижение в живота.

— В случай, че андроидът е готов преди бала — Синдер избра един ключ от работния колан, вързан на кръста ѝ. Не искаше да казва на Пеони, че вероятно друг, а не принцът, приема пратките в двореца.

Пеони замахна с ръка във въздуха.

— Добре де, когато стане.

— Аз искам да отида — продума Ико, загледана към хоризонта. — Предразсъдък е да не се допускат андроиди на бала.

— Тогава напиши петиция до правителството. Не се съмнявам, че Пеони ще се радва да запознае с каузата ти самия принц — Синдер тръшна ръка върху сферичната глава на Ико и я застави да насочи светлината обратно към двигателя. — Не мърдай. Тъкмо отделих единия край.

Синдер лепна ключа върху Ико, а после измъкна магниремъка от скобите и го остави да изтрополи на земята.

— Свалих едната страна, остава другата — тя заобиколи кораба, като разчистваше пътека сред боклуците, за да не се заклецят колелата

на Ико. Пеони ги последва, покачи се върху багажника на кораба, сви крака и седна.

— Говори се, че щял да си търси годеница на бала.

— Годеница! — Ико въздъхна. — Колко романтично.

Синдер приседна на една страна до задната броня и извади от колана си малко фенерче.

— Ще ми дадеш ли пак онзи ключ?

— Ти оглуша ли? Годеница, Синдер. С други думи, принцеса.

— С други думи, надали ще се случи. Той е едва на колко? Деветнайсет?

Като затъкна фенерчето между зъбите си, Синдер взе ключа от Ико. По-защитени от багажника над тях, болтовете тук не бяха толкова ръждясали и с няколко бързи завъртания паднаха.

— Осемнайсет и половина — информира я Пеони. — И е вярно. Всички клюкарски линкове твърдят така.

Синдер измуча.

— Бих се омъжила за принц Каи на мига.

— И аз — обади се Ико.

Синдер изплю фенерчето и заровичка в последния ъгъл.

— Ти, а и всяко друго момиче в Републиката.

— Ти пък все едно не би се омъжила за него — парира Пеони.

Синдер не ѝ отвърна, а развинти и последния болт, който държеше магниремъка. Той се освободи и с тежък звън падна на земята.

— Готово — тя се измъкна изпод колата и, преди да се изправи, пхна ключа и фенерчето вътре в прасеца си. — Виждате ли друг кораб, който да си заслужава да претършуваме? — Като изтегли изпод кораба магниремъка, тя го сгъна по сглобките, така че се получи удобен за носене метален прът.

— Видях нещо натам — Ико размаха светлината из купчините. — Не съм сигурна за модела.

— Отлично. Води ни — Синдер смушка андроида с колана си. Ико тръгна напред, като мърмореше, че вечно из буницата се ровела, а Адри в този час се била разположила удобно на чистичко в къщи.

— Освен това — Пеони скочи от багажника, — слухът, че си търси годеница е сто пъти по-приятен от другите неща, които се говорят.

— Нека отгатна. Принц Каи всъщност е марсианец? Или не, чакай — има извънбрачно дете от някоя компаньонка, нали?

— Дроидите — компаньонки могат да имат деца?

— Не.

Пеони изпухтя и духна една къдрица от челото си.

— Не, това е още по-страшно. Говори се, че щял да се ожени за... — гласът ѝ стихна до сипкав шепот. — Кралица Левана^[1].

— Кралица... — Синдер се вкамени и като сложи ръка на устата си, огледа се, сякаш някой се спотайваше сред камарите боклук наоколо и подслушваше. Свали ръка, но продължи с шепот. — Честно, Пеони, тези жълти вестници ще ти промият мозъка.

— И аз не искам да вярвам, но всичките го казват. По тази причина онази зла вещица, пратеничката на кралицата, е отседнала в двореца, та да може да подсигури съюза. Цялата работа е много политическа.

— Не ми се вярва. Принц Каи никога не би се оженил за нея.

— Ти откъде знаеш.

Но Синдер знаеше. Дори да не разбираше много от междугалактическата политика, тя знаеше, че принц Каи трябва да е оглупял да се ожени за кралица Левана.

Ленивата луна привлече вниманието ѝ и кожата по ръцете ѝ настръхна. Луната винаги ѝ докарваше чувство на параноя, сякаш хората, живеещи там горе я наблюдаваха, и ако зяпаше твърде дълго нагоре, щяха да забележат. Небивалици и суеверия, но от друга страна всичко, свързано с лунитяните беше забулено в тайнственост и суеверия.

Тяхното общество се беше развило от една земна колония преди стотици години и те вече не бяха човешки същества. Говореше се, че били способни да променят мозъка на човек — можели да го накарат да вижда неща, които не бива да се виждат, да изпитва неща, които не бива да изпитва, да прави неща, които не иска да прави. Неестествената им сила ги превърнала в алчна и жестока раса, а най-зла сред тях била кралица Левана.

Разказваха, че дори от хиляди километри можела да разбере кога хората говорят за нея дори тук долу, на земята.

Разказваха още, че убила кралица Чанари (лунно лице), по-голямата ѝ сестра, за да завземе трона от нея. Разказваха, че поръчала

убийството на собствения си съпруг, за да си намери по-изгодна партия. Разказваха, че принудила доведената си дъщеря да осакати собственото си лице, защото на нежната възраст от тринайсет години тя вече задминавала с красотата си завистливата кралица.

Разказваха, че погубила племенницата си, единствената заплаха за трона ѝ. Принцеса Селена била едва на три години, когато детската стая лумнала в огън, отнел нейния живот и на бавачката ѝ. Според някои конспиративни теории, принцесата оцеляла и се укривала някъде в очакване на сгоден случай да си върне короната и да сложи край на деспотичното царуване на Левана, но Синдер знаеше, че тези слухове бяха подклаждани единствено от отчаяние. Най-сетне сред пепелта бяха намерили следи от тялото на детето.

— Ето тук е — Ико вдигна ръка и почука по парче метал, стърчащ от грамадна могила боклук, и уплаши Синдер.

Тя пропъди мислите си. Принц Каи никога не би се оженил за тази вещица. Той никога не би се оженил за лунитянин.

Синдер избута няколко ръждиви тенекиени кутии и един стар матрак и тогава успя ясно да различи носа на кораба.

— Добро око.

Всички заедно разчистиха боклука, за да се покаже предницата.

— Досега не съм виждала такъв кораб — Синдер прокара ръка по надупчената емблема от хром.

— Отвратителен е — рече Пеони с насмешка. — Ама че ужас.

— Сигурно е много стар — Синдер намери парчето и отвори капака. Отдръпна се с примигване пред неразборията от метал и пластмаса, която я посрещна. — Ама наистина много стар — с присвити очи огледа предния ъгъл на мотора, но шасито скриваше магниремъка от поглед. — Ха! Насочи светлината натам, моля те.

Синдер се сниши на земята. Стегна опашката си, разчисти старите части, оставени да ръждясват сред бурените под кораба и се мушна отдолу.

— Звезди — промърмори тя, когато смота да погледне в търбуха му. Светлината от Ико се процеждаше надолу през кабели и жици, тръби и отвори, болтове и гайки. — Това чудо идва от древността.

— Все пак е на бунището — отзова се Пеони.

— Не се шегувам. Никога преди не съм виждала подобно нещо — Синдер прокара ръка по един гумен кабел.

Светлината проблясваше напред-назад, докато Ико оглеждаше мотора отгоре.

— Има ли ценни части?

— Добър въпрос — зрителното поле на Синдер се оцвети в синьо, докато се свързваше с мрежата — Продиктувай ми, моля те, регистрационния номер на предното стъкло.

Пеони продиктува номера, тя го потърси и за минути свали схемата на кораба, а дисплеят наложи изображението върху образа на двигателя над нея.

— Доста е запазен — пророни тя, като погали с пръсти плетеницата от жици над главата си. Проследи ги с очи и наклони глава, следвайки пътя им от маркучите през бобините до моста в опит да разчете как бяха сглобени, как работеха.

— Това е велико.

— Скучно ми е — обади се Пеони.

С въздишка Синдер потърси в схемата магниремъка, но съобщение за грешка замига в зелени букви пред очите ѝ. Опита само с магнит, а после само с ремък и най-сетне го намери. Чертежът освети една гумена лента, омотана около няколко зъбни колела, затворени в метална обвивка — нещо, наречено ангренажен ремък. Синдер се смръщи, протегна ръка и опипа болтовете и шайбите, които прикрепяха обвивката към главата на двигателя.

Каза си, че ангренажни ремъци не се използваха, откакто двигателите с вътрешно горене бяха излезли от употреба.

Вдишвайки шумно, тя протегна шията си настрани. В тъмните сенки под возилото успя да различи нещо кръгло до нея, свързано с лостовете отгоре. Гума.

— Това не е кораб. Кола е. На бензин.

— Стига бе! — обади се Пеони. — Мислех си, че истинските коли трябва да са... знам ли и аз — стилни.

Негодование се надигна в гърдите на Синдер.

— Колата има индивидуалност — възрази тя и опипа грайфера на гумите.

— Значи ли това, че няма да можем да използваме частите ѝ? — попита малко след това Ико.

Без да ѝ обръща внимание, Синдер жадно изучаваше схемата пред себе си. Резервоар, дюзи за подаване на горивото, ауспух.

— От втората ера е.

— Удивително! Няма що! — каза Пеони. Внезапно изпищя и отскочи назад от колата.

Синдер така се стресна, че си чукна главата в предното окачване.

— Пеони, какво има?

— Един плъх току-що изскочи от прозореца! Голям, дебел и космат. О, гадост.

Синдер изпъшка и положи глава на голата земя, като масажираше челото си. Втори удар по главата за един ден. С това темпо скоро ще се наложи да си купи нов контролен панел.

— Сигурно си е свил гнезденце в тапицерията. Навярно сме го уплашили.

— Ние сме го уплашили? — гласът на Пеони потрепери. — Може ли да си тръгваме вече, моля те?

Синдер въздъхна.

— Добре — тя затвори схемата, измъкна се изпод колата и за да стане, се улови за щипците на Ико, които андроидът ѝ подаде. — Мислех си, че всички оцелели автомобили са в музеите — рече тя и изтупа паяжините от косата си.

— Този не бих го нарекла точно „оцелял“ — сензорът на Ико потъмня от отвращение. — Повече прилича на гнила тиква.

Като тръшна шумно капака, Синдер затрупа андроида под внушителен облак прах.

— Къде остана невероятното ти въображение? С малко грижа и добро почистване, колата може да си върне някогашното великолепие.

Тя погали капака. Купето на колата беше заоблено като тиква, в жълтеникаво оранжев цвят, който под прожектора на Ико изглеждаше белезникав. Днес никой не би избрал точно този цвят, но съчетан със старинния стил на автомобила, той беше почти очарователен. Нагоре из празнината под натрошените фарове пълзеше ръжда и следваше извивката на огънатия калник. Един от задните прозорци липсваше и при все че бяха покрити с плесен, съдрани и вероятно станали приют и на други гадинки, освен на плъховете, седалките стояха непокътнати. Кормилото и таблото не бяха пострадали много през годините.

— Може да избягаме с нея.

Пеони надникна през прозореца откъм страната на пасажера.

— Да избягаме ли? От какво?

— От Адри. От Нов Пекин. Може дори да напуснем страната. Да отидем в Европа! — Синдер заобиколи от страната на шофьора и с ръкавицата изтри мръсното стъкло. Отвътре, три педала ѝ намигнаха от пода. Макар че управлението на корабите се извършваше изцяло от компютър, беше прочела достатъчно за старите технологии, за да знае какво е съединител и дори имаше бегла представа как да го използва.

— Тази купчина ламарина няма да ни закара и до края на града — заяви Пеони.

Синдер направи крачка назад и изтупа ръцете си от прахоляка. Може би имаха право. Може би това не беше приказна каляска, може би не беше ключът към избавлението им, но някой ден тя все някак щеше да напусне Нов Пекин. Щеше да замине нанякъде, където никой не ще знае коя е или какво е.

— Плюс това не можем да си позволим бензина — нареждаше Ико. — Дори да продадем новия ти крак, пак няма да можем да си набавим достатъчно гориво да се измъкнем оттук. Плюс таксите за замърсяване на околната среда. Плюс, че аз в това нещо не се качвам. Вътре под седалките сигурно има миши дарадонки, трупани с десетилетия.

Пеони изтръпна.

— Бляк.

Синдер се засмя.

— Добре, добре, разбрах. Няма да ви карам да бутате колата до вкъщи.

— Бррр, направо ме уплаши — Пеони се усмихна, защото наистина никак не се бе уплашила, и отметна косата от рамото си.

Погледът на Синдер улови нещо — едно черно петънце под ключицата на Пеони, което се виждаше точно над яката на ризата ѝ.

— Не мърдай — рече Синдер и протегна ръка.

Паникьосана, Пеони направи точно обратното и взе да се удря силно по гърдите.

— Какво? Какво има? Буболечка? Паяк?

— Казах ти да стоиш мирно! — Синдер хвана Пеони за китката, удари петънцето и замръзна.

Пусна ръката на Пеони и отстъпи назад, олюлявайки се.

— Какво? Какво е? — Пеони задърпа ризата, като се опитваше да го види, но тогава забеляза още едно петънце на ръката си.

Вдигна поглед към Синдер, а кръвта се дръпна от лицето ѝ.
— Обрив? От колата?

Синдер преглътна и с несигурни стъпки приближи, без да диша. Пресегна се отново към ключицата на Пеони, дръпна надолу ризата ѝ и оголи на лунната светлина цялото петно. Беше червено с лилаво по ръба, като ударено.

Пръстите ѝ затрепераха. Отдръпна се; очите ѝ срещнаха тези на Пеони.

Пеони изпищя.

[1] римска богиня, която следи за правилното протичане на обряда на признаването на новороденото като член на семейството. — Б.ред. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Письците на Пеони оглушиха буницето, проникнаха в процепите на потрошените машини и остарелите компютри. Дори когато гласът на Пеони секна и тя изпадна в истерия, звуковият интерфейс на Синдер не можеше да я предпази от спомена за острия писък.

Трепереше, без да може да помръдне. Искаше да утеша Пеони. Искаше да побегне.

Как е възможно това?

Пеони е млада, здрава. Не може да се разболее.

Пеони ридаше и не спираше да търка петната по кожата си.

Както винаги когато Синдер не можеше да разсъждава трезво, нет линкът пое контрол. Той търсеше, свързваше, даваше информация, която тя не желаше.

Летумозис. Синята треска. Световна пандемия. Стотици хиляди жертви. Причина — неизвестна, лекарство — неоткрито.

— Пеони...

Тя нерешително протегна ръка, но Пеони отстъпи колебливо назад, бършейки носа и мокрите си страни.

— Не ме приближавай! Ще се заразиш. Ще се заразиш.

Синдер отдръпна ръка. Чу до себе си бръмченето на вентилатора на Ико. Видя синята светлина да се мята към Пеони, наоколо из буницето, проблясвайки. Беше уплашена.

— Казах ти, отдръпни се! — Пеони се свлече на колене и се преви на две.

Синдер отстъпи две крачки назад, после спря и в светлината на прожектора на Ико видя Пеони да се поклаща напред-назад.

— Трябва... трябва да повикам въздушната линейка да...

„Да те отведе.“

Пеони не отговори. Цялото ѝ тяло се тресеше. Между риданията Синдер чуваше тракането на зъбите ѝ. Затрепери. Потърка ръце и се огледа за петна по тях. Нищо не откри, но недоверчиво погледна дясната ръкавица. Не искаше да я сваля, не искаше да проверява.

Пак отстъпи назад. Сенките на буницето се надигнаха застрашително към нея. Чумата. Тук беше. Във въздуха. Сред боклуците. Колко време трябваше да мине, преди да се появят първите симптоми на болестта?

Дали пък...

Спомни си Чанг Сача на пазара. Ужасената тълпа, която бягаше от магазина ѝ. Воят на сирените. Стомахът ѝ се сви.

Нейна ли беше вината? Тя ли беше донесла вкъщи чумата от пазара?

Отново огледа ръцете си, удряйки невидимите буболечки, които лазеха по кожата ѝ.

Препъна се назад. Риданията на Пеони изпълваха главата ѝ, задушаваша я.

В червени букви на ретина — дисплея замига предупреждение: нивото на адреналина ѝ се беше повишило. Изчисти го с няколко премигвания, а сетне със свито сърце извика линка за съобщения и изпрати простия текст, преди да се с подвоумила.

„СПЕШЕН СЛУЧАЙ. БУНИЩЕТО НА РАЙОН ТАЙХАНГ. ЛЕТУМОЗИС.“

Стисна зъби и почувства мъчителната сухота в очите си. Болката в главата ѝ пулсираше и казваше, че би трябвало да плаче, да ридае като сестра си.

— Защо? — Пеони се запъна. — Какво съм направила?

— Нищо не си направила — отвърна Синдер. — Вината не е твоя.

„Но може да е моя.“

— Какво да правя? — толкова тихо попита Ико, че гласът ѝ едва се чу.

— Не знам — призна Синдер. — Линейката пътува насам.

Пеони потърка нос с ръката си. Очите ѝ бяха зачервени по края.

— Т-трябва да си вървиш. Ще се заразиш.

Замаяна, Синдер си даде сметка, че дишаше съвсем плитко. Отстъпи още една крачка, преди да напълни дробовете си.

— Може би вече съм се заразила. Може би аз съм виновна, че ти се разболя. Избухването днес на пазара... мислех, че съм достатъчно далеч, но... Пеони, съжалявам.

Пеони стисна очи и пак зарови лице. Кафявата ѝ коса беше рошава, сплетена и висеше по раменете ѝ, рязко изпъкваща на бледата ѝ кожа. Хълцане, последвано от ново ридание.

— Не искам да ме отвеждат.

— Знам.

Синдер не можа да измисли какво друго да каже. Не се плаши? Всичко ще се нареди? Не можеше да лъже, не и когато това бе така очевидно.

— Щеше ми се да има нещо... — тя спря. Беше чула сирените преди Пеони. — Съжалявам.

Пеони обърса нос в ръкава си, оставяйки следа от слуз. Продължи да плаче. Не се помръдна, докато не чу сирените, и тогава надигна глава. Загледа се в далечината, към входа на буницето, някъде отвъд купчините боклук. Кръгли очи. Треперещи устни. Лицето ѝ — на червени петна.

Сърцето на Синдер се сви.

Не можеше да стои така. И без това може би вече се е заразила.

Тя падна на колене и обгърна Пеони с ръце. Коланът с инструментите се впи в хълбока ѝ, но тя не му обгърна внимание. Пеони сграбчи тениската ѝ и поднови риданията си.

— Съжалявам.

— Какво ще кажеш на мама и Пърл?

Синдер прехапа устни.

— Не знам — а после, — истината, предполагам.

В устата ѝ се надигна горчилка. Сигурно беше симптом. Може би болките в корема също бяха симптом. Погледна надолу към ръката си, притискайки плътно Пеони. Все още никакви петна.

Пеони я отблъсна и се търколи обратно в праха.

— Стой далеч. Може да не си се заразила още. Но те и теб ще отведат. Трябва да се махнеш оттук.

Синдер се поколеба. Чу хрущенето на колелата по разпилените алуминиеви и пластмасови отпадъци. Не искаше да оставя Пеони, но ако все още не беше се заразила?

Седна на пети, после с мъка се изправи.

Откъм сенките се приближаваха жълтите светлини. Дишането ѝ отново бе станало плитко.

— Пеони...

— Тръгвай! Махай се!

Синдер направи крачка назад. Назад. Машинално спря и вдигна сгънатия магниремък. Тръгна към изхода, истинският ѝ крак толкова безчувствен, колкото и протезата. Риданията на Пеони я следваха.

На ъгъла я пресрещнаха три бели андроида. Имаха жълти сензори и червени кръстове на главите, а двама бутаха помежду си една въздушна носилка.

— Вие ли сте жертвата на летумозиса? — с безизразен глас попита единият, в ръцете му идентификационен скенер.

Синдер скри китката си.

— Не. Сестра ми, Лин Пеони. Тя-тя се намира натам, вляво.

Мед-дроидите с носилката се отдалечиха по пътеката.

— Имали ли сте пряк контакт с жертвата през последните дванайсет часа? — попита останалият андроид.

Синдер отвори уста, поколеба се. Коремът ѝ се сви от страх и вина.

Можеше да излъже. Още нямаше доказателства, че е прихванала болестта, но отведат ли я в изолатора, нямаше надежда за нея.

Прибереше ли се у дома, щеше да зарази всички. Адри. Пърл. Децата, които тичаха и надаваха пронизителни викове по коридорите.

Едва чуто изрече:

— Да.

— Появиха ли се симптоми?

— Н-не. Не знам. Чувствам се замаяна, но не... — тя се умълча.

Мед-дроидът я приближи, колелата му хрускаха по мръсната земя. Олюлявайки се, Синдер се отдръпна от него, но той не каза нищо, само приближи още, докато краката ѝ не се опряха в една прогнила щайга. В щипците на едната си ръка андроидът държеше идентификационния скенер и тогава от тялото му се появи трета, но вместо щипци, там имаше спринцовка.

Синдер се разтресе, но не оказа съпротива, когато той хвана дясната ѝ китка и заби иглата. Потръпна, докато наблюдаваше тъмната течност, почти черна на жълтата светлина на андроида, да пълни спринцовката. От игли не се боеше и все пак светът започна да ѝ се

върти. Андройдът изтегли иглата точно когато тя се стовари в щайгата зад нея.

— Какво правите? — прошепна тя.

— Ще сканирам кръвта за вируса на летумозис.

Синдер чу как вътре в андроида се задвижи мотор, а слабо звънтене известяваше всяка фаза. Светлината на андроида потъмня, тъй като мощността му беше пренасочена.

Тя задържа дъха си, докато контролният ѝ панел не се намеси и не застави дробовете ѝ да се свият.

— Идентификация — андроидът ѝ поднесе скенера. Червена светлинна мина по китката ѝ и скенерът изпиука. Андройдът го прибра в кухнята на тялото си.

Почуди се колко ли време щяха да отнемат пробите и да заключат, че е преносител, потвърждавайки вината ѝ. За всичко.

Шумът от приближаващи се колела се чу по пътя. Синдер извърна глава и видя двамата андроиди да се появяват с Пеони на носилката. Тя беше седнала, обвила с ръце коленете си. Подутите ѝ очи диво се мятаха навред из бунището, сякаш търсеха път за бягство. Като че ли се беше озовала в някакъв кошмар.

Но не се опита да избяга. Никой никога не се и опитваше.

Очите им се срещнаха. Синдер отвори уста, но оттам не излезе нищо. Опита се да помоли за прошка с поглед. Слаба усмивка докосна устните на Пеони. Тя вдигна ръка и помахаше само с пръсти.

Синдер помахаше в отговор със съзнанието, че това трябваше да е тя.

Вече веднъж беше оцеляла. Нея трябваше да отнесат. Тя трябваше да умре. Тя.

Идваше и нейният ред.

Опита да говори, да каже на Пеони, че ще бъде точно зад нея. Няма да остане сама. Но в този миг андроидът изпиука.

— Резултатите са готови. Няма наличие на вируса на летумозис. Приканваме ви да се отдалечите на петнайсет метра от пациента.

Синдер примигна. Испита едновременно ужас и облекчение.

Беше здрава. Нямахте да умре.

Нямахте да последва Пеони.

— Чрез съобщения ще ви информираме, когато Лин Пеони навлезе в следващите фази на болестта. Благодарим ви за

съдействието.

Синдер загърна тялото си с ръце, без да откъсва очи от Пеони, докато я отвеждаха на носилката, където тя си легна и се сви като малко дете.

ГЛАВА ШЕСТА

Синдер се прокрадваше в топлата нощ, а ботушите ѝ тежко се влачеха по цимента, сякаш и двата ѝ крака бяха от стомана. Пустият мрак беше рефрен от сподавени звуци в главата ѝ: песъчливото скриптене на гумите на Ико, прашенето на уличните лампи над тях, несекващото бучене на магнитния супер проводник под улицата. При всяка крачка гаечният ключ в прасеца ѝ подрънкваше. Но всичко това бледнееше на фона на видеолентата, която се въртеше в ума ѝ.

Случваше се интерфейсът ѝ да запише някое емоционално събитие и после отново и отново го повтаряше. Нещо като *déjà vu* или като последните думи в някой разговор, които остават във въздуха дълго, след като тишината се е възцарила. Обикновено съумяваше да спре спомена, преди да я докара до лудост, но тази вечер нямаше сили.

Черното петно по кожата на Пеони. Писъкът ѝ. Спринцовката, с която мед-дроидът взе кръв от вената на Синдер. Пеони, дребничка, трепереща върху носилката. Умираща.

Синдер усети, че ѝ се повдига, спря и се хвана за корема. Няколко крачки пред нея Ико също спря и с прожектора си освети право изкривеното ѝ лице.

— Добре ли си?

Светлината се спусна по тялото ѝ; Синдер знаеше какво търси Ико — въпреки констатацията на мед-дроида, че не е заразена, Ико търсеше синкавите кръгове.

Вместо да отговори, Синдер свали ръкавиците и ги мушна в задния джоб. Неразположението ѝ взе да преминава и тя облегна рамо на една улична лампа, вдишвайки с пълни гърди влажния въздух. Бяха стигнали до вкъщи, почти. Блок „Кула Феникс“ се намираще на следващия ъгъл, потънал целият в сянка, с изключение на най-горния етаж, който улавяше слабата светлина от лунния сърп. Прозорците чернееха, само шепа от тях още светеха и тук-там проблясваха синкавобели от мигащите нетскрийнове. Синдер преброи етажите и откри прозорците на кухнята и стаята на Адри.

Макар и не ярко, някъде в апартамента все още светеше. Адри не беше нощна птица, но сигурно е открила, че Пеони не се е прибрала. А може и Пърл да будува още над някой проект за училище или да праща съобщения до приятелите си. Може би така беше по-добре. Нямаше да се налага да ги буди.

— Какво ще им кажа?

За миг сензорът на Ико се спря на сградата, после на земята, осветявайки разхвърляните по тротоара отпадъци.

Синдер отри потна длан в панталона и се застави да продължи. Колкото и да се мъчеше, не успяваше да намери подходящите думи. Обяснения, извинения. Как да съобщиш на една майка, че дъщеря ѝ умира?

Тя допря чипа и този път влезе през главния вход. Единствената украса в сивото лоби беше нетскрийнът, който въртеше обяви за обитателите — повишение на таксите за поддръжка, молба за нов скенер на входната врата, изгубена котка. След това асансьорът и шумът от остарелите му дрънкащи части. Коридорът беше пуст, само мъжът от апартамент 1807 спеше на изтривалката пред вратата си. Синдер трябваше да прибере прострените му ръце, иначе Ико щеше да ги смаже. Тежко дишане и сладникав мирис на оризово вино се долавяха във въздуха край него.

Преди да влезе, тя се поспря на вратата пред номер 1820, а сърцето се блъскаше бясно в гърдите ѝ. Не помнеше кога лентата за Пеони беше спряла да се върти в главата ѝ, изместена от обострените ѝ нерви.

Какво щеше да каже?

Синдер прехапа устни и вдигна ръка пред скенера. Малката лампичка светна в зелено. Синдер отвори вратата, колкото се може безшумно.

Светлината от дневната се разля в тъмния коридор. Синдер зърна екрана, който все така излъчваше репортажи от пазара по-рано през деня и пекарната — отново и отново избухваща в пламъци. Звук нямаше. Синдер влезе в стаята и спря. Ико се блъсна в крака ѝ.

В средата на стаята с лице към нея стояха три андроида с червени кръстове на сферичните си глави. Мед-дроидите за спешни случаи.

Зад тях в копринения си халат, подпряна на камината, макар холографският огън да беше изключен, стоеше Адри. Напълно облечена, Пърл седеше на дивана със свити под брадичката колене. И двете закриваха носовете си със сухи кърпи и гледаха Синдер със смесица от страх и отвращение.

Стомахът на Синдер се сви на топка. Отстъпи леко назад в коридора, като се запита коя от двете беше болна, но бързо схвана, че и двете бяха напълно здрави. Иначе андроидите щяха незабавно да ги отведат. А и те нямаше да предпазват носовете си. На хората в сградата щеше да се наложи забрана да напускат домовете си.

На лакътя на Адри Синдер забеляза малка превръзка. Вече са ги проверили.

Синдер свали чантата от рамо и я сложи на земята, но задържа магниремъка.

Адри прочисти гърло и смъкна кърпата до гърдите си. С бялото си като брашно лице и стърчащи кокали тя приличаше на скелет на бледата светлина. Без грим под зачервените ѝ, подути очи се виждаха тъмни кръгове. Беше плакала, но сега стискаше устни решително.

— Преди час получих съобщение — обади се тя в сгъстената тишина. — Информираха ме, че Пеони била откарана от бунището на район Тайханг в... — гласът ѝ секна. Тя сведе поглед, а когато вдигна глава, очите ѝ святкаха. — Но на теб това ти е известно вече.

Синдер се размести, като се стараше да не поглежда към мед-дроидите. Без да дочака отговор, Адри продължи:

— Ико, можеш да започнеш да изхвърляш вещите на Пеони. Всичко, което е обличала през изминалата седмица трябва да се изхвърли, но сама ги занеси до улицата — не искам да запушат шахтата. Предполагам, че всичко друго може да се продаде на пазара — гласът ѝ беше остър, равен, сякаш беше повтаряла наум плана за действие от мига, в който беше научила новината.

— Слушам, Лин-джи — Ико се плъзна обратно в коридора. Синдер стоеше, без да помръдва, стискайки магниремъка в две ръце като щит. И макар че андроидът не беше в състояние да игнорира заповедта на Адри, видимо беше по мудността ѝ, че не желае да оставя Синдер сама, докато мед-дроидите я наблюдаваха с празните си жълти сензори.

— Какво търсеше малката ми дъщеря тази вечер на буницето в Тайханг? — попита Адри, като усукваше кърпата.

Синдер притисна магниремъка близо до себе си и се скри от глава до пети. Изработен от същата стомана като ръката ѝ и също така изгубил блясъка си, той беше като продължение на самата нея.

— Дойде с мен да потърсим магниремък — тя пое тежко въздух. Езикът ѝ беше като подут, а гърлото ѝ се беше стегнало. — Съжалявам. Не исках... аз видях петната и повиках въздушната линейка. Не знаех какво да правя.

Очите на Адри се наляха, но за кратко, преди да отпъди сълзите с няколко примигвания. Тя сведе глава, вторачена в усуканата кърпа. Тялото ѝ се отпусна на камината.

— Синдер, аз не бях сигурна, че ще се прибереш. Всеки момент очаквах да получа ново съобщение, че и момичето, на което съм попечител, също е отведено — Адри отпусна рамене и вдигна глава. Слабостта премина, погледът в черните ѝ очи стана суров.

— Мед-дроидите тук провериха Пърл и мене. Чумата все още не ни е заразила.

Успокоена, Синдер закима, но Адри продължи.

— Каж ми, Синдер. Щом ние с Пърл не сме болни, Пеони откъде се е заразила?

— Не знам.

— Не знаеш? Но ти знаеше за избухването на болестта днес на пазара.

Синдер отвори уста. Разбира се. Кърпите. Мед-дроидите. Те мислеха, че е заражена.

— Не те разбирам, Синдер. Как може да си такъв егоист?

Тя поклати рязко глава, не.

— И на мен ми направиха проби, на буницето. Не съм болна. Не знам откъде се е заразила — тя протегна река, за да покаже цъфналата синина на свивката. — Могат пак да ме проверят, ако искат.

Единият от мед-дроидите даде първи признак на живот, като освети малкото червено петънце, където иглата я беше проболала. Но те не помръднаха, а и Адри не ги подкани. Вместо това, тя погледна към един малък портскрийн, поставен в рамка на камината и заразглежда детските снимки на Пърл и Пеони. Снимки от старата им къща, онази

с градината. Снимки с Адри, преди да изгуби усмивката си. Снимки с баща им.

— Толкова съжалявам — изрече Синдер. — Аз също я обичам.

Адри стисна рамката.

— Не ме оскърбявай — избухна тя, като приближаваше рамката все по-близо до себе си. — Ти знаеш ли какво е обич?

Можеш ли изобщо да изпитваш чувства или просто си... програмирана?

Тя говореше на себе си, но думите ѝ жилеха. Синдер се осмели да хвърли поглед към Пърл, която все така седеше на дивана с лице наполовина скрито зад коленете, но вече без кърпата на лицето си. Щом обаче видя, че Синдер гледа към нея, тя сведе поглед към земята.

Синдер стисна здраво магниремъка.

— Разбира се, че знам какво е обич.

А също и тъга. Искаше ѝ се да може да заплаче, за да го докаже.

— Добре. Тогава ще разбереш, че постъпвам така, както една майка трябва да постъпи, за да защити децата си — Адри захлупи екрана на камината. На дивана Пърл извърна лице настрани и притисна бузата към коленете си.

Страхът се промъкна в стомаха на Синдер.

— Адри?

— Синдер, вече пет години ти си част от това семейство. Пет години изминаха, откакто Гаран те повери на моите грижи. И сега не разбирам защо постъпи така, не знам защо от всички места отиде точно в Европа, за да намери някакъв... мутант, когото да прибере. Така и не ми обясни. Може би някой ден щеше да го направи. Но аз никога не съм те искала. Знаеш това.

Синдер сви устни. Безизразните лица на мед-дроидите я погледнаха изкосо.

Знаеше всичко това, но никога досега Адри не го беше казвала толкова недвусмислено.

— Гаран искаше да се грижа за теб и аз направих всичко по силите си. Дори след като умря, дори след като парите свършиха, дори след като... всичко се срива — гласът ѝ замря и тя затисна силно устата си с ръка. Синдер гледаше как раменете ѝ се тресат, слушаше учестеното ѝ дишане, докато Адри се мъчеше да задуши риданията си.

— Но Гаран щеше да се съгласи, че Пеони е на първо място. Нашите момичета са на първо място.

Синдер се сепна от силния глас. В тона на Адри тя чуваше оправдание. Решимост.

„Не ме оставяй с това нещо.“

Тя потрепери.

— Адри...

— Ако не беше ти, Гаран все още щеше да е жив. И Пеони...

— Вината не е моя — Синдер забеляза нещо бяло да проблясва и видя Ико да се бави в коридора, неуверена. Сензорът ѝ беше станал почти черен.

Синдер потърси гласа си. Пулсът ѝ биеше бясно, а пред зора ѝ проблясваха бели петна. В ъгълчето на окото ѝ замига червено предупреждение — трябваше да се успокои.

— Не съм искала да ме направят такава. Не съм те молила, никого не съм молила да ме осиновява. Вината не е моя!

— Не е и моя! — нападна я остро Адри и с един удар изтръгна екрана от конзолите. Той падна и се натроши, помитайки със себе си две от наградите на съпруга ѝ. Парчета пластмаса отхвъркнаха от протрития килим.

Синдер отскочи назад, но яростта премина внезапно, както беше и дошла. Накъсаното дишане на Адри вече се успокояваше. Тя винаги внимаваше да не безпокои съседите. Да не я забележат. Да не предизвика суматоха. Да не направи нещо, което да опетни репутацията им. Дори и сега.

— Синдер — подхвана Адри, като жулеше пръсти с кърпата, като че да заличи избухването си. — Тръгваш с мед-дроидите. Недей да правиш сцени.

Подът се завъртя.

— Какво? Защо?

— Защото дълг на всеки от нас е да помага, с каквото може, а знаеш колко голямо търсене има за... твоя вид. Особено сега — тя замълча. Лицето ѝ беше станало розово, на петна. — Все още можем да помогнем на Пеони. Само че, за да открият лекарство, им трябва киборги.

— Казала си, че ще участвам в изследванията? — устните ѝ едва се движеха.

— Какво друго ми оставаше?

Синдер не вярваше на ушите си. Безмълвно поклати глава, докато и трите жълти сензора се насочиха към нея.

— Но... никой не е оцелял след опитите. Как можа...

— Никой не е оцелял след чумата. Ако обичаш Пеони, колкото казваш, ще постъпиш според волята ми. Ако не беше такъв егоист, още днес след като си напуснала пазара, сама щеше да отидеш доброволец, преди да се върнеш тук и да погубиш семейството ми. Отново.

— Но...

— Отведете я. Ваша е.

Твърде слисана, Синдер стоеше неподвижно, а най-близкият андроид поднесе към ръката ѝ скенер. Той изпиука и тя се дръпна назад.

— Лин Синдер — каза той с металния си глас, — гражданите на Източната Република се възхищават на доброволния ви акт на саможертва и ви благодарят. В знак на признателност за вашето съдействие в текущите проучвания на вашите близки ще бъде изплатено обезщетение.

Синдер стегна магниремъка в хватката си.

— Аха! Ето значи каква била работата! Пукната пара не даваш нито за Пеони, нито за мен! Единствено глупавите пари те интересуват!

Очите на Адри се разшириха, слепоочията ѝ запулсираха. С две крачки тя прекоси стаята и удари Синдер през лицето с опакото на ръката си. Синдер залитна назад върху рамката на вратата и притисна страната си с ръка.

— Отведете я — повтори Адри. — Махай се от очите ми.

— Аз не съм искала да ставам доброволец. Не може да ме отведете против волята ми!

Андроидът остана невъзмутим.

— В случай че се наложи, сме упълномощени от законния ви наставник да употребим сила, за да ви задържим.

Синдер сви ръка в юмрук до ухото си.

— Не може насила да ме накараш да участвам в опитите.

— О, да — отвърна Адри, като с мъка си поемаше дъх. — Мога. Докато си под моята опека, мога.

— Не вярваш истински, че това ще спаси Пеони, затова не се преструвай, че го правиш за нея. Тя има още да живее. Шансовете да намерят лекарство, преди...

— Тогава единствената ми грешка е, че чаках твърде дълго, преди да се отърва от теб — изплю Адри, като прокарваше кърпата между пръстите си. — Повярвай ми, Синдер. Ти си загуба, за която никога няма да се разкайвам.

Колелата на един от мед-дроидите изтрополиха по килима.

— Готова ли сте да ни последвате?

Синдер нацупи устни и отпусна ръка. Вторачи се в Адри, но съчувствие в очите на мащехата си не откри. Нова омраза закипя в гърдите ѝ. Пред очите ѝ замига предупреждение.

— Не, не съм.

Синдер замахна с магниремъка и удари силно андроида по главата. Роботът падна на земята, а колелата продължиха да се въртят във въздуха.

— Няма да тръгна. Учените вече достатъчно са ми причинили!

Вторият андроид тръгна към нея.

— Започваме процедура 240Б: насилствено отвеждане на киборг.

Синдер се подсмихна подигравателно и блъсна с края на магниремъка сензора на андроида, като разби на парченца лещата и го запрати на пода по гръб.

Извърна се и пред себе си видя последния андроид, като вече мислеше как да избяга от сградата. Нямахте ли да е твърде рисковано да повика кораб? Откъде да вземе нож, за да изреже идентификационния чип, иначе несъмнено щяха да я проследят? Щеше ли да успее Ико да се движи толкова бързо, че да не изостава? Щяха ли краката ѝ да издържат целия път до Европа?

Мед-дроидът се приближи твърде бързо. Тя се засуети, смени траекторията на магниремъка, но металните щипци на андроида първи уловиха ръката ѝ. Електродите стреляха. През нервната система на Синдер запраща електричество. Волтажът смаза електрическата ѝ система. Устните ѝ се отвориха, но викът замря на гърлото ѝ.

Тя пусна магниремъка и се свлече. Червено предупреждение замига пред очите ѝ докато най-сетне, в акт на самосъхранение, мозъкът ѝ на киборг я принуди да изключи.

ГЛАВА СЕДМА

Доктор Димитри Ърланд прокара пръст по портскрийна, за да разгледа досието на пациента. Мъж. Трийсет и две години. Имаше дете, но за съпруга нищо не се споменаваше. Безработен. Правят от него киборг, след един подриващ здравето инцидент преди три години, свързан с работата му — несъмнено по-голяма част от спестяванията му отиват за операцията. Идваше чак от Токио.

Всичко сякаш беше против Доктор Ърланд, но той нямаше как да обясни това на никого. Като пъхна език между зъбите си, той разочаровано изпърха с устни.

— Какво мислите, докторе? — попита го днешната му асистентка — момиче с тъмна кожа, чието име все забравяше и което беше по-високо от него с поне десет сантиметра. Обичаше да ѝ възлага задачи, които да я държат на стола, докато работи.

Доктор Ърланд бавно пое въздух, после го изпусна рязко, а в това време смени на дисплея диаграмата на тялото на пациента с друга, която му вършеше повече работа. Само 6.4 процента от него бяха изкуствени — десният му крак, малко жици, и контролен панел в хълбока с големината на палец.

— Твърде старичък — той захвърли портскрийна на лавицата пред прозореца за наблюдение. От другата страна на стъклото пациентът лежеше върху масата за преглед. Изглеждаше спокоен, само пръстите му барабаняха лудо по пластмасовата подложка. Краката му бяха боси, но протезата беше покрита с присадена кожа.

— Твърде старичък? — повтори асистентката. Тя се изправи и приближи прозореца, като размахваше в лицето му своя портскрийн. — Трийсет и две е твърде старичък?

— Не можем да го използваме.

Тя изви устни на една страна.

— Това ще е шестият киборг, който отхвърляте този месец. Не можем да си позволим да продължаваме така.

— Той има дете. Син. Така пише тук.

— Да, дете, което довечера ще може да си позволи вечеря, защото баща му е бил късметлия да отговори на нашите изисквания.

— Да отговори на изискванията? С коефициент 6.4?

— По-добре, отколкото да правим опити с хора — тя остави портскрийна до табла с блюда „Петри“^[1]. — Наистина ли искате да го пуснете да си върви?

Доктор Ърланд се втренчи в изолатора, а на гърлото му се надигна тихо ръмжене. Той изправи рамене и изпъна престилката си.

— Дайте му плацебо^[2].

— Пла... но той не е болен!

— Да, но ако нищо не му дадем, от хазната ще се зачудят какво правим тук. Хайде сега, дайте му плацебото и предайте доклада, за да може да си върви.

Момичето изсумтя и тръгна към лавицата, за да вземе едно от надписаните стъкълца.

— А ние наистина какво правим тук?

Доктор Ърланд вдигна пръст, но момичето го погледна така ядно, че той забрави какво искаше да каже.

— Как ви беше името?

Тя завъртя очи.

— Прекрасно. Работя като ваш асистент всеки понеделник само от четири месеца насам.

Тя му обърна гръб, а дългата плитка се удари в бедрото ѝ. Докторът сви вежди, взрян в плитката, докато тя се намота на кълбо. Черна лъскава змия, надигнала глава. Съскаща насреща му. Готова да нанесе удар.

Той стисна очи и преброи до десет. Когато отново ги отвори, плитката пак си беше плитка. Лъскава черна коса. Съвсем безобидна.

Като свали шапката си, доктор Ърланд разроши собствената си коса — сива и доста по-рядка от тази на асистентката. Виденията се влошаваха.

Вратата на лабораторията се отвори.

— Докторе?

Докторът кимна рязко и нахлупи шапката на главата си.

— Да? — той взе портскрийна. Ли, друг един от асистентите, стоеше на прага с ръка върху топката на вратата. Доктор Ърланд харесваше Ли, макар и той да беше висок, но не колкото момичето.

— В 6D има доброволец, който чака — съобщи Ли. — Докарали са я снощи.

— Доброволец? — обади се момичето. — Отдавна не сме имали такива.

Ли измъкна един портскрийн от джоба на гърдите си.

— Млада е, тийнейджърка. Още не сме пуснали диагностиката ѝ, но мисля, че ще даде висок коефициент. Няма присадена кожа.

Доктор Ърланд се оживи и потърка слепоочие с крайчеца на портскрийна.

— Тийнейджърка казваш? Колко... — той потърси подходящо определение. „Странно? Чудно? Изумително?“

— Подозрително — с тих глас подсказа момичето.

Доктор Ърланд се извърна и видя, че кръвнишкият ѝ поглед се е впил в него.

— Подозрително? Какво искате да кажете?

Тя се подпря на ръба на лавицата, а това смали ръста ѝ, така че очите им се изравниха и при все това тя пак вдъхваше заплашителност със скръстените ръце и безучастния си, мрачен вид.

— Само това, че винаги сте готов да дадете плацебо на мъжете киборги, които участват, но дочуете ли нещо за момичета, особено млади, веднага се оживявате.

Той отвори уста, затвори я, сетне почна от начало.

— Колкото са по-млади, толкова са по-здрави. Колкото са по-здрави, толкова по-малко усложнения за нас. И не е моя вината, че напоследък теглят само жени.

— Точно така. По-малко усложнения. Само че те така или иначе ще умрат.

— Много ви благодаря за оптимизма — той посочи мъжа зад стъклото. — Плацебо, моля. Когато приключите тук, елате при нас.

Той излезе от лабораторията и притули с ръка уста настрани към Ли.

— Как ѝ беше името?

— Фатин?

— Фатин! Все не мога да го запомня. В скоро време и моето собствено ще забравя.

Ли се засмя, а доктор Ърланд остана доволен от шегата си. Като че ли хората бяха склонни да проявяват снизходителност към един

старик, губещ разума си, ако понякога той се шегуваше с това.

Коридорът беше пуст, само до стълбището в очакване на заповеди се мотаеха два мед-дроида. Стая 6D не беше далеч.

Доктор Ърланд измъкна един стилус зад ухото си и докосна портскрийна, сваляйки информацията, която Ли му беше пратил. Данните за новия пациент се появиха на екрана.

„ЛИН СИНДЕР, ЛИЦЕНЗИРАН МЕХАНИК —
ИДЕНТИФИКАЦИОНЕН НОМЕР 0097917305 РОДЕНА
НА 29/11/ 109 Т.Е — 0 МЕДИЙНИ РЕЗУЛТАТА ЖИТЕЛ
НА НОВ ПЕКИН, ИЗТОЧНА РЕПУБЛИКА.
ПОПЕЧИТЕЛ, ЛИН АДРИ.“

Ли отвори вратата на стаята. Като отново затъкна стилуса зад ухото си, доктор Ърланд влезе вътре с потреперващи пръсти.

Момичето лежеше на масата от другата страна на прозореца за наблюдение. В стерилния изолатор всичко светеше толкова ослепително ярко, че докторът трябваше да присвие очи. Един мед-дроид тъкмо затулваше пластмасово стъкълце с кръв, което пушна в улея, за да го прати на лабораторията за кръвни изследвания.

Ръцете и китките на момичето бяха захваната с метални скоби. Лявата ѝ ръка до китката беше от стомана, потъмняла между ставите, сякаш плачеше за едно хубаво почистване. Панталоните ѝ бяха навита нагоре и откриваха един човешки и един изкуствен крак.

— Включихте ли я? — попита той и плъзна портскрийна в джоба на престилката си.

— Още не — отвърна Ли. — Но погледнете я.

Доктор Ърланд изсумтя, за да скрие разочарованието си.

— Да, коефициентът ѝ сигурно е впечатляващ. Но качеството едва ли е най-доброто, а?

— Отвън може би не, но да бяхте видели електрическата ѝ мрежа. Самоконтрол и четиристепенна нервна система.

Доктор Ърланд повдигна вежди, после бързо ги отпусна.

— Бунтува ли се?

— Мед-дроидите са срещнали трудности при задържането ѝ. Извадила е от строя два от тях с... ремък или нещо подобно, преди да

успеят да ударят с ток системата ѝ. Цяла нощ е в безсъзнание.

— Но нали сама е искала да стане доброволец?

— Не тя, законният ѝ попечител. Подозирала, че пациентката е имала контакт с болестта. Сестра ѝ — вчера е била отведена.

Доктор Ърланд придърпа микрофона от бюрото.

— Отваряй, отваряй очички, спяща, спяща красавице — запя той, като потропваше по стъклото.

— Пуснали са ѝ двеста волта ток — обади се Ли. — Но очаквам всеки момент да дойде на себе си.

Доктор Ърланд окачи палци на джобовете на престилката си.

— Добре. Не ни трябва да е в съзнание. Да се залавяме за работа.

— О, отлично — изрече Фатин от прага. Токчетата ѝ зачаткаха по пода, като влезе в стаята. — Радвам се, че сте намерили някой по ваш вкус.

Доктор Ърланд притисна с пръст стъклото.

— Млада — той огледа металния блясък по крайниците на момичето. — Здрава.

С презрителна усмивка Фатин предяви правата си към един стол пред нетскрийна, на който се виждаше досието на киборга.

— Ако на трийсет и две човек е стар и немощен, тогава вие какъв сте, старче?

— Много ценен на пазара за антики — доктор Ърланд приближи устни към микрофона. — Мед-дроид? Моля, подгответе детектора.

[1] малки стъклени или пластмасови чинийки за отглеждане на бактерии. — Б.ред. ↑

[2] Лекарство, терапия или операция, които се назначават, симулирайки терапевтично въздействие каквото всъщност нямат. При „плацебо ефект“ пациента се възстановява благодарение на природната способност на организма да се самоллекува. — Б.ред ↑

ГЛАВА ОСМА

Лежеше върху горяща клада, а под нея палещи въглени. Дим. Пламъци. По кожата ѝ шупнеха мехури. Ръката и кракът ѝ ги нямаше, стояха само чуканите, където хирурзите бяха прикачили протезите. Мъртви жици висяха от тях. Опита се да изпълзи, но безрезултатно, като обърната нагоре костенурка. Протегна здравата си ръка, като се мъчеше да изтегли тялото си от огъня, но изгарящото я ложе се опъна до хоризонта.

И преди този сън ѝ се беше явявал, стотици пъти. Но сега беше различно.

Не беше сама както обикновено, беше обкръжена. Стенещи, сред въглените, се гърчеха и други осакатени жертви, молеци за малко вода. Всички бяха без ръце или крака. От някои бяха останали само трупа и главата, и устата, молеца, зовяща. Синдер се отдръпна от тях, забелязала по кожата им синкавите петна. По вратовете, по бедрата им, по съсухрените им китки.

Видя и Пеони. Тя пищеше. Упрекваше Синдер. Тя ѝ беше причинила това. Тя беше донесла болестта в дома им. Тя беше виновна за всичко.

Синдер отвори уста да измоли за прошка, но зърнала единствената си ръка, замлъкна. Сини петна покриваха кожата ѝ.

Под огъня заболялата ѝ кожа се топеше, за да оголи под месото метала и жиците.

Отново срещна погледа на Пеони. Сестра ѝ отвори уста, но гласът ѝ излезе дълбок, непривичен.

— Моля подгответе детектора.

Думите като пчели зажузаха в ушите на Синдер. Тялото ѝ се разтърси, но не можеше да помръдне. Крайниците много ѝ тежаха. В ноздрите ѝ се таеше мирис на дим, но горещината на пламъците угасваше и само гърбът ѝ сега гореше възпален. Пеони изчезна. Горящата преизподня се стопа в земята.

В долния ъгъл на полезрението ѝ се появи текст в зелено. Отвъд мрака Синдер дочу познатото трополене на колелата на андроидите.

Ико?

„ДИАГНОСТИЧНИЯТ ТЕСТ Е ЗАВЪРШЕН.
ВСИЧКИ СИСТЕМИ СА СТАБИЛИЗИРАНИ.
РЕСТАРТИРАНЕ СЛЕД 3... 2... 1...“

Нещо издрънча над главата ѝ. Бученето на електричество. Синдер усети конвулсия в пръстите си, на повече от това тялото ѝ не беше способно.

Мракът взе да се стопля — фина пурпурна светлина над клепачите ѝ.

Насили се да отвори очи и запримигва под острата флуоресцентна светлина.

— А! Жулиета се събуди!

Тя затвори отново очи, за да могат да свикнат. Опита се да вдигне ръка, за да ги покрие с нея, но нещо я държеше стегната.

По нервите ѝ хукна паника. Пак отвори очи и извърна глава, в опит да види кой беше проговорил.

Цялата стена беше заета от огледало. Оттам с диви очи я гледаше собственото ѝ лице. Опашката ѝ беше чорлава — без блясък, заплетена, мръсна. Кожата ѝ беше доста бледа, почти прозрачна, като че силният ток беше изстискал от нея не само енергията ѝ.

Бяха свалили ръкавиците и обувките и бяха навили нагоре крачолите ѝ. Не към момиче гледаше тя в огледалото. Гледаше към машина.

— Как се чувствате, госпожице, ъ... госпожице Лин? — изрече невидим глас с непознат за нея акцент. Европейски? Американски?

Синдер намокри изпръхналите си устни и проточи врат да види андроида зад нея. Сред дузина машини той бърникаше нещо по един малък апарат на плота. Медицинско оборудване. Хирургически играчки. Системи. Игли. Синдер видя, че е свързана към една от машините чрез сензорите на гърдите и челото си.

Вдясно на стената имаше нетскрийн, който показваше името и идентификационния ѝ номер. Иначе стаята беше празна.

— Ако кротувате и ни съдействате, няма да ви държим дълго — каза гласът.

Синдер се смръщи.

— Аз не съм се записала доброволно. Не искам да участвам в глупавите ви експерименти.

Тишина. Зад нея нещо изпиука. Като погледна нагоре, видя андроидът да изважда от една машина две щипци, прикрепени към тънки кабели. Мраз плъзна по гърба ѝ.

— Дръж това нещо далеч от мен.

— Няма да ви боли, госпожице Лин.

— Пет пари не давам. Стойте въвн от главата ми. Аз не съм ви някой мишок доброволец.

Гласът изклока:

— Тук имам подпис от някоя си госпожица Лин Адри. Сигурно я познавате?

— Тя не ми е майка! Тя е само... — сърцето ѝ се стегна.

— Законният ви попечител?

Синдер бухна глава върху уплътнението на масата за прегледи. Под нея изшумоля оризова хартия.

— Това не е редно.

— Не се измъчвайте, госпожице Лин. С присъствието си тук правите голяма услуга на съгражданите си.

Тя се взря в огледалото с надеждата, че гледаше право в глупака от другата страна.

— Виж ти! А те какво ще направят за мен?

Вместо да отговори, той каза просто:

— Дроид, моля работете.

Колелата се придвижиха към нея. Синдер се отдръпна рязко и изкриви врат, като се мъчеше да избегне студените щипци, но андроидът стисна с механична сила скалпа ѝ и притисна дясната ѝ страна към оризовата хартия. Тя замята ръце и крака, но без успех.

Ако се съпротивляваше яростно, имаше вероятност пак да я пратят в безсъзнание. Не знаеше кое е по-добре, но споменът за преизподнята от горящи въглени усмири борбата ѝ.

Сърцето ѝ препусна, щом андроидът отвори капачето на тила ѝ. Стисна очи и опита да си представи, че е някъде другаде, а не в студената, стерилна стая. Не искаше да мисли как двете метални щипци се пъхат в контролния ѝ панел — нейния мозък — но беше

невъзможно да не мисли за това, когато чуваше как дроидът ловко ги намества.

Започна да ѝ се повдига. Преглътна обратно горчилката. Чу щракването на щипците. Нищо друго не можеше да усети — нервни окончания нямаше. Но цялата беше разкъсана от разтърсване, което накара ръцете ѝ да настръхнат. Ретина — дисплеят ѝ извести, че беше свързана към детектор 2.5.

„СКАНИРАНЕ... 2%... 7%... 18%...“

Машината бръмчеше на масата зад нея. Синдер си представи неуловимия поток от електричество, който течеше по жиците ѝ. Най-силно го усещаше там, където кожата се свързваше с метала, едно смъдене, където кръвта спираше.

„63%...“

Синдер стисна зъби. Някой и преди беше влизал тук, в главата ѝ. Факт, белязан завинаги в паметта ѝ, но винаги пренебрегван. Някакъв хирург, непознат, отваря черепа ѝ и вкарва изработената от тях система от жици и проводници, докато тя лежи отдолу им безпомощна. Някой беше променил мозъка ѝ. Някой беше променил самата нея.

„78%...“

Тя се задави от вика, напирал да изгъркори вън от нея. Не болеше. Не болеше. Но някой беше вътре в главата ѝ. Вътре в нея. Нашественик. Насилник. Опита се да се измъкне, но андроидът я държеше здраво.

— Махай се! — викът отекна обратно към нея от студените стени.

„СКАНИРАНЕТО — ЗАВЪРШЕНО.“

Мед-дроидът откачи щипците. Синдер лежеше трепереща със смазано в гърдите сърце.

Мед-дроидът не си направи труда да затвори панела на тила ѝ.

Синдер го мразеше. Мразеше Адри. Мразеше побъркания глас зад огледалото. Мразеше анонимните хора, които я бяха превърнали в това.

— Благодаря ви за това изумително съдействие — каза безплътният глас. — Само минута ще отнеме да запишем кибернетичното ви устройство и продължаваме. Моля, разположете се добре.

Синдер го игнорира с лице, извърнато от огледалото. Беше един от онези редки моменти, когато се радваше, че няма канали за сълзи, иначе сигурно щеше да заприлича на сополиво бедствие и от това още повече щеше да намрази себе си.

Все още чуваше гласове от говорителите, но приглушените им думи бяха на научен жаргон, от който нищо не отбираше.

Зад нея мед-дроидът се суетеше насам-натам, докато прибираше детектора. Докато приготвяше следващия инструмент за мъчение.

Синдер отвори очи. Нетскрийнът на стената вече не показваше данните ѝ. Идентификационният ѝ номер все още стоеше най-отгоре, като заглавие на холографска диаграма.

На момиче.

Момиче от жици.

Като че някой я беше срязал през средата отгоре до долу, разделяйки предната от задната ѝ половина, а после беше пъхнал анимирания ѝ образ в медицински учебник. Сърцето, мозъка, вътрешностите, мускулите, сините вени. Контролният панел, изкуствения крак и изкуствената ръка, жиците, които тръгваха от основата на черепа, надолу по гръбначния стълб, та чак до протезите. Обезобразената тъкан, където плътта срещаше метала. Малкият черен квадрат на китката ѝ — идентификационният чип.

Тя знаеше за тези неща. Беше ги очаквала.

За металните прешлени по гръбнака обаче, за четирите метални ребра, за изкуствената тъкан около сърцето, за металните шини покрай костта на десния крак, за тях не знаеше нищо.

В дъното на екрана пишеше: „КОЕФИЦИЕНТ: 36.28%“

36.28% от нея беше мутант.

— Благодаря за търпението — обади се гласът и я сепна. — Както несъмнено сте забелязали, вие, млада госпожице, сте образец модел на съвременната наука.

— Оставете ме на мира — прошепна тя.

— Сега мед-дроидът ще ви инжектира с една десета разтвор микроби на летумозис. Всички те са магнитно маркирани, така че в реално време ще се появят на диаграмата в яркозелено. След като тялото ви влезе в първия стадий на болестта, имунната система ще се задейства и ще опита да унищожи микробите, но ще се провали. Тогава тялото ви ще премине към втория стадий на болестта, който, естествено, е онзи, в който по кожата ви ще се появят синкавите петна. На този етап ще ви инжектираме с последната ни партида от антителя, който, ако сме успели, завинаги ще премахнат патогените. Абракадабра, ще се прибереш у дома за кнедлите. Готова ли си?

Синдер погледна към холографското изображение и си представи как наблюдава себе си, докато умира. В реално време.

— Колко различни партиди от антителя сте сложили досега?

— Дроид?

— Двайсет и седем — отвърна мед-дроидът.

— Но всеки път — изрече чуждестранният глас, — те умират малко по-бавно.

Синдер смачка оризовата хартия под пръстите си.

— Мисля, че всички сме готови. Моля започнете със спринцовка А.

Нещо изтрака на масата, а после андроидът застана до Синдер. В тялото му имаше отворен панел и там се виждаше трета ръка, на края на която имаше спринцовка като тези на андроидите от спешното.

Синдер се опита да се дръпне, но нямаше накъде да бяга.

Като си представи как от другата страна на огледалото безглавият глас я наблюдава, присмива се на напразните ѝ усилия, тя замръзна и се помъчи да не шава дори. Да бъде силна. Да не мисли за онова, което ѝ причиняваха.

Щипците на андроида бяха студени, когато хвана лакътя ѝ, все още посинял на свивката от двете взимания на кръв през изминалите дванайсет часа. Тя направи гримаса и опъна мускули.

— По-лесно ще бъде да открием вената, ако сте отпусната — каза ѝ с глух глас андроидът.

Синдер стисна мускулите на ръката си, докато те започнаха да играят. От високоговорителя се чу изсумтяване, сякаш безтелесният глас се забавляваше с лудориите ѝ.

Андроидът беше програмиран добре. Въпреки неподчинението ѝ, иглата проби вената от първия опит. Синдер зяпна. Пощипване. Леко пощипване. Непокорството ѝ изтече, докато прозрачната течност се вливаше в нея.

КНИГА ВТОРА

Вечерта, когато беше изнемоцяла от работа, те отнесоха леглото ѝ и тя трябваше да легне до огнището сред пепелта.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Носителите са прехвърлени успешно — обяви Ли, — всички реакции изглеждат нормални. Кръвното налягане се стабилизира. Утре около 01:00 часа сутринта очакваме да започне втория стадий — той склучи ръце и се завъртя в стола с лице към доктор Ърланд и Фатин. — С други думи можем да се приберем и да подремнем, а?

Доктор Ърланд изсумтя презрително. Плъзна пръст по екрана пред него и бавно завъртя холографското изображение на пациентката. Двайсет мънички зелени светлинки мигаха в кръвта ѝ и без да бързат, се разпространяваха във вените ѝ. И преди беше виждал същото, десетки пъти. Всъщност, нещо друго в нея беше привлякло вниманието му.

— Виждали ли сте такова нещо досега? — попита Фатин до рамото му. — Само продажбата на контролния панел ще стигне за едно цяло семейство.

Доктор Ърланд опита да я погледне с безразличие, но това трудно му се удаде, тъй като му се наложи да килне глава назад и да погледне нагоре към нея. С ръмжене той рязко се обърна отново към холограмата. Докосна горната част на сияещия гръбнак, точно на свързката между два метални прешлена, и увеличи изображението. Малката сянка сега изглеждаше доста солидна, доста симетрична.

Фатин скръсти ръце и се приведе напред.

— Какво е това?

— И аз не знам — Ърланд завъртя изображението, за да може да го види по-добре.

— Прилича на чип — обади се Ли и отиде при тях.

— На гръбнака ѝ? — учуди се Фатин. — За какво ѝ е там?

— Само казвам на какво прилича. А може да са объркали нещо с прешлените и да се е наложило наново да ги спояват или нещо такова.

— Това май не е просто запояване — Фатин посочи с пръст. — Тук се вижда отвори, като че е включено в... — тя се поколеба.

И двамата се обърнаха към доктор Ърланд, чиито очи следваха малка зелена точица, току-що показала се в обсега на холографа.

— Същинска зла зелена светулка — измърмори той на себе си.

— Докторе — Фатин го откъсна от изображението, — защо ще ѝ е чип, който е включен в нервната система?

Той прочисти гърло.

— Възможно е — той извади чифт очила от горния джоб на престилката и ги сложи на носа си, — нервната система на момичето да е била увредена при някаква травма.

— В катастрофа с кораб? — обади се Ли.

— Нараняванията на гръбнака бяха доста чести преди компютърната навигация да бъде въведена — доктор Ърланд драсна с нокът по екрана, за да се върне към цялото тяло. Той присви очи под очилата, докато пръстите му пърхаха над изображението.

— Какво търсите? — попита Фатин.

Докторът отпусна ръка и хвърли поглед към неподвижното момиче от другата страна на прозореца.

— Нещо липсва.

Белегът около китката. Матовият блясък на изкуствения ѝ крак. Греста по върховете на пръстите.

— Какво? — припряно рече Ли. — Какво липсва?

Доктор Ърланд приближи прозореца и сложи потната си длан на плота. — Една малка зелена светулка.

Зад гърба му Ли и Фатин се спогледаха и после пак се върнаха към холографа. Започнаха да броят, той наум, тя на глас, но щом стигна дванайсет, Фатин ахна и спря.

— Един току-що изчезна — каза тя и посочи едно празно място върху дясното бедро на момичето. — Един микроб, беше точно тука, гледах право към него, а сега го няма.

Докато се вираха, още две точки примигнаха и изчезнаха, като изгорели крушки.

Ли грабна портскрийна си от бюрото и взе трескаво да бие с пръсти по екрана.

— Имунната ѝ система направо побесня.

Доктор Ърланд се приведе над микрофона.

— Дроид, моля вземете още една кръвна проба. По-бързо.

Като чу гласа му, момичето сепнато се извърна.

Фатин приближи доктора до прозореца.

— Още не сме ѝ дали антидота.

— Не сме.

— Тогава как...

Доктор Ърланд ухапа силно палец, за да укроти пристъпа на световъртеж.

— Трябва да отида да взема първата кръвна проба — той вървеше заднешком, сякаш се боеше да откъсне поглед от момичето киборг. — Когато всички микроби изчезнат, наредете да я отведат в четвърта стая.

— Четвърта не е пригодена за пациенти под карантина — възрази Ли.

— Вярно. Но тя няма да е опасна — доктор Ърланд щракна с пръсти вече в коридора. — И може да се погрижите дроидът да я отвърже.

— Да я... — лицето на Фатин се сгърчи нерешително. — Мислите ли, че идеята е добра? Напи помните — нападнала е мед-дроидите?

Ли скръсти ръце.

— Фатин има право. Аз със сигурност не искам да срещна юмрука ѝ, ако се разгневи.

— В такъв случай няма от какво да се тревожите — отвърна докторът. — Ще се срещна с нея насаме.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Синдер се сепна. Когато тайнствения глас отново изпълни стаята, за да поиска нова кръвна проба от жертвения агнец. Тя гледаше към огледалото, без да обръща внимание на мед-дроида, който с вещината на автомат приготвяше нова игла.

Преглътна скришом и овлажни гърло.

— Кога най-сетне ще ми дадете измисления си антидот? Почака, но отговор не дойде. Андройдът стисна ръката ѝ в металните си клещи. Тя потръпна от студ и после още веднъж, когато иглата се заби в изранената свивка.

Синината щеше да стои с дни.

Тогава си спомни, че утре вече ще е умряла. Или умираща. Също като Пеони.

Стомахът ѝ се преобърна. Може би Адри имаше право. Може би така щеше да е най-добре.

Тялото ѝ се разтресе силно. Металният ѝ крак се удари силно в оковите.

А може би не. Може би антидотът ще проработи.

Тя напълни дробовете си с хладния, стерилен въздух в лабораторията, като следеше холографа на стената, който повтаряше движенията ѝ. Две зелени точки се мотаеха край десния ѝ крак.

Мед-дроидът извади иглата и запусти раната с парченце памук. Шишенцето с кръвта ѝ той постави в една метална кутия, прикрепена към стената.

Синдер отпусна тежко глава върху масата.

— Попитах ви нещо. Антидот? В някой от близките дни? Нали поне ще се опитате да спасите живота ми?

— Дроид — чу се нов глас, женски. Синдер изви глава, само за да срещне отново своя образ в огледалото. — Откачете пациентката от контролните апарати и я отведете в стая 4D.

Синдер заби нокти в хартията под нея. Стая 4D. Там ли изпращаха всички да ги наблюдават, докато умират?

Андроидът затвори панела на главата ѝ и свали накрайниците от гърдите ѝ. Кривата на електрографа^[1] се изправи.

— Ехо? — обади се Синдер. — Ще ми кажете ли какво става?

Мълчание. Една зелена светлинка мигна до сензора на андроида и вратата се отвори към коридора, постлан с бели плочки. Мед-дроидът избута масата със Синдер навън, покрай огледалото. Коридорът беше празен и миришеше на белина, а едно от колелцата на масата скърцаше в синхрон с колелата на андроида.

Синдер издаде врат, но не можа да види сензора на мед-дроида.

— Мисля, че имам малко масло в крака ми. Ако искаш, мога да ти оправя колелото.

Андроидът мълчеше.

Синдер стисна устни. Бели номерирани врати се плъзгаха край тях.

— Какво има в стая 4D?

Мълчание.

Синдер забарабани с пръсти, вслушана в шумоленето на хартията и колелото, което щеше да я докара до лудост. Дочу някъде отдалеч гласове, надолу по някой друг от коридорите, и почти се приготви да чуе писъци иззад затворените врати. Тогава една от вратите се отвори и дроидът я бутна навътре покрай черния номер 4D. Стаята беше копие на предишната, но без огледалото на стената.

Синдер беше откарана до друга маса за прегледи, върху която имаше чифт добре познати обуца и ръкавици. Тогава, за нейна изненада, оковите се отключиха със свистене.

Тя бързо дръпна крака и ръце от металните халки преди андроидът да е разбрал грешката си и да я върже отново, но той не реагира и без да каже дума, излезе от стаята. Зад него вратата се затвори с щракване.

Като трепереше, Синдер се изправи и се огледа за скрити камери, но нищо не привлече вниманието ѝ. Както и в другата стая, и тук по протежението на една от стените върху лавицата имаше електрографи и детектори. Нетскрийнът вдясно седеше изключен. Вратата. Две маси за преглед. И тя.

Синдер провеси крака встрани и грабна ръкавиците и ботушите си.

Докато завързваше левия ботуш, си спомни за инструментите, които беше скътала в крака си още на буницето преди хиляди еони, както ѝ се струваше. Отвори крака си и с облекчение видя, че не бяха го претърсвали. Дишането ѝ се поуспокои и тя избра най-големия, най-тежък инструмент, с който разполагаше — един гаечен ключ, после затвори отделението и завърза ботуша.

Като покри изкуствените си крайници и си намери оръжие, се почувства по-добре. Все така беше напрегната, но не толкова уязвима. Ала по-объркана от всякога.

Защо ще ѝ връщат обратно нещата, ако ще я убиват? Защо ще я местят в нова стая?

Тя потърка свивката на лакътя със студения ключ. Синината беше досущ като петно от чума. Тя го натисна с палец, доволна, че усеща тъпа болка, което показваше, че не е.

Отново се огледа внимателно за камера, почти в очакване да види малък взвод от дропли да нахлува в стаята, преди да е успяла да разруши оборудването, но нищо не се случи. Отвън в коридора беше тихо.

Синдер стана от масата, отиде до вратата и опита дръжката. Заклучено. В рамката на вратата имаше вграден идентификационен скенер, но и след като допря ръка, лампичката остана червена, което означаваше, че е кодиран само за избрани служители.

Приблужи шкафовете и опита чекмеджетата, но нито едно не се отвори.

Като потупваше бедро с ключа, тя се обърна към нетскрийна. Той светна и оживя, а насреща ѝ изскочи холографско изображение. Пак нейното — медицинската ѝ диаграма събрана в едно.

Тя замахна с ключа през корема на холографския образ. Той примигна, после пак се възстанови.

Вратата се отвори шумно.

Синдер се завъртя, като притисна ключа до крака си.

Пред нея стоеше възрастен мъж със сив каскет; в лявата ръка държеше портскрийн, а в дясната — две шишенца с кръв. Беше понисък от Синдер. На раменете му, като на същински скелет, висеше бяла престилка. Дълбоките черти по лицето му издаваха години, прекарани в усърдно размишление върху много сложни въпроси. Но очите му бяха по-сини от небето и в този момент се усмихваха.

Напомняше ѝ дете, чиято уста се пълни със слюнка при вида на лепкава кифла.

Зад него вратата се затвори.

— Здравейте, госпожице Лин.

Тя стисна здраво ключа. Непознатият акцент. Невидимият глас.

— Аз съм доктор Ърланд, ръководителят на кралския научен екип за изследване на летумозис.

Тя се помъчи да изглежда спокойна.

— Защо не носите маска?

Той повдигна сивите си вежди.

— За какво ми е? Болна ли сте?

Синдер стисна зъби и заби ключа в бедрото си.

— Защо не седнете? Трябва да обсъдим някои важни неща.

— О, сега искате да говорите — изрече тя, като съвсем малко се приближи към него. — Бях останала с впечатлението, че не се интересувате особено от мнението на вашите опитни мишки.

— Вие не сте като другите ни доброволци.

Синдер го изгледа, а в ръката ѝ металният ключ беше се спрял.

— Сигурно защото не съм доброволка.

С плавно движение тя вдигна ръка. Прицели се в слепоочието му. Представи си го как се свлича на пода.

Но замръзна, а зрението ѝ се размаза. Пулсът ѝ се забави, нивото на адреналина спадна още преди ретина — дисплеят да смогне да я предупреди.

Насред лепкавото объркване в мозъка ѝ нахлуха мисли, ясни и отчетливи. Това беше един стар човек. Крехък, безпомощен стар човек. С най-очарователните, най-невинните сини очи, които някога беше виждала. Не желаше да го наранява.

Ръката ѝ потрепери.

Малката оранжева светлинна щракна и тя пусна ключа изненадана. Той изтрака на пода, но тя беше твърде замаяна да мисли за него.

Той не беше казал и дума. Как можеше да лъже?

Докторът дори не беше трепнал. Очите му засияха, доволни от реакцията на Синдер.

— Моля — той разпери пръсти към масата за прегледи. — Няма ли да седнете?

[1] машина за измерване на сърдечната дейност — Б.ред. ↑

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

С няколко бързи примигвания Синдер опита да разпръсне мъглата, обвила ума ѝ. В ъгълчето на полезрението ѝ оранжевата светлинка изчезна, но тя така и не разбра защо беше светнала. Възможно беше по-ранният шок в системата да е объркал програмирането ѝ.

Докторът мина край нея и посочи холографското изображение, което се подаваше от нетскрийна.

— Несъмнено това ви е познато — той плъзна пръст по екрана, така че тялото бавно се завъртя в кръг. — Нека ви кажа кое му е особеното.

Синдер дръпна нагоре ръкавицата, като скри с подгъва белязаната тъкан. Приблужи се до него. Кракът ѝ се удари в ключа и го запрати под масата за прегледи.

— Според мен всичките му 36.28 процента са доста особени.

Докато доктор Ърланд стоеше с гръб към нея, тя се наведе и вдигна ключа. Струваше ѝ се по-тежък от преди. Всъщност всичко беше по-тежко — и ръката, и кракът, и главата ѝ.

Докторът посочи десния лакът на холограмата.

— Ето тук инжектирахме микробите носители на летумозиса. Всички бяха маркирани, за да можем да следим движението в тялото ви — той отдръпна пръста си и потупа устни. — Сега разбирате ли какво е особеното?

— Фактът, че съм жива, а и вие май не се плашите, че сте в една стая с мен?

— Да, в известен смисъл — той се обърна към нея, като се почесваше по главата през вълнената шапка. — Както виждате, микробите ги няма.

Синдер се почеса с ключа по рамото.

— Как така?

— Ами така, няма ги. Изпарили са се. Пук — той взриви ръце като фойерверки.

— Значи... не съм болна от чумата?

— Точно така, госпожице Лин. Не сте болна от чумата.

— И няма да умра?

— Точно така.

— И не съм заразна?

— Не, не, не. Чудесно усещане, нали?

Тя се облегна на стената. Изпълни я спокойствие, а след него подозрение. Бяха я инжектирали с чумата, но сега беше изцелена? Без антидот?

Това приличаше на капан, но оранжевата светлинка никаква я нямаше. Колкото и невероятни да бяха думите му, той казваше истината.

— Това случвало ли се е и преди?

Дяволита усмивка се разля по очуканото лице на доктора.

— Вие сте първата. Имам някои теории как е станало, но разбира се трябва да ви направя изследвания.

Той остави холограмата и отиде до плота, където постави двете шишенца.

— Това са кръвните ви проби — една преди инжекцията и една след. Горя от нетърпение да видя какви тайни крият.

Тя плъзна очи към вратата, после обратно към доктора.

— Искате да кажете, че съм имунизирана?

— Да! Точно така изглежда. Много интересно. Забележително — той склочи ръце. — Възможно е така да сте родена. Нещо в ДНК-то, което е повлияло имунната ви система така, че тя да надвива точно тази болест. А може и някога в детството ви да са вкарали малко количество летумозис в тялото ви, а то веднъж надвило болестта, си е изградило имунитет срещу нея, който вие днес използвахте.

Синдер се сви назад неспокойно под настойчивия му поглед.

— Помните ли нещо от детството си, което може да е свързано с това? — продължи той. — Някаква ужасна болест? Някога да сте били на косъм от смъртта?

— Не. А... — тя се поколеба, докато пъхаше гаечния ключ в страничния джоб на панталона. — Май че да. Вторият ми баща почина от летумозис. Преди пет години.

— Вторият ви баща. Знаете ли откъде може да се е заразил? Тя сви рамене.

— Знам ли. Мащех... Адри, моят настойник, винаги е подозирала, че е прихванал болестта в Европа. Когато ме осинови.

Ръцете на доктора затрепериха и сякаш само здраво стиснатите му пръсти го пазеха да не се пръсне от вълнение.

— Значи сте от Европа.

Тя кимна неуверено. Като си помисли, беше странно, че идва от място, което не помни.

— Помните ли да е имало много болни хора в Европа? Или някакво запомнящо се избухване на болестта във вашата провинция?

— Не знам. Нямам никакви спомени от преди операцията. Той повдигна вежди, а сините му очи изсмукаха цялата светлина от стаята.

— Кибернетичната операция ли?

— Не, онази за смяна на пола.

Усмивката на доктора помръкна.

— Шегувам се.

Доктор Ърланд си върна самообладанието.

— Какво искате да кажете с това, че нищо не помните?

Синдер духна един кичур от лицето си.

— Ами това. Като инсталирали интерфейса в мозъка ми, той увредил онова... сещате се. Онази част от мозъка, която помни всичко.

— Хипокампуса.

— Това май.

— На колко години сте били?

— Единайсет.

— Единайсет — той изпусна бързо въздух. Погледът му на посоки се стрелна по пода, като че причината за имунитета ѝ беше написана там. — Единайсет. Заради катастрофа с кораб, нали?

— Да.

— Катастрофите в днешно време са почти невъзможни.

— Докато някой глупак не свали сензорите за сблъсък, за да направи кораба по-бърз.

— Дори тогава ми се струва, че няколко натъртвания и синини не биха оправдали целия този ремонт, който са ви направили.

Синдер потупа хълбок с пръсти. Ремонт — ама че киборгски термин.

— Да, но тази катастрофа убила родителите ми, а мен изхвърлила през предното стъкло. Силата изтласкала кораба извън

маглев-трасето^[1]. Той се превъртял няколко пъти и паднал върху мен. След това част от костите в крака ми били смлени на кайма — тя млъкна, като си играеше с ръкавиците. — Поне това ми разказаха. Както ви казах, нищо не помня.

Помнеше слабо само мъглата от лекарствата и кашата в главата си. А после беше дошла болката. Всеки мускул я изгаряше. Всяка става надаваше вой. Цялото ѝ тяло се бунтуваше срещу онова, което му бяха причинили.

— Оттогава насам имали ли сте проблеми със съхранението на спомените или формирането им?

— Не и такива, за които да знам — тя се вторачи в него. — Това каква връзка има?

— Невероятно — Доктор Ърланд избегна въпроса. Извади портскрийна и си записа нещо, а после каза: — Сигурно много протези сте сменили, докато стигнете до тези.

Синдер сви устни. Наистина така трябваше да бъде, но Адри беше отказала да плаща за нови части на доведената си дъщеря — мутант. Вместо да отговори. Синдер погледна първо към вратата, а после към шишенцата с кръв.

— Е... сега мога ли да си вървя?

Очите на доктора лумнаха, сякаш въпросът ѝ го беше наранил.

— Да си вървите? Госпожице Лин, трябва да разберете колко ценна сте сега с това откритие.

Тялото ѝ се напрегна, пръстите ѝ обходиха очертаванията на ключа в джоба.

— Значи още съм затворник. Но вече ценен.

Лицето му се смекчи и той прибра портскрийна.

— Не си давате сметка колко сериозно е всичко това. Нямаме представа колко важна... нямаме представа за стойността си.

— И какво сега? Смятате да ме инжектирате с още по-смъртоносни болести, за да видите как ще се справи тялото ми с тях, така ли?

— О, звезди, не! Как ще ви убиваме. Та вие сте безценна!

— Преди един час друго говорехте.

Погледът на доктор Ърланд проблесна в посока на холограмата със свъсени вежди, сякаш обмисляше думите ѝ.

— Нещата сега са доста различни, от това, което бяха преди час, госпожице Лин. С ваша помощ бихме могли да спасим стотици хиляди хора. Ако вие сте онова, за което ви мисля, бихме могли — е, като за начало бихме могли да спрем жребия на киборги.

Той допря юмрук до устните си.

— Освен това ще получавате заплащане, разбира се.

Като окачи палци на гайките на панталоните си, Синдер се облегна на плота с наредените върху него апарати, които до неотдавна вдъхваха страх у нея.

Тя беше имунизирана.

Беше важна.

Естествено и парите изкушаваха. Ако успееше да докаже, че и сама може да се грижи за себе си, тогава можеше и да успее да анулира законното настояничество на Адри. Можеше да откупи свобода си.

Но дори и това проникновение угасна, щом си спомни Пеони.

— Наистина ли мислите, че мога да помогна?

— Да. Дори мисля, че скоро всеки жител на планетата ще ви е безкрайно благодарен.

Тя преглътна, повдигна се с ръце върху една от масите за преглед и седна със скръстени крака.

— Става, но да сме наясно — сега съм тук по собствено желание, което означава, че мога да си тръгна по всяко време, щом пожелаея. Без въпроси, без спорове.

Лицето на доктора се озари, а между бръчките очите му засветиха като светилници.

— Да, разбира се.

— И очаквам заплащане, както споменахте, но искам отделна сметка. Сметка, до която законният ми настойник няма да има достъп. Не искам тя да научава, че съм дала съгласието си за това, нито да има достъп до парите.

За нейна изненада, той не се поколеба.

— Разбира се.

Тя пое въздух, за да се успокои.

— И още нещо. Сестра ми. Вчера беше отведена в изолятора. Ако намерите лекарство, искам първо на нея да дадете от него.

Този път погледът на доктора трепна колебливо. Той се обърна и закричи към холограмата, като триеше ръце в лицевата страна на

престилката.

— Това, боя се не мога да обеща.

Тя стисна юмруците си един до друг.

— Защо не?

— Защото императорът трябва пръв да получи лекарството — той присви очи със съчувствие. — Но мога да обеща, че сестра ви ще е втората.

[1] съкр. от магнитна левитация — Б.ред. ↑

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

През стъклото принц Каи наблюдаваше как мед-дроидът поставя системите в ръката на баща му. Едва пет дни бяха изминали, откакто императорът показа първите симптоми на синята треска, но те се струваха на принца като цяла вечност. Страдания и тревоги, които стигаха да запълнят години време, се изтърколиха само в няколко часа.

Веднъж доктор Ърланд му беше казал за някакво старо поверие, според което лошите неща винаги идвали по три наведнъж.

Първо, Нанси беше се повредила, преди да успее да съобщи за откритията си.

А сега баща му беше безнадеждно болен.

Кое беше следващото? Какво по-лошо от това?

Може би лунитяните ще обявят война.

Той трепна и веднага му се прииска да не беше си го и помислял дори.

Кон Торин, съветникът на баща му и единственото човешко същество, на което беше позволено да вижда императора в това състояние, сложи ръка на рамото на Каи.

— Всичко ще се оправи — каза той сдържано, с онази негова забележителна способност да прочита мислите на другите.

Бащата на Каи простена и отвори подути очи. Стаята беше сложена под карантина на седмия етаж в двореца в крилото за научни изследвания, но всички възможни удобства бяха осигурени за императора. Многобройни нетскрийнове опасваха стените, за да могат да го развличат с музика, забавни програми и четене. От градините с купища бяха донесени от любимите му цветя — иначе стерилната стая беше пълна с лилии и хризантеми. Леглото беше застлано с най-фината коприна, която можеше да се намери в Републиката. Но нищо от това не помагаше. Стаята все така си оставаше стая, предназначена да разделя живота от смъртта.

Чист прозорец стоеше между Каи и баща му. Императорът присвиваше очи към Каи, но те бяха празни като стъкло.

— Ваше Величество — обади се Торин. — Как се чувствате?

Очите на императора се сгънаха в крайчеца. Той не беше възрастен мъж, но болестта бързо го беше състарила. Цветът на лицето му беше жълт и бледен, а черни и червени петна бяха надупчили врата му.

Пръстите му се надигнаха от завивките, за да помаха — повече от това не смогна да направи.

— Нуждаете ли се от нещо? — попита Торин. — Чаша вода? Храна?

— Дроид — компаньонка, модел 5-3? — предложи Каи.

Торин хвърли неодобрителен поглед към принца, но императорът се засмя хрипливо.

Каи усети как очите му се замъгляват и трябваше да извърне поглед надолу към пръстите си, които притискаше върху перваза на прозореца.

— Колко още? — попита той с тих глас, за да не чуе баща му.

Торин поклати глава.

— Няколко дни, а може и по-малко.

Каи чувстваше погледа на Торин върху себе си — разбиращ, но едновременно суров.

— Трябва да си благодарен за времето, което имаш с него. Повечето хора не получават възможността да видят близките си, след като ги отведат.

— И кой би искал да види любимите си хора в това състояние? — Каи вдигна очи. Баща му се опитваше да остане буден и клепачите му потрепваха. — Дроид, дай му вода.

Андроидът плъзна колела до леглото на императора, повдигна горната част, подаде до устните му чаша вода и избърса с бяла кърпа потеклата струйка. Императорът едва отпи, но когато отново потъна във възглавниците, изглеждаше освежен.

— Каи...

— Тук съм — отвърна Каи, а дъхът му направи облаче върху стъклото.

— Бъди силен. Вярвай... — думите му бяха сподавени от кашлица. Мед-дроидът подаде една кърпа към устата му и върху памучната материя Каи зърна кръв. Затвори очи и започна да диша равномерно.

Когато отново ги отвори, мед-дроидът пълнеше системата с прозрачна течност — болкоуспокояващо. Каи и Торин гледаха как императорът потъна в неподвижен сън. Като че гледаха непознат. Каи обичаше баща си, но не можеше да свърже болния пред очите си с кипящия от енергия мъж отпреди седмица.

Една седмица.

Побиха го тръпки и Торин пак стисна рамото му. Каи беше забравил, че ръката му е там.

— Ваше Височество.

Каи не отговори, само гледаше гърдите на баща си, които се повдигаха и снижаваха.

Ръката на рамото му го стисна кратко, после се отпусна.

— Вие ще бъдете новият император, Ваше Височество. Трябва да започнем с приготовленията. Вече твърде дълго отлагаме.

Твърде дълго. Една седмица.

Каи се престори, че не го чува.

— Както Негово Величество ви каза — трябва да сте силен. Знаете, че можете за всичко да разчитате на мен — Торин млъкна. — От вас ще излезе добър владетел.

— Не, няма — Каи пхна пръсти в косата си и я дръпна силно назад.

Той щеше да стане император.

Думите иззвъняха глухо.

Истинският император беше там, в леглото. А той беше един самозванец.

— Ще говоря с доктор Ърланд — Каи отстъпи назад от стъклото.

— Докторът е зает, Ваше Височество. Не бива непрестанно да го безпокоите.

— Искам само да науча дали няма някакво развитие.

— Сигурен съм, че ако има, той веднага ще ви уведоми.

Каи издаде напред брадичка и изгледа Торин — човекът, който беше съветник на баща му още преди раждането на Каи. Дори и днес присъствието на Торин го подтикваше да се държи като малко момче, да не се покорява, да се бунтува. Питаше се дали някога ще успее да надмогне това усещане.

— Имам нужда да правя нещо — отвърна той. — Не мога просто да стоя тук и да гледам как умира.

Торин сведе очи.

— Разбирам ви, Ваше Височество. За всички ни е трудно.

Не е същото, поиска да отвърне Каи, но замълча.

Торин се извърна към прозореца и отпусна глава.

— Да живее императорът.

С пресъхнало гърло Каи повтори тихо думите:

— Да живее императорът.

Излязоха от стаята в мълчание и тръгнаха по коридора към асансьорите.

Една жена ги причакваше. Каи не биваше да се изненадва — напоследък тя непрестанно се навърташе наоколо, при все че беше последният човек, когото той желаше да среща.

Сибил Мира. Главен чародей на Короната на лунитяните. Изумително красива, с черна коса до кръста и топла, меднозлатиста кожа. Носеше униформа, която подходеше на ранга и титлата ѝ — дълга бяла дреха с висока яка и ръкави, оформени като камбани, обшити по кантовете с руни и йероглифи, чието значение беше неизвестно на Каи.

На пет разкрача зад нея стоеше неизменният ѝ, мълчалив охранител. Това беше млад мъж, красив колкото самата Сибил, с руса коса вързана на конска опашка и остри черти, по които Каи все още не беше видял проява на чувство.

Докато Каи и Торин приближаваха, устните на Сибил се извиха, но очите ѝ останаха студени.

— Ваше Императорско Височество — изрече тя и грациозно изви глава в поклон. — Как е здравето на благородния император Рикан?

Тъй като Каи не отговори, Торин се обади:

— Не е добре. Благодарим ви за загрижеността.

— Съжалявам да чуя това — гласът ѝ изразяваше съжалението на котка, приклецила в ъгъла мишка. — Господарката ми изпраща своето съчувствие и пожелания за бързо оздравяване.

Тя вторачи поглед в принца, а образът ѝ като мираж сякаш взе да мерзелее. Шепот изпълни ушите му. Уважение и възхищение, съчувствие и загриженост.

Каи откъсна поглед от нея, като заглуши гласовете. Отне му миг, преди бесният пулс да се успокои.

— Какво желаете? — попита той.

Сибил посочи асансьорите.

— Да разменя една-две думи с мъжа, който скоро ще стане император... ако така е отредила съдбата.

Каи погледна към Торин, но срещна само хладното му лице. Такт. Дипломатичност. Както винаги. Особено когато идеше реч за проклетите лунитяни.

Като въздъхна, той се полуизвърна към чакащия андроид.

— Третият етаж.

Сензорът присветна.

— Ваше Височество, моля насочете се към асансьор С.

Те се качиха, а Сибил влезе леко, като перце носено от бриза. Охранителят се качи последен, застана до вратата и се обърна с лице към тримата, като че смъртна опасност грозеше чародейката. Леденият му поглед смущаваше Каи, но Сибил сякаш беше забравила присъствието му там.

— В злощастен момент се разболя кралят — каза тя.

Каи стисна перилата и я погледна, изцеждайки омразата си в полираното дърво.

— Може би следващият месец щеше да е по-удобно за вас?

Тя остана невъзмутима.

— Говоря, разбира се, за съюзническите преговори, които господарката ми водеше с император Рикан. Силно желаем споразумение, изгодно както за Луна, така и за Републиката.

Когато гледаше към нея, принцът се чувстваше замаян, нестабилен, затова откъсна погледа си и загледа вменящите се цифри над вратата.

— Откакто кралица Левана се възкачи на трона, баща ми непрестанно прави опити да склочи съюз с нея.

— Той продължава да отхвърля разумните ѝ искания.

Каи стисна зъби.

Сибил продължи:

— Надявам се, че като император, вие ще отстъпите пред здравия разум, Ваше Височество.

Каи стоеше мълчалив, докато асансьорът подмина шестия, петия, четвъртия етаж.

— Баща ми е мъдър мъж. В този момент не възнамерявам да променям решенията му. Силно се надявам, че ще успеем да постигнем споразумение, но, боя се, господарката ви ще трябва да занижи разумните си искания.

Усмивката на Сибил беше замръзнала на лицето ѝ.

— Е — рече тя, когато вратите се отвориха, — още сте млад.

Той се поклони леко с глава, като че бе взел думите ѝ за комплимент, после се обърна към Торин.

— Ако имате малко време, бихте ли ме придружили до офиса на доктор Ърланд? Може да имате въпроси, за които не съм помислил.

— Разбира се, Ваше Височество.

Двамата слязоха от асансьора, без да кажат и дума на чародейката или охранителя ѝ, но зад гърба им Каи дочу захаросания ѝ глас:

— Да живее императорът — и вратите се затвориха.

Той изпъшка.

— Трябва да я хвърлим в затвора.

— Посланикът на Луна? Това съвсем не е мирен жест.

— Те биха се отнесли много по-зле с нас — той прокара ръка през косата си. — Пфу! Лунитяни!

Почувствал, че Торин изостава назад, Каи пусна ръка и се обърна. Очите на Торин го гледаха тежко. Тревожно.

— Какво?

— Знам, че моментът е тежък за вас.

Каи се разяри и поиска да се защити, но потисна гнева в гърдите си.

— Моментът е тежък за всички ни.

— Ваше Височество, все някога ще трябва да обсъдим кралица Левана, както и вашите намерения спрямо нея. Разумно е да имаме план.

Каи се приближи към Торин, без да обръща внимание на една групичка лабораторни техници, които трябваше да ги заобиколят.

— Аз имам план. Планът ми е да не се женя за нея. Да върви по дяволите дипломатията. Това е. Край на обсъждането.

Торин раздвижи брадичка.

— Не ме гледайте така. Тя ще ни погуби — Каи сниши глас, — ще ни пороби.

— Разбира се, Ваше Височество — съчувственият му поглед разсея растящия у Каи гняв. — Моля, повярвайте ми, че не бих поискал това от вас. Както и никога не съм го искал от баща ви.

Каи отстъпи назад и се облегна тежко върху стената в коридора. Край него учените бързаха в белите си престилки, гумите на андроидите бръмчаха по балатума и дори някой от тях да беше забелязал принца и съветника му, с нищо не издадоха това.

— Добре, слушам — продума той. — Какъв е планът ни?

— Ваше височество, тук не е мястото...

— Не, не, целият съм в слух. Моля ви, дайте ми да мисля за нещо различно от проклетата болест.

Торин пое бавно дъх.

— Според мен не трябва да променяме външната си политика. Засега ще настояваме за мирен договор, за съюз.

— А ако тя откаже да подпише? Ако се умори да чака и реши да изпълни заканите си? Само си представете една война точно сега с чумата и икономиката, и... Левана ще ни погуби. И тя го знае.

— Ако искаше, досега щеше да ни обяви война.

— А ако изчаква удобния случай, изчаква така да отслабнат силите ни, че да се предадем, защото друго не ни остава — Каи се почеса по врата, като гледеше оживлението по коридора.

Всички бяха така заети, така решени да открият лекарство. Само ако можеше да се намери лекарство.

Той въздъхна.

— Трябваше да се ожена. Ако сега бях женен, кралица Левана нямаше да ми е на главата. Тогава щеше да подпише мирния договор... ако наистина искаше мир.

Торин мълчеше и принуден да погледне към съветника, Каи се удиви да открие непривична топлина върху лицето му.

— Може би на фестивала ще срещнете някое момиче — рече Торин. — Ще изживеете вълнуващ роман и ще заживеете с нея безгрижно и щастливо до края на дните си.

Каи опита да го изгледа строго, но не издържа дълго. Торин толкова рядко се шегуваше.

— Чудесна идея. Как не ми хрумна? — той се обърна, подпря рамо о стената и скръсти ръце на гърдите си. — Всъщност, може би

има една възможност, която не сте обмислили с баща ми. Нещо, което непрестанно занимава ума ми тези дни.

— Моля, кажете, Ваше Височество.

Той сниши глас:

— Направих някои проучвания — Каи замълча, после продължи,
— относно... относно наследника на Луната.

Очите на Торин се разшириха.

— Ваше Височество...

— Изслушайте ме — Каи вдигна ръце, за да възпре укорите на Торин. Знаеше какво ще последва — племенницата на кралица Левана, принцеса Селена, е мъртва. Загинала е при пожар преди петнайсет години. Наследник на Луна не съществува.

— Всеки ден изригват нови слухове — продължи Кан. — Едни са я видели, други твърдят, че са ѝ помогнали, има теории...

— Да, теориите всички сме ги чували. Както мен, и вие добре знаете, че те не са подплатени с никакви доказателства.

— Но ако все пак е истина? — Каи кръстоса ръце и сведе глава към Торин, а гласът му стихна до шепот. — Ако все пак има момиче, което може да свали Левана от трона? Кое е по-силно дори и от нея?

— Вие чувате ли се какво говорите? Някой по-силен от Левана? Например, някой като сестра ѝ, която наредила да отрежат краката на любимата ѝ шивачка, за да може по цял ден да седи и да шие изящните ѝ рокли?

— Не говорим за кралица Чанари.

— Не, говорим за дъщеря ѝ. Каи, цялото им семейство, всички до един, са алчни, жестоки, покварени от силата си. То е кръвта им. Повярвайте ми, ако принцеса Селена беше жива, щеше да е точно като тях.

Каи усети болка в ръцете си — толкова силно стискаше, че кожата по пръстите му беше побеляла.

— Тя не може да е по-лоша — каза той. — А и кой знае. Ако слуховете са верни и през тези години тя е била на земята, тогава може и да е станала различна. Може да прояви съчувствие към нас.

— Тази ваша фантазия се основава на слухове.

— Тялото ѝ така и не е било открито...

Торин сви устни в тънка линия.

— Открити са онова, което е останало от него.

— Нищо не пречи човек да проучи малко нещата, нали? — Каи взе да се отчайва. От толкова отдавна хранеше надежди, а проучванията така му бяха легнали на сърце. Не можеше да понесе мисълта, че това са напразни илюзии, макар че и тази възможност винаги се беше реяла някъде из кътчетата на съзнанието му.

— Напротив, пречи — възрази Торин. — Ако Левана разбере какво мислите, това ще унищожи шансовете ни да си осигурим договор. Дори не бива да говорим за това тук — опасно е.

— Е, кой дава ухо на слуховете?

— Ваше Височество, да сложим край на този разговор. Сега най-важното за вас е да предотвратите войната, а не да се тревожите за въображаемата лунна принцеса.

— А ако не успея да предотвратя войната?

Торин разпери длани. Спорът го беше уморил.

— Съюзът ще поведе битка.

— Да. Отличен план. След този разговор вече съм по-спокоен.

Той се обърна и слепешката тръгна към лабораторията.

Да, Земният съюз щеше да влезе в битка. Но срещу Луна те щяха да загубят.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

— Вашият контролен панел е удивително сложен. Едни сред най-добрите, които някога съм виждал у киборг — доктор Ърланд завъртя холограмата първо на една страна, а сетне и на другата. — Погледнете само проводника по гръбначния ви стълб. Почти напълно се слива с централната нервна система. Изкусна изработка. А, да! Виджте тук! — той посочи таза на холограмата. — Половите органи почти не са засегнати. Знаете, че голяма част от жените киборги остават бездетни заради агресивната интервенция, но като гледам, за вас това май няма да е проблем.

Синдер беше седнала на една от масите за прегледи, подпряла брадичка на двете си длани.

— Каква съм късметлийка.

Докторът ѝ размаха пръст.

— Трябва да сте благодарна, че хирурзите са били толкова внимателни.

— Далеч по-благодарна ще съм да открия момче, което намира сложната електрическа система в едно момиче за вълнуваща — тя ритна с пети металния крак на масата. — Това има ли нещо общо с имунитета ми?

— Може би да, може би не — докторът извади чифт очила от джоба и без да сваля очи от холограмата ги намести на лицето си.

Синдер килна глава на една страна.

— Не ви ли плащат достатъчно за лазерна корекция на зрението?

— Обичам да гледам през очилата — доктор Ърланд изтегли надолу холограмата и разкри главата на Синдер отвътре. — Като говорим за операции на очи, знаете ли, че нямате слъзни канали?

— Какво? Наистина ли? А аз мислех, че просто съм студена. — Тя качи крака на масата и прегърна колене. — И освен това не мога да се изчервявам. Ако това ще е следващото ви гениално откритие.

Той се обърна. Зад очилата очите му изглеждаха огромни.

— Не можете да се изчервявате? Как така?

— Мозъкът ми следи за температурата на тялото и ако загрея твърде много и твърде бързо, ме принуждава да се охладя. Предполагам, че само потенето като при всички нормални хора не е било достатъчно.

Доктор Ърланд извади портскрийна и натисна нещо.

— Това е доста находчиво — промърмори той. — Вероятно са били обезпокоени да не би системата ви да прегрее.

Синдер проточи врат, но не можа да види малкия екран.

— Това важно ли е?

Той не ѝ обърна внимание, а като посочи холограмата каза:

— И вижте сърцето. Тези две камери са изработени основно от силикон и био — тъкан. Удивително!

Синдер постави ръка на гърдите си. Сърцето. Мозъкът. Нервната система. Имаше ли нещо, което да не са променили?

Тя сложи ръка на врата си и я прокара по издатините на гръбнака, докато с поглед обходи металните прешлени, тези метални нашественици.

— А това какво е? — тя се пресегна и посочи една сянка на диаграмата.

— А, да. Преди малко го обсъждахме с асистентите ми — доктор Ърланд се почеса през шапката. — Изглежда е направено от друг материал, различен от този за прешлените, и е поставено точно над един от нервните центрове. Вероятно има за цел да компенсира някакъв дефект.

Синдер сбърчи носле.

— Отлично. Имам си и дефекти.

— Вратът някога създавал ли ви е проблеми?

— Само когато откарам цял ден под някой кораб.

И когато сънувам. В кошмарите ѝ огънят винаги най-много я гореше под врата, а оттам горещината се стичаше по гръбнака. Болката не стихваше, като че горещ въглен беше сврян под кожата ѝ. Тя потрепери. Спомни си съня от изминалата нощ и Пеони, която плачеше, викаше и обвиняваше Синдер за случилото се с нея.

Доктор Ърланд я наблюдаваше, като почукваше лекичко устни с портскрийна.

Синдер се размърда неспокойно.

— Имам въпрос.

— Да? — докторът прибра в джоба портскрийна.

— Нали казахте, че след като тялото ми унищожи микробите, вече не съм заразна?

— Точно така.

— Тогава... ако съм се заразила с болестта по естествен път, да кажем преди... два дни, колко време трябва да мине, преди отново да оздравея.

Докторът сви устни.

— Хм. Можем да предположим, че с всеки следващ път, в който тялото ви влиза в контакт със заразноносителите, то става все по-ефективно срещу тях. Ако сега му трябваша два-сет минути да се справи с тях... допускам, че не би му отнело повече от час следващия път. Най-много два. Трудно е да се каже — всяка болест и всяко тяло са различни.

Синдер скръсти ръце в скута си. Беше се прибрала у дома от пазара за малко повече от час.

— Ами може ли... може ли да полепва по дрехите, да речем?

— Само за кратко. Патогените не могат да живеят дълго без преносител — той се намръщи. — Добре ли сте?

Тя въртеше из ръцете ръкавиците си. Кимна.

— Кога започваме да спасяваме хора?

Доктор Ърланд намести шапката си.

— Боя се, че не мога да направя нищо, преди да анализирам кръвните проби и да разкрия структурата на ДНК-то ви. Но преди това ми се искаше да добия по-ясна представа за устройството на тялото ви, в случай, че това повлияе на резултатите.

— Това че съм киборг, не променя ДНК-то ми, нали?

— Не, но според някои изследвания в резултат на операцията човешкото тяло започва да изработва различни хормони, появяват се химически дисбаланс, антитела, разни такива неща. Разбира се, колкото по-агресивна е процедурата, толкова повече...

— Мислите ли, че това е свързано с имунитета ми? Това, че съм киборг?

Очите на доктора засияха, замаяни, всяващи страх у Синдер.

— Не съвсем — отвърна той. — Но както казах и преди... имам си една-две теории.

— Възнамерявате ли да споделите някоя от тях с мен?

— О, да. Щом се уверя, че не греша, възнамерявам да споделя откритието си с целия свят. Всъщност, хрумна ми нещо за мистериозната сянка на гръбнака ви. Ще възразите ли, ако опитам нещо?

Той свали очилата и ги пъкна обратно в джоба до порт — скрийна.

— Какво ще правите?

— Само малък експеримент. Не се тревожете.

Тя извърна глава. Доктор Ърланд заобиколи масата и докосна с пръсти врата ѝ, притискайки прешлените точно над раменете ѝ. Тя се вцепени при допира. Ръцете му бяха топли, при все това тя потрепери.

— Кажете ми, ако почувствате нещо... необичайно.

Синдер отвори уста, за да каже, че всеки човешки допир беше необичаен, но дъхът ѝ секна.

Огън и дъжд се стекоха по гръбнака и заляха вените ѝ.

Тя извика и падна сгърчена на пода.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

Червена светлина прониза клепачите ѝ. Обезумял, ретина — дисплеят показваше върху екрана на клепачите ѝ върволица от безсмислици в зелено. Нещо не беше наред с електрическата мрежа — пръстите на лявата ѝ ръка непрестанно се свиваха, пулсираха неудържимо.

— Успокойте се, госпожице Лин. Всичко е наред — гласът с непознатия акцент, спокоен и бездушен, беше последван от друг, паникьосан.

— Наред ли? Вие с всичкия си ли сте? Какво се е случило?

Синдер простена.

— Само малък експеримент, Ваше Височество. Ще се оправи. Виждате ли? Вече се събужда.

Чу се нов приглушен протест, преди да надзърне през клепачите. Белотата на стаята щеше да я ослепи, ако не бяха двете сенки, които я прерязваха. В очертанията им очите ѝ различиха вълнената шапка на доктор Ърланд и небесносините му очи, и принц Каи с рошавите кичури черна коса, висящи над очите му.

Докато за втори път този ден ретина — дисплеят правеше основна диагностика на Синдер, тя затвори очи, смътно обезпокоена, че принцът ще забележи зелената светлинка в зениците ѝ.

Добре, че поне беше с ръкавици.

— Жива ли си? — Каи отмести сплъстената коса от челото ѝ. Пръстите му бяха влажни и пареха, но после разбра, че тя гореше. Но това беше невъзможно. Тя не можеше да се изчервява, не можеше да вдига температура.

Не можеше да прегрява.

Какво ѝ бе сторил докторът?

— Да не си е ударила главата? — попита Каи.

Пръстите ѝ се укротиха. В инстинктивен стремеж да скрие ръцете си Синдер ги притисна о тялото си.

— О, добре е — повтори доктор Ърланд. — Малко се поуплаши, но нищо повече. Съжалявам за това, госпожице Лин. Не си дадох

сметка, че ще проявите такава чувствителност.

— Какво направихте? — попита тя, като внимаваше да не заваля думите.

Каи плъзна ръка под нея и ѝ помогна да се изправи. Тя трепна от допира му и за всеки случай дръпна надолу крачола, за да скрие металния блясък на прасеца си.

— Просто намествах гръбначния ви стълб.

Синдер сви очи — нямаше нужда от оранжевата светлинка, за да разбере, че лъже. Но тя и така пак светна.

— Какво ѝ е на гръбнака? — ръката на Каи се плъзна към долната част на гърба ѝ.

Синдер пое дъх, а кожата ѝ настръхна. Страхуваше се, че болката ще се върне, че докосването на принца ще вземе надмощие над системата ѝ, както беше направил доктор Ърланд. Но нищо не се случи и след малко Каи престана да натиска толкова силно.

— Нищо му няма — отвърна докторът. — В областта на гръбнака се събират много от нервите ни, преди да изпратят импулси до мозъка ни.

Синдер гледеше доктор Ърланд с див поглед. Вече виждаше как Каи ще се отдръпне от нея, щом докторът му каже, че придържа киборг в ръцете си.

— Госпожица Лин се оплакваше от досадна болка във врата...

Тя стисна юмруци, докато пръстите не я заболяха.

— ... затова малко я понаместих. Нарича се хиропрактика, много стар вид терапия, но удивително резултатна. Трябва да е имала повече изкривявания, отколкото допусках и неочакваното наместване на прешлените е предизвикало временен шок в системата ѝ — с безгрижен поглед той се усмихна широко на принца. Оранжевата светлинка все така не угасваше.

Синдер зина, очаквайки докторът да продължи, да подмине нелепата лъжа и да разкрие на принца тайните ѝ. Тя е киборг, има имунитет срещу чумата и е новото му любимо опитно зайче.

Но доктор Ърланд не каза нищо повече, само ѝ се усмихна с дяволити очи, които я изпълниха с подозрения.

Синдер усещаше погледа на Каи върху себе си. Извърна се с намерението да свие рамене, сякаш обясненията на доктор Ърланд и на

нея се виждаха безсмислени, но настойчивостта в погледа на принца я остави без глас.

— Дано докторът казва истината, защото ще е срамота да умреш точно, когато имам удоволствието да се запознаем — очите му проблеснаха, като че споделяха с нея някаква тайна шега. От устата ѝ никога не се бе изтръгвал такъв пресилен смях. — Добре ли си? — попита той и взе ръката ѝ в своята, като с другата все така я придържаше. — Можеш ли да се изправиш?

— Да, струва ми се.

Той ѝ помогна да стъпи на крака. От острата болка нямаше и помен.

— Благодаря ви — тя се отдръпна от него и изтупа дрехите си, макар че подът в лабораторията беше безукорно чист. Хълбокът ѝ срещна масата за прегледи.

— Какво правиш тук? — попита той, а ръцете му конфузно се отпуснаха за миг до тялото, преди да намерят път към джобовете му.

Синдер отвори уста, но доктор Ърланд я прекъсна с покашляне.

— Вие вече сте се срещали? — рунтавите му вежди се скриха чак под шапката.

— Запознахме се вчера. На пазара — отговори Каи.

Синдер пъкна ръце в джобовете като отражение на Каи и напипа ключа.

— Тук, хм, тук съм... защото... ъ...

— Един от мед-дроидите се беше повредил, Ваше Височество — намеси се доктор Ърланд. — Помолих я да дойде и да му хвърли един поглед. Работата ѝ като механик има изключителна репутация.

Каи взе да кима, но после спря и огледа стаята.

— Какъв мед-дроид?

— Естествено вече не е тук — със закачливо гласче рече доктор Ърланд, като че лъжата беше забавна игра. — Сигурно е някъде навън и взима кръв, докато разговаряме.

— Точно така — устата на Синдер висеше като на някой гламчо и тя се застави да я затвори. — Вече го поправих. Почти като нов е — тя измъкна ключа и го завъртя на пръсти като доказателство.

Каи все още изглеждаше объркан, но кимна, сякаш не си струваше да поставя под съмнение историята. Синдер беше благодарна, че докторът така лесно измисли случката, но беше също и

уплашена. Какви бяха основанията му да крие истината от принца, особено когато беше на път да направи откритие в изследванията на чумата? Не заслужаваше ли Каи да научи за откритието? Както и всички други хора?

— Сигурно не си имала възможност да погледнеш Нанси? — попита Каи.

Синдер спря да върти ключа и го стисна с две ръце, за да ги държи мирни.

— Все още не. Съжалявам. Последните двайсет и четири часа... бяха...

Той сви рамене сякаш това не беше от значение, но жестът му беше скован.

— Сигурно списъкът ти с клиенти е дълъг два километра. Не бива да очаквам да се отнасяш към мен като с принц — устните му се извиха. — Макар че, струва ми се, точно това очаквам.

Сърцето на Синдер подскочи, когато усмивката му изведнъж я връхлетя, все така очарователна и ненадейна, както на пазара. Тогава очите ѝ зърнаха зад него холограмата, на която все още се виждаха вътрешните ѝ механизми — от металните прешлени през многобройните жици до абсолютно непокътнатите ѝ полови жлези. Тя рязко върна поглед върху Каи. Пулсът ѝ препускаше.

— Обещах да я погледна, когато имам възможност. Преди фестивала. Със сигурност.

Каи се обърна, като проследи погледа ѝ до холографа. Синдер стисна юмруци. Ниско в корема нервите ѝ се усукаха, докато Каи се отвърна с отвращение от образа.

Момиче. Машина. Мутант.

Тя прехапа устни и се примири, че вече никога няма да получи от тези усмивки на принца, които спираха сърцето ѝ. Тогава доктор Ърланд пристъпи към холографа и с едно щракване изключи нетскрийна.

— Извинете ме, Ваше Височество, конфиденциалност на пациентите. Това беше холограмата на днешния избран.

Още една лъжа.

Синдер стискаше ключа, изпълнена едновременно с благодарност и подозрение.

Каи отърси изненадата си.

— Аз точно затова дойдох тук. Питам се дали имате някакъв напредък.

— Още е трудно да се каже, Ваше Височество, но може би сме открили възможна нишка. Разбира се, ще ви държа в течение, щом имаме някакво развитие.

Докторът се усмихна непринудено, първо на Каи, после и на Синдер.

Погледът му беше категоричен — нищо нямаше да спомене пред принца.

Тя не проумяваше защо.

Като се покашля, Синдер отстъпи назад към вратата.

— Аз трябва да вървя, за да можете вие да работите — каза тя, като потупваше длан с ключа. — Предполагам... ъ... ще се върна да проверя дали мед-дроидът работи добре? Да кажем... утре?

— Отлично — отвърна докторът. — Имам и идентификационния ви номер, ако се наложи да ви потърся — усмивката му потъмня едва забележимо, сякаш намекваше, че доброволния статут на Синдер щеше да остане такъв, само ако тя сама се върне доброволно. Сега беше ценна. Той не възнамеряваше да я остави да си тръгне завинаги.

— Ще те изпратя — принцът махна с ръка пред скенера. Вратата се отвори леко.

Синдер вдигна ръце, здраво стиснала ключа в тях.

— Не, не. Няма нужда. Сама ще се оправя.

— Сигурна ли си? Няма да ме затрудни.

— Да. Напълно. Уверена съм, че имате куп важни... кралски... правителствени... научни работи. Да обсъждате. Но благодаря ви. Ваше Височество — тя тронаво се поклони, щастлива, че този път и двата ѝ крака бяха здраво закрепени.

— Добре тогава. Е, радвам се, че пак се видяхме. Приятна изненада.

Тя се засмя иронично, изненадана от сериозността на изражението му. Очите му я гледаха топло и с известно любопитство.

— Да, и з-за мен — тя излезе заднешком. Усмихваше се. Трепереше. Молеше се да няма петна от машинно масло по лицето си. — Ще ви пратя съобщение, тогава. Когато е готов. Андроидът ви.

— Благодаря ти. Лин-мей.

— Казвайте ми Син — вратата между тях се затвори. — Дер Синдер е достатъчно. Ваше Височество — тя се отпусна тежко на стената в коридора, като бухаше с юмруци челото си. — Ще ви пратя съобщение. Казвайте ми Синдер — повтори тя с насмешка, после прехапа устни. — Не обръщайте внимание на бръщолевиците на горкото момиче.

Той беше мечтата на всяко момиче в Републиката. Беше толкова далечен, отвъд нейния свят. Трябваше да спре да мисли за него в мига, в който вратата се затвори. Трябваше веднага да спре да мисли за него. Никога отново не трябваше да мисли за него, освен като за клиент и неин принц.

При все това споменът за пръстите му по лицето ѝ отказваше да избледнее.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

Наложи се Синдер да свали картата на крилото за изследвания в двореца, за да може да стигне до изхода. Нервите ѝ бяха изопнати до край заради принца, заради Пеони, заради всичко. Вървеше по лъскавите бели коридори с чувството, че е измамник; беше свела глава и отбягваше погледите на учените и белите андроиди. Нищо, че сега беше доброволец. И то много ценен доброволец.

Край една от чакалните, обзаведена с два нетскрийна и три тапицирани стола, тя замръзна — погледът ѝ бе паднал върху прозореца.

Гледката.

Града.

Долу в ниското Нов Пекин беше в пълен безпорядък: хиляди сгради натъпкани в малко пространство, улиците занемарени; над всяка малка уличка висяха електрически кабели и възета за пране, по всяка стена нагоре пълзяха увивни растения натрапници.

Но отгук горе, на върха на скалата, от третия етаж, градът беше хубав. Слънцето беше високо и светлината му пееше, отразена в небостъргачите от стъкло и позлатените покриви. Синдер виждаше несекващото движение на огромните нетскрийнове и на проблясващите въздушни кораби, които прелитаха между сградите. Отгук градът пееше с живот, но без целия технически брътвеж.

Синдер откри сградите от фино синьо стъкло и хром, които скупчени стояха като стражи над площада на пазара, и оттам опита да проследи пътя на север, за да намери дом „Кула Феникс“, но той беше потънал зад твърде много сгради и твърде много сенки.

Благоговението ѝ премина.

Трябваше да се върне там. В апартамента. Обратно в своя затвор.

Трябваше да поправи андроида на Каи. Трябваше да се погрижи за Ико, преди на Адри да ѝ е щукнало да я разглоби на части за скрап още тази седмица, или дори по-лошо — да смени „дефектния“ чип, който определяше темперамента ѝ. Откакто Синдер беше заживяла с тях, Адри безспирно се оплакваше от своенравността на андроида.

А и всъщност нямаше къде другаде да иде. Докато доктор Ърланд намери начин да направи плащането по сметката ѝ без Адри да узнае това, Синдер щеше да ходи без пари и без кораб, че и без приятел — единственият ѝ приятел сред хората беше затворник в изолатора.

Тя сви юмруци.

Трябваше да се върне. Но нямаше да е за дълго. Адри ясно ѝ беше дала да разбере, че смята Синдер за безполезна, просто бремене. Не беше изпитала угризения да се отърве от нея, щом беше изнамерила изгоден начин да го стори, начин, който я освобождаваше от чувството за вина. Все пак лекарство трябваше да се намери. Пеони се нуждаеше от лекарство.

И може би Адри е имала право да постъпи така. Нали е киборг, може би дългът ѝ е да жертва себе си, за да могат всички нормални човешки същества да бъдат излекувани. Може би беше разумно да използват онези, в които някой вече е бърникал. Но Синдер знаеше, че никога няма да прости на Адри за това. Тази жена трябваше да я защитава, да ѝ помага. Ако Адри и Пърл бяха единствените ѝ близки сега, то тогава по-добре сама да се оправя.

Трябваше да избяга. И дори знаеше как.

Изражението на Адри, когато Синдер влезе в апартамента, почти си заслужаваше цялото адско мъчение.

Тя беше седнала на канапето и четеше портскрийна. В далечния край на стаята Пърл играеше някаква настолна холографска игра, в която пионките бяха по образец на любимите знаменитости на момичетата, включително три досущ като принц Каи. Това отдавна беше любимата игра на двете с Пеони, но сега Пърл играеше в мрежата срещу непознати и от това изглеждаше хем отегчена, хем отчаяна. Когато Синдер влезе, Пърл и Адри ахнаха, а едно миниатюрно копие на принца падна върху дългия меч на виртуалния му противник. Пърл спря на пауза играта твърде късно.

— Синдер? — изрече Адри и остави портскрийна на масичката. — Как...?

— Направиха ми няколко изследвания и решиха, че не им трябва. И ме пратиха обратно в къщи — Синдер се усмихна със здраво стиснати устни. — Не се тревожи. Сигурна съм, че и така ще

възнаградят благородната ти жертва. Може би ще ти изпратят благодарствено съобщение.

Адри се изправи, като гледаше Синдер, без да може да повярва на очите си.

— Не могат да те пратят обратно!

Синдер свали ръкавиците и ги напъха в джоба.

— Струва ми се, че ще трябва да подадеш жалба. Съжалявам, че така нахълтах. Виждам, че си заета с домакинската работа. Ако ме извиниш, по-добре да вървя да изкарам пари, за да може следващият път, когато намериш удобен начин да се отървеш от мен, поне да размислиш първо.

Тя излезе в коридора. От кухнята Ико срамежливо подаваше глава, а синият ѝ сензор блестеше ярко в почуда. Синдер се изненада колко бързо емоциите ѝ се смениха от огорчение в облекчение. За миг си беше помислила, че никога отново няма да види Ико.

Мигновената ѝ радост посърна, когато Адри се втурна след нея в коридора.

— Синдер, спри.

Макар да се изкушаваше да не я послуша, Синдер все пак спря и се обърна с лице към настойника си.

Гледаха се една друга, а устните на Адри се движеха, докато се бореше с изненадата си. Беше се състарила. Изглеждаше много по-стара, отколкото преди.

— Ще се свържа с центъра по изследванията, за да проверя историята ти, да се уверя, че казваш истината. Ако си направила нещо... ако си опропастила този шанс да помогна на дъщеря си... — гневът в гласа на Адри секна, за да се извие в пронизителен писък. Синдер чуваше как заравя под думите сълзите си.

— Все трябва да има някаква полза от теб! — тя изправи рамене и се хвана за рамката на вратата.

— Какво искаш от мен? — изкрещя Синдер и размаха ръце. — Добре, свържи се с учените! Нищо нередно не съм направила. Отидох там, направиха ми няколко изследвания и ми казаха да си вървя. Толкова съжалявам, че не ме изпратиха обратно в кашон по пощата, ако на това си се надявала.

Адри сви устни.

— Твоето положение в тази къща с нищо не се е променило и няма да понеса сиракът, когото приех в дома си, да ми говори по този непочтителен начин.

— Така ли? — отвърна Синдер. — Искаш ли аз да изредя нещата, които не мога да приема, че ми бяха причинени днес? Надупчиха ме с инжекции, в главата ми завряха щипци, а отровните микроби... — тя замълча, тъй като не искаше Адри да узнава истината. Истинската ѝ стойност. — Честно, точно сега пукната пара не давам да знам ти какво приемаш или не приемаш. Ти си тази, която ме предаде, без нищо да съм ти причинила.

— Достатъчно. Знаеш много добре какво ми причини. На семейството ми.

— Смъртта на Гаран не беше по моя вина — тя извърна глава настрана, от гняв пред очите ѝ имаше бели петна.

— Добре — гласът на Адри беше все така властен. — Значи, връщаш се. Добре дошла у дома, Синдер. Но докато продължаваш да живееш под моя покрив, ще спазваш моите заповеди. Ясно ли ти е?

С разперени пръсти на изкуствената си ръка Синдер се подпря на стената.

— Да се подчинявам на заповедите ти. Отлично. „Почисти къщата, Синдер. Хващай се на работа, Синдер, че имам сметки за плащане. Марш при смахнатите учени да се правиш на опитно зайче, Синдер.“ Да, напълно те разбирам — тя надникна през рамо, но Ико отново се бе скрила в кухнята. — Както и ти, знам, ще разбереш, че вече изгубих половин ден, в който можех да свърша доста работа, и по-добре да взема назаем твоя Сърв 9.2, че да мога да наваксам. Нямах нищо против, нали? — и без да дочака отговор, тя върхлетя бурно в стаичката си, голяма колкото килер, и тръшна вратата зад себе си.

Отпусна се върху нея и стоя там, докато предупреждението на ретината не изчезна и ръцете ѝ спряха да треперят. Като отвори очи, видя, че старият нетскрийн, онзи, който Адри беше съборила на земята, беше накамарен върху купчината одеяла, които тя наричаше легло. Парчета пластмаса се бяха изтърколили върху възглавницата ѝ.

Не беше забелязала дали Адри вече е купила нов нетскрийн или стената в хола още стоеше празна.

Като въздъхна, тя се преоблече, нетърпелива да се отърве от миризмата на дезинфектант, която беше попила в дрехите ѝ. Събра с

ръка пластмасовите парчета в кутията за инструменти, пъкна под мишница екрана и смело излезе в коридора.

Ико не беше се помръднала, наполовина скрита в кухнята. Синдер ѝ направи знак с глава към изхода на апартамента и андроидът я последва. На минаване край хола Синдер не погледна навътре, но ѝ се стори, че чу сподавения звук от умирация принц Каи в играта на Пърл.

Едва бяха излезли във външния коридор, за първи път толкова спокоен, тъй като съседските деца бяха на училище, и Ико обви дългурестите си ръце около крака на Синдер.

— Как е възможно? Бях сигурна, че са те убили. Какво стана?

Синдер подаде на работа кутията с инструменти и се запъти към асансьорите.

— Всичко ще ти разкажа, но имаме работа да вършим.

Тя изчака, докато останаха сами, и на път към мазетата разказа на Ико случилото се. Единствено пропусна онази част с появата на принц Каи, който я откри да лежи на пода в безсъзнание.

— Значи трябва да се върнеш там? — попита Ико, когато влизаха в мазето.

— Да, но няма страшно. Докторът каза, че съм вън от опасност. Освен това ще ми платят, без Адри да научи за това.

— Колко?

— И аз не знам, но доста, струва ми се.

Ико улови Синдер за ръката, точно когато тя отключваше вратата от телена мрежа на работилницата.

— Даваш ли си сметка какво означава това?

Синдер задържа отворена вратата с крак.

— Кое точно?

— Означава, че ще можеш да си купиш хубава рокля, по-хубава и от тази на Пърл! Ще отидеш на бала, а Адри няма да може нищо да направи, за да те спре!

Синдер сви устни, като че тъкмо беше отхапала лимон, и издърпа ръката си от хватката на Ико.

— Ико — каза тя, докато оглеждаше неразборията от инструменти и резервни части, — ама ти сериозно ли? Мислиш, че Адри ще ме остави да отида, само защото мога сама да си купя рокля?

Тя сигурно ще я съдере на парчета от гърба ми и ще опита да продаде копчетата.

— Добре, тогава няма да ѝ казваме за роклята, нито че ще ходиш на бала. Защо трябва да ходиш с тях? Ти си много повече от тях. Ти си ценна — вентилаторът на Ико бръмчеше като луд, сякаш процесорът ѝ едва смогваше да осмисли всички тези разкрития. — Имаш имунитет срещу летумозиса. Звезди мои, дори само за това можеш да станеш известна!

Без да ѝ обръща внимание, Синдер се наведе да подпре екрана върху етажерките. Погледът ѝ падна върху сребърен плат, скупчен в далечния ъгъл, леко проблясващ на пепелявата светлина.

— Какво е това?

Вентилаторът на Ико се успокои и забръмча по-бавно.

— Балната рокля на Пеони. Аз... не можах да я изхвърля. Не мислех, че някой ще слезе отново тук долу, когато ти... затова реших да я запазя. За мен.

— Това не е хубаво, Ико. Може да е била заразена — Синдер се поколеба за миг, преди да отиде до роклята и да я вдигне за покритите с перли ръкави. Беше мръсна от прах и омачкана цялата, а и съществуваше възможност да е била изложена на летумозиса, но нали докторът беше казал, че болестта не оцелява дълго върху дрехите.

А и без друго сега никой нямаше да я облече.

Тя провеси роклята върху оксижена и се обърна.

— Няма да харчим парите за рокля — рече тя. — И на бал няма да ходим.

— И защо не? — в гласа на Ико се долавяше отчетливо хленчене.

Като приближи тезгяха, Синдер качи крак отгоре му и започна да разтоварва скътаните в него инструментите.

— Помниш ли онази кола, дето я видяхме на бунището? Онази старата, на бензин?

От високоговорителите на Ико се чу остър мрънкащ звук.

Това беше най-близкото до стон, което можеше да произведе.

— Какво за нея?

— Тя ще глътне цялото ни време и всичките ни пари да я поправим.

— Не, Синдер! Кажи, че се шегуваш.

Докато правеше списък в ума си, Синдер затвори отделението, където държеше инструментите, и пусна крачола. Думите се завъртяха пред очите ѝ.

„ДА ВЗЕМА КОЛАТА. ДА ОГЛЕДАМ
СЪСТОЯНИЕТО Ъ. ДА НАМЕРЯ ЧАСТИ. ДА СВАЛЯ
ЕЛЕКТРИЧЕСКАТА СХЕМА. ДА ПОРЪЧАМ БЕНЗИН.“

Тогава на тезгяха зърна андроида на Каи. Да поправа андроида.
— Не се шегувам.

Странно развълнувана, тя пристегна косата си на конска опашка. Отиде до шкафа с инструментите в ъгъла и започна да се рови за неща, които можеха да ѝ влязат в употреба — въже за бърнджи и вериги, парцали и генератори, всичко, което щеше да ѝ свърши работа да почисти колата и да я подготви за ремонта.

— Довечера се връщаме там. Ако можем, ще докараме колата до гаража, ако ли не, ще се наложи на буницето да я поправим. Така, утре сутринта трябва да отида до двореца, а следобед да погледна андроида на принца, но ако сме усърдни, мисля, че за две седмици ще успея да го поправа, че и за по-малко. Всичко зависи какво му е, естествено.

— Но защо? Защо ще я поправяме?

Синдер наблъска инструментите в чантата си.

— Защото тази кола ще ни измъкне оттук.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

Принц Каи летеше бясно по коридора, а сестрите и андроидите на нощна смяна се залепваха за стените. Беше тичал по целия път от стаята на шестнайсетия етаж в частното крило на двореца, като спря да си поеме дъх, само когато се наложи да чака асансьора. Влетя в стаята за посетители и без да пуска дръжката, мигновено замръзна.

Обезумелият му поглед завари Торин, скръстил ръце, да стои облегнат на далечната стена. Съветникът откъсна поглед от стъклото и със смирение срещна уплашеното изражение на Каи.

— Чух — започна Каи и изправи стойката си. Като навлажни уста, той влезе вътре. Зад него вратата щракна. Малката стая беше осветена само от една настолна лампа и яркия флуоресцент на изолатора.

Каи надникна в стаята на болния и видя един мед-дроид да покрива с бял чаршаф затворените очи на баща му. Лудо блъскащото се в гърдите му сърце замря.

— Закъснял съм.

Торин се раздвижи.

— Само няколко минути — той се отлепи с мъка от стената. Каи забеляза бръчките по лицето на съветника, уморените му от безсъние очи, а също и недокоснатия чай точно до портскрийна. Вместо да се прибере и да си легне, той беше останал да работи до късно.

Неочаквано изтощението се стовари върху Каи и той опря горящо чело върху хладното стъкло. И той трябваше да остане.

— Ще насроча пресконференция — гласът на Торин беше глух.

— Пресконференция?

— Страната трябва да научи. Всички заедно ще скърбим.

За кратък миг Торин сякаш се разтресе, но с отмерено дишане прикри вълнението си.

Каи стисна очи и ги разтърка с пръсти. При все че знаеше, че е неизбежно, че баща му е болен от тази нелечима болест, всичко все пак изглеждаше нелепо. Всичко беше изгубено толкова бързо. Не само баща му. Не само императорът. Младостта му. Свободата му.

— От теб ще стане добър император — обади се Торин. — Точно като баща ти.

Кай се отдръпна от него. Не искаше да мисли за това, за собствената си неопитност. Беше още млад и глупав, твърде наивен и пълен с оптимизъм. Нямаше да може да се справи.

Зад тях екранът избръмча и мек женски глас каза: „Входящо съобщение от кралица Левана от Луна за Кайто, кронпринца на Източната република.“

Кай се извърна. С изключение на въртящия се глобус в единия ъгъл, който известяваше, че има получено съобщение, нетскрийнът беше празен. Всяка опасност да заплаче изчезна пред прииждащото главоболие. Въздухът се сгъсти, но нито един от двамата не помръдна.

— Как е узнала? Толкова скоро? — попита Кай. — Сигурно има шпиони.

С ъгълчето на окото си видя как Торин го измери с поглед — предупреждение да не започва отново с конспиративните си теории.

— Сигурно охранителят на чародейката те е видял — отвърна той. — Да тичаш посред нощ в двореца — какво друго може да означава това?

Като стисна зъби, Кай се изправи в целия си ръст и поздрави екрана като враг.

— Предполагам, че траурът завърши — измърмори той. — Екран, приеми съобщението.

Екранът се освети. Щом видя лунната кралица, Кай се наежи — като вечната невеста главата и раменете ѝ бяха покрити с богато украсен кремав воал. Покривалото скриваше всичко и само загатваше дълга черна коса и неясни черти. Обяснението на лунитяните беше, че красотата на кралицата им е дар, който недостойните земляни не бива да виждат, но Кай беше дочул, че обаянието на кралицата — нейната способност да внушава на хората, че е божествено красива, като манипулира мозъчните им вълни — не може да се предава по нетскрийна и затова тя никога не се показваше по него.

Но каквато и да беше причината, очите на Кай винаги смъдяха, когато гледаше по-дълго увитата в бяло фигура.

— Скъпи мой принц — регент — със захаросан глас произнесе Левана, — позволете ми първа да поднеса своите съболезнования за загубата на баща ви, добрия император Рикан. Нека почива в мир.

Кай хвърли хладен поглед към Торин. Шпиони?

Торин не отвърна на погледа му.

— Въпреки скръбния случай, с нетърпение очаквам да продължа диалога с вас, новият владетел на Източната република на Земята. Тъй като не виждам причина да отлагаме разговорите до бъдещата ви коронация, считам за уместно да насрочим среща веднага, щом това бъде удобно за вас в тези времена на скръб. Ракетата ми е готова. Мога да потегля още при следващия земен изгрев, за да изкажа съчувствието си и лично да ви поздравя. Ще известя чародейката ми да очаква пристигането ми. Тя ще се увери, че покоите ми са обзаведени подобаващо.

Моля ви да не се безпокоите за моето удобство. Не се съмнявам, че в тези трудни дни ще имате много други грижи. Солидарна съм с вашата мъка и скръбта на Републиката — като отметна глава, тя завърши съобщението си и екранът почерня.

Зяпнал в почуда, Кай се обърна към Торин. Притисна юмруци в страните си, преди да са почнали да треперят.

— Тя иска да дойде тук? Сега? Та и петнайсет минути не са минали още!

Торин прочисти гърло.

— Трябва да обсъдим това сутринта. Преди пресконференцията вероятно.

Кай се извърна и заудря глава в прозореца. Зад стъклото очертанията на баща му почти не се виждаха под белия чаршаф, досущ като кралицата и нейния воал. През последните седмици императорът беше отслабнал толкова, че фигурата му приличаше повече на кукла, отколкото на мъж.

Баща му вече го нямаше. Не можеше да го защити. Не можеше да му даде съвет. Не можеше да управлява страната си. Никога вече.

— Тя мисли, че съм слаб — изрече Кай. — Ще опита да ме убеди да приема брачен съюз сега, докато все още цари хаос — той изрита стената и прехапа устни да не изкрещи от болка. Беше забравил, че е бос. — Може ли да ѝ откажем? Да ѝ кажем, че тук не е добре дошла?

— Не съм уверен, че това ще е израз на мира, който баща ви се мъчеше да постигне.

— Тя е тази, която през последните дванайсет години ни заплашва с война!

Торин сви устни, а тревогата в очите му обузда гнева на Каи.

— Ваше Височество, разговорите трябва да бъдат двупосочни. Ние ще изслушаме нейните искания, но и тя ще трябва да изслуша нашите.

Каи отпусна рамене. Обърна се, отпусна назад глава и се загледа в сенките на тавана.

— Какво искаше да каже с това, че чародейката ще приготви покоите ѝ?

— Ще махнат огледалата, струва ми се.

Каи стисна очи.

— Огледалата. Вярно, бях забравил — той потърка чело. Какво им имаше на тези лунитяни? Но не кой да е, а кралица Левана. На Земята. В неговата страна, в дома му. Той потрепери.

— На хората това никак няма да им се хареса.

— Не, няма — Торин въздъхна. — Утре ще е мрачен ден за Републиката.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

Кратко звънене прониза главата на Синдер, последвано от съобщение, което се завъртя на чернотата на съня.

„СЪОБЩЕНИЕ ОТ РАЙОН 29 НА НОВ ПЕКИН,
ИЗОЛАТОР ЗА ЛЕТУМОЗИС. НА 22/08/126 Д.Е. В 04:57
ЧАСА ЛИН ПЕОНИ ВЛЕЗЕ В ТРЕТИ СТАДИЙ НА
ЛЕТУМОЗИСА.“

Отне ѝ минута да се отърси от упоението на съня и да осмисли изписващите се думи. Очите ѝ се отвориха за стаичката без прозорци и тя се изправи в леглото. Цялото тяло я болеше от среднощното пътешествие до буницето. Изпитваше силна болка в гърба, като че старата таратайка беше я прегазила, вместо да седи безучастно, докато двете с Ико я бутаха и теглеха из малките улички. Все пак бяха успели. Колата беше нейна. Бяха я добутали до един тъмен ъгъл в подземния гараж на блока, където Синдер щеше да работи по нея всеки свободен миг. И стига никой да не се оплаче от миризмата, тя щеше да остане малката тайна между нея и Ико.

Когато най-сетне се прибраха у дома, Синдер заспа мигновено, сякаш някой беше натиснал бутона за захранването ѝ.

За първи път нямаше кошмари.

Поне, докато съобщението не я събуди.

Помисли си за Пеони, съвсем сама в изолатора, и със сподавен стон се надигна от купчината одеяла. Надяна чифт ръкавици, отмъкна едно тежко копринено одеяло от гардероба в коридора и мина край Ико, която беше оставена в режим на съхранение и включена да се зарежда в хола. Почувства се необичайно, че излиза без андроида, но след това възнамеряваше да отиде право в двореца.

В коридора чу как някой ходи на горния етаж, а нетскрийнът мънкаше неясно сутрешните новини. За първи път в живота си, Синдер изпрати съобщение за кораб и докато излезе на улицата, той

вече я чакаше там. След като сканира идентификационния си номер и даде координатите на изолятора, тя се настани най-отзад. Свърза се с мрежата, за да може да проследи пътя на кораба до изолятора. Картата, която беше пред очите ѝ, показваше, че той се намира в индустриалния район, на двайсет и четири километра извън града. Целият град беше потънал в сенки, неясни, сънливи жилищни сгради, празни тротоари. Колкото повече се отдалечаваха от сърцето на града, сградите ставаха все по-ниски и все по-нарядко. Бледа слънчева светлина пълзеше по улиците и хвърляше дълги сенки по паважа.

И без помощта на картата, Синдер разбра, че са стигнали индустриалната част. Примигна, за да отхвърли картата и се загледа в профучаващите фабрики и ниските, масивни складове с гигантските ролетни врати, които можеха да поместят и най-големия кораб. Че и товарен кораб сигурно дори.

Като слезе, Синдер отново показва на скенера номера си, за да може корабът да таксува и без това почти празната ѝ сметка, а сетне му нареди да я изчака. Отпрати се към най-близкия склад, до чиято врата стояха група андроиди. Над вратата светеше чисто нов нетскрийн:

„ИЗОЛАТОР ЗА ЗАБОЛЕЛИ ОТ ЛЕТУМОЗИС.
ДОПУСКАТ СЕ САМО ПАЦИЕНТИ И АНДРОИДИ.“

Тя праметна одеялото през едната си ръка и тръгна, като се мъчеше да изглежда самоуверена и се питаше какво да каже, ако андроидите я спрат. Но мед-дроидите явно не бяха програмирани да се справят със здрави хора, дошли в изолятора. Нещо повече, те не ѝ обърнаха никакво внимание, когато ги подмина. Синдер се надяваше, че ще си тръгне също толкова лесно оттук. Може би трябваше да съобрази и да поиска пропуск от доктор Ърланд.

Щом прекрачи прага на склада, посрещна я зловонието на изпразнения и разлагаща се плът. Тя залитна назад и сложи ръка на носа си, а стомахът ѝ се сви. Да можеше само интерфейсът в мозъка ѝ да потиска миризмите също толкова лесно, колкото и шумовете.

Като пое дъх през ръкавицата, тя го задържа и се насили да влезе в склада.

Вътре бе хладно, циментовият под стоеше недокоснат от слънцето. Плътен зелен лист пластмаса покриваше тънката редица прозорци близо до високия таван, като обвиваше сградата в неприветлива дрезгавина. На тавана отгоре бръмчаха сиви крушки, но те бяха безсилни да разпръснат мрака.

Стените бяха опасани от стотици легла, покрити с всевъзможни одеяла — от дарения и от боклука. Беше доволна, че е донесла хубаво одеяло за Пеони. Повечето от леглата бяха празни. Изолаторът беше издигнат набързо едва преди няколко седмици — болестта пълзеше все по-близо към града. При все това мухите вече бяха усетили и изпълваха помещението с бръмчене.

Синдер подмина няколко болни, които спяха или гледаха безизразно в тавана. Кожата им беше осеяна в синьо-черни петна. Онези, които все още бяха с ума си, стояха надвесени над портскрийновете си — последната им връзка с външния свят. Лъскави очи се вдигаха нагоре и проследяваха Синдер, докато тя минаваше бързешком.

Завари Пеони да спи увита в светлосиньо одеяло. Ако не бяха кестенявите къдрици по възглавницата, Синдер можеше и да не я познае. Лилавите петна бяха се разнесли нагоре по ръцете ѝ. Макар че Пеони трепереше, челото ѝ блестеше от потта. Приличаше на стара жена на прага на смъртта.

Синдер свали ръкавицата и докосна челото ѝ с opakото на ръката си. Беше топло и влажно. Третият стадий на летумозис.

Синдер я покри с одеялото, после се изправи, като се питаше дали да я събуди, или е по-добре да я остави да си почива. Като се поклащаше на пети, тя се огледа наоколо. Леглото зад нея беше празно. На другото срещу Пеони, с гръб към нея, лежеше мъничка фигура, свита на кълбо. Дете.

Синдер подскочи, когато усети някой да я дърпа за лявата ръка. Пеони беше хванала стоманените ѝ пръсти и ги стискаше с малкото останала ѝ сила. Умоляващи, уплашени, ужасени, очите ѝ гледаха Синдер. Сякаш Пеони виждаше призрак.

Синдер преглътна с мъка и седна на леглото. Беше почти толкова твърдо, колкото и пода в стаята ѝ.

— Ще ме вземеш в къщи ли? — попита Пеони, а гласът ѝ дращеше при всяка дума.

Синдер потръпна. Тя покри ръката на Пеони.

— Донесох ти одеяло — отвърна тя, сякаш това обясняваше присъствието ѝ.

Пеони сведе очи. Прокара свободната си ръка по копринената материя. Дълго време никой не продума и тогава се чу писък. Пеони стисна ръце, а Синдер се извърна търсещо — беше сигурна, че убиват човек.

През четири редици една жена се мяташе и пицеше в леглото, молеше се да я оставят на мира, а невъзмутимият мед-дроид чакаше да постави инжекцията. След малко дойдоха още два дроида и хванаха жената, накараха я да легне и подадоха напред ръката ѝ, за да я промушат.

Синдер усети как Пеони се сви до нея и се обърна, трепереше.

— Изкупвам някаква вина — изрече тя и затвори очи.

— Не говори глупости — възрази Синдер. — Чумата просто... не е справедливо, знам. Но ти нищо лошо не си сторила.

Тя потупа Пеони по ръката.

— А мама и Пърл...?

— И двете са съкрушени — рече Синдер. — Липсваш ни много. И двете са здрави.

Пеони отвори тревожно очи. Огледа лицето и врата на Синдер.

— А ти защо нямаш обрив?

Синдер разтвори устни и потърка разсеяно шия, но Пеони не дочака отговор:

— Можеш да спиш на това легло, нали? — тя посочи празното легло. — Нали няма да ти дадат някое легло далеч от мен?

Синдер стисна ръката на Пеони.

— Пеони, аз... — тя се озърна, но никой не им обръщаше внимание. През две легла един мед-дроид помагаше на болния да пийне малко вода. — Аз не съм болна.

Пеони наклони глава.

— Но си тук.

— Да, знам. Сложно е. Виждаш ли, вчера отидох в центъра за проучвания на летумозис и там ме изследваха, и... Пеони, аз имам имунитет. Не мога да се разболея.

Напрегнатото чело на Пеони се отпусна. Тя отново огледа лицето, врата, ръцете на Синдер, като че имунитетът ѝ беше нещо

явно, нещо, което веднага си личи.

— Имунитет ли?

С бързо движение Синдер потри ръката на Пеони, неспокойна, че беше споделила тайната си.

— Казаха ми днес пак да отида. Главният лекар смята, че може да ме използва, за да открие лекарство. Казах му, че ако намери нещо, каквото и да е, ти трябва да си първият човек, на когото ще го дадат. Накарах го да обещае.

Удивена, тя гледаше Пеони, чиито очи започнаха да се пълнят със сълзи.

— Наистина ли?

— Да. Ще открием лекарство.

— Колко време ще мине?

— Н-не знам.

Пеони хвана ръката ѝ и я стисна. Дългите нокти се забиха в кожата на Синдер, но дълго време мина, докато тя регистрира болката. Дишането на Пеони се беше учестило. Нови сълзи бликнаха от очите ѝ, но част от мигновената ѝ надежда в тях беше се изгубила, за да ѝ остави само безумието на отчаянието.

— Не ме оставяй да умра, Синдер. Искан да отида на бала. Помниш ли? Ти щеше да ме запознаеш с принца... — тя изви глава настрани и стисна очи в напразен опит да сдържи сълзите, да ги скрие, да ги изстиска по-бързо. Тогава остра кашлица се изтръгна от устата ѝ заедно с тънка струйка кръв.

Синдер сгърчи лице и се пресегна да отрие с крайчеца на тежкото копринено одеяло кръвта от брадичката на Пеони.

— Не се предавай, Пеони. Щом аз имам имунитет, това значи, че има начин болестта да бъде победена. И те ще го открият. А ти ще отидеш на бала. — Помисли си да каже на Пеони, че Ико бе спасила роклята ѝ, но осъзна, че тогава ще трябва също да ѝ каже как всичко, до което някога се е докосвала, вече го няма. Покашля се и нежно махна косата от слепоочията на Пеони. — Има ли нещо, което мога да направя, за да се чувстваш по-добре?

Пеони поклати глава на износената възглавница и покри устата си с одеялото. Но тогава вдигна очи.

— Портскрийна ми?

Синдер трепна гузно.

— Съжалявам. Още не съм го поправила. Но още тази вечер ще го погледна.

— Искам само да пиша на Пърл. И на мама.

— Разбира се. Ще ти го донеса, щом смогна. — „Портскрийна на Пеони. Андройдът на принца. Колата.“ — Пеони, съжалявам, но вече трябва да тръгвам.

Малките ръце я стиснаха.

— Ще се върна веднага, щом успея. Обещавам.

Пеони пое развълнувано дъх, подсмръкна, после я пусна. Пъхна слабичките си ръце под одеялото и потъна в него до брадичката.

Синдер се изправи и с пръсти оправи косите на Пеони.

— Опитай се да поспиш. Пази си силите.

С насълзени очи Пеони проследи Синдер.

— Обичам те, Синдер. Радвам се, че си здрава.

Сърцето на Синдер се сви. Като стисна устни, тя се наведе и целуна мокрото чело на Пеони.

— И аз те обичам.

Синдер пое дъх с усилие и се застави да си тръгне, като се мъчеше да се убеди, че има надежда. Има надежда. Надежда.

Вървеше към изхода, без да поглежда към другите болни, но изведнъж чу името си. Спря, като мислеше, че грапавият глас не беше друго, а плод на въображението ѝ, примесено с многото истерични крясъци.

— Синдер?

Извърна се и забеляза познато лице, полускрито под стар, избелял юрган.

— Чанг-джи? — тя приближи долния край на леглото и сбърчи нос от острата миризма, която се долавяше от него. С подути клепачи и жълтеникава кожа, Чанг Сача, пекарката от пазара, беше почти неузнаваема.

Като се стараеше да диша нормално, Синдер сви по пътеката край леглото.

Юрганът, който покриваше носа и устата на Сача, се повдигаше с тежкото ѝ дишане. Очите ѝ бяха светнали, ококорени, каквито Синдер никога не ги беше виждала. За първи път Сача не гледаше към нея с презрение.

— И ти ли, Синдер?

Вместо отговор, Синдер каза неуверено:

— Мога ли да ти помогна?

Това бяха най-милите думи, които някога си бяха казвали. Одеялото се отмести, откривайки едва лицето на Сача. Синдер сподави вика си, когато видя опасаните в синьо петна по брадата и врата на жената.

— Синът ми — с хриптене рече тя. — Ще доведеш ли Сунто? Искам да го видя.

Без да помръдва, Синдер си спомни как преди няколко дни Сача беше заповядала на Сунто да стои далеч от нейното магазинче.

— Да го доведе ли?

Сача извади изпод одеялото тънката си като змия ръка и като се присегна към Синдер, стисна я там, дето се срещаха кожата и металът. Синдер се сви и опита да се измъкне, но Сача стискаше здраво. Около жълтите нокти по ръката ѝ имаше синя пигментация. Четвъртият и последен стадий на синята треска.

— Ще опитам — отвърна Синдер. Протегна ръка, поколеба се за миг, после потупа Сача по кокалестата ръка. Сините пръсти я пуснаха и потънаха в леглото.

— Сунто — измърмори Сача. Погледът ѝ все така вторачен в лицето на Синдер, но искрицата разум беше угаснала. — Сунто.

Синдер отстъпи назад и видя как думите изсъхват. Животът угасна в черните очи на Сача.

Синдер се разтресе и обгърна ръце около стомаха си. Огледа се. Никой от болните не гледаше към нея или жената — трупа до нея. Тогава видя един андроид да приближава към тях. Сигурно, помисли си тя, мед-дроидите бяха свързани някак и разбираха, когато някой умре. Колко време ли трябваше да изпратят съобщение на семейството? Кога ли щеше Сунто да научи, че е останал без майка?

Искаше да се обърне, да си тръгне, но стоеше там като закована, докато андроидът се придвижи до леглото и взе в щипците си увисналата ръка на Сача. С изключение на сините петна по брадата ѝ, лицето на Сача беше пепеляво. Очите ѝ все така стояха отворени, обърнати към небето.

Сигурно мед-дроидът щеше да разпита Синдер. Сигурно някой щеше да поиска да чуе последните думи на жената. Синът ѝ може да пожелае да научи. Синдер трябваше да ги предаде на някого.

Но сензорът на мед-дроида не се обърна към нея.

Синдер навлажни устни. Отвори уста, но не можа да измисли какво да каже.

Един панел се отвори в тялото на мед-дроида. Със свободните щипци той бръкна вътре и извади скалпел. Хипнотизирана и отвратена, Синдер наблюдаваше как андроидът заби острието в китката на Сача. Ивица кръв покапа по дланта ѝ.

Синдер се отърси от вцепенението си и пристъпи с олюляване напред. Кракът на леглото срещна хълбока ѝ.

— Какво правите? — попита тя твърде високо.

Мед-дроидът остави забития в плътта на Сача скалпел.

Жълтият му визьор светна към Синдер, после потъмня.

— С какво мога да съм ви от полза? — попита той с фабрична учтивост.

— Какво правите? — попита тя отново. Искаше ѝ се да се пресегне и да дръпне скалпела, но се страхуваше, че нещо ѝ убягваше. Сигурно имаше причина, логично обяснение. Мед-дроидите винаги постъпваха логично.

— Отстраняваме идентификационния чип — отвърна андроидът.

— Защо?

Визьорът отново светна и андроидът насочи внимание обратно към китката на Сача.

— Повече няма да ѝ трябва. — Мед-дроидът смени скалпела с пинсети и Синдер дочу тихия звън от допира на метал в метал. Тя изкриви лице, когато андроидът извади малкия чип. Защитната пластмасова обвивка блестеше алена.

— Но... няма ли да ви трябва да идентифицирате тялото? Андроидът пусна чипа върху подноса, който се отваряше върху пластмасовата му облицовка. Синдер го видя да пада върху дузина други кървави чипове.

Дроидът дръпна оръфания юрган върху застиналите очи на Сача. Вместо да отговори на въпроса ѝ, той каза просто:

— Програмиран съм да следвам инструкции.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

На излизане от халето един от мед-дроидите пресрещна Синдер и като разпери източени ръце, прегради пътя ѝ.

— Строго се забранява пациентите да напускат територията на изолатора — издекламира той и избута Синдер обратно в сянката на вратата.

Синдер преглътна паниката си и като сложи длан върху гладкото му чело, спря робота.

— Аз не съм пациент — изрече тя. — Дори не съм болна. Ето. — Тя показа синкавите следи от инжекциите по ръката си от изминалите дни.

Механизмите на андроида забръмчаха, докато той обработваше думите ѝ и претърсваше базата данни за логичен отговор. След това в тялото му се отвори панел и третата ръка, онази със спринцовката, се протегна към Синдер. Кожата ѝ беше станала чувствителна и тя изтръпна, но опита да се отпусне, докато андроидът взимаше нова проба кръв. Спринцовката се скри в тялото му, а Синдер пусна ръкава над ръба на ръкавицата и зачака.

Този път пробата като че ли отне повече, отколкото на бунището, и Синдер усети чувство на паника да пропълзява по гръбнака ѝ — ами ако доктор Ърланд грешеше? Тогава чу niskия звук и андроидът се отмести, за да ѝ стори път.

Тя въздъхна и без да поглежда към робота или някой от придружителите му, пресече горещия асфалт. Корабът още я чакаше. Като се настани на задната седалка, тя пожела да я откара до двореца на Нов Пекин.

Първият път Синдер беше отведена в двореца в безсъзнание и сега се озова залепена за прозореца на кораба, докато той я отвеждаше нагоре по стръмния, лъкатушещ път към върха на острите скали, които опасваха града. Нет линкът ѝ намери информация, която казваше, че дворецът е бил построен след края на Четвъртата световна война, когато градът бил превърнат в руини. Дворецът беше проектиран в духа на стария свят, едновременно с голяма доза носталгия по

миналото и най-модерни технологии. Покривите в стила на пагодите бяха изработени от позлатени плочки и обградени от чилини, (драконови коне) гаргойли (каменни скулптури с гротескни изображения на фантастични същества), но плочките всъщност бяха от поцинкована стомана, покрити с малки слънчеви капсули, които генерираха достатъчно енергия, за да поддържат целия дворец, в това число и крилото за изследвания, а гаргойлите бяха оборудвани със сензори за движение, идентификационни скенери, триста и шейсет — градусови камери и радари, които можеха да засекаат приближаващ самолет в радиус от сто километра. Всичко това не се виждаше, тъй като техниката беше скрита в каноните с богата дърворезба и многоетажните павилиони.

Но не модерните технологии заплениха Синдер, а калдъръменият път, покрай който имаше редица цъфнали декоративни череши, преградите от бамбук на входа към градините и бавно течащото поточе, което зърна през едно малко прозорче.

Корабът не спря пред главния вход и неговите пурпурни перголи^[1]. Вместо това той мина край северната страна на двореца — най-близката до крилото за изследвания. Въпреки че тази част бе по-модерна, по-малко носталгична, и тук Синдер забеляза извън пътеката скулптура на седнал Буда с бодро лице. Когато плати за кораба и тръгна към автоматичните стъклени врати, Синдер усети едва доловимо дръпване по глезена — Буда сканираше посетителите за оръжия. За нейно облекчение стоманата в крака ѝ не задейства нито една аларма. Вътре я посрещна андроид, който попита за името ѝ и я прати да чака пред редицата от асансьори. Центърът за изследвания беше като енергичен кошер — лекари и дипломати посланици и андроиди, всички сновяха по коридорите със своите мисии.

Един от асансьорите се отвори и Синдер влезе, доволна, че е сама. Вратите започнаха да се затварят, но изведнъж спряха и отново се отвориха.

— Моля, изчакайте — чу се механичният глас на асансьорния оператор.

Миг след това през полуотворените врати влетя принц Каи.

— Извинете, извинете, благодаря, че изчака...

Той я вида и замръзна.

— Лин-мей?

Синдер се отблъсна от стената на асансьора и направи възможно най-непринудения поклон, като едновременно с това провери дали ръкавицата на лявата ръка покриваше китката ѝ.

— Ваше Височество. — Думите се изплъзнаха от устата ѝ механично и тя изпита необходимостта да каже още нещо, да запълни празнотата на асансьора. Но нищо не излезе.

Вратите се затвориха; кабината започна да се изкачва. Синдер се покашля.

— Ахъм, казвайте ми просто Синдер. Не е нужно да сте толкова... — „Тактичен.“

Устните на принца се извиха в крайчеца, но полуусмивката не стигна до очите му.

— Добре тогава. Синдер. Ти, какво, следиш ли ме?

Тя се смръщи и гневът ѝ взе да се надига, когато си даде сметка, че той се шегува с нея.

— Само ще прегледам мед-дроида. Онзи, който погледнах вчера. Да се уверя, че не дава технически дефекти и прочее.

Той кимна, но Синдер долови някаква сянка в очите му, някаква нова скованост в раменете.

— Аз отивам да поговоря с доктор Ърланд за напредъка му.

До мен стигна слуха, че има напредък с един от последните изтеглени киборги. Предполагам, че не ти е казал нищо?

Синдер подръпна гайките на панталона си.

— Не, нищо не е споменавал. А и аз съм само механик.

Асансьорът спря. Каи я подкани с жест да слезе първа и двамата тръгнаха към лабораториите. Тя гледаше как белите плочки се нижеха под краката ѝ.

— Ваше Височество? — спря ги млада жена с черна коса, която висеше на стегната плитка. Погледът ѝ, пълен със съчувствие, беше закован върху принц Каи. — Толкова съжалявам.

Синдер премести очи върху Каи, който наклони глава към жената.

— Благодаря, Фатин. — И продължиха.

Синдер се смръщи.

След десетина крачки ги спря мъж, който носеше в ръце прозрачни шишенца.

— Моите съболезнования, Ваше Височество.

Под нея краката ѝ спряха да се движат и Синдер потрепери.

Каи също спря и надзърна през рамо.

— Не си видяла мрежата тази сутрин.

Миг по-късно Синдер включи нет линка си и пред очите ѝ се завъртяха страници — страницата с новините на ИР, пет-шест снимки на император Рикан, две снимки на Каи — принц — регентът.

Тя притисна уста с ръката си.

Каи изглеждаше изненадан, но изненадата му бързо се стопи. Той сведе глава и черният перчем падна на очите му.

— Точно така.

— Съжалявам, не знаех.

Той пъкна ръце в джобовете и погледна надолу по коридора. Едва сега Синдер забеляза бледите червени кръгове очите му.

— Но не смъртта на баща ми е най-лошото.

— Ваше Височество? — Нет линкът ѝ продължаваше да търси информация, но по-лошо от смъртта на император Рикан през изминалата нощ нямаше. Другата основна новина беше, че коронацията на принца е насрочена за деня на Фестивала на мира, точно преди бала.

Изненадан той срещна погледа ѝ, сякаш беше забравил с кого разговаря. Тогава каза:

— Можеш да ми казваш Каи.

Тя примигна.

— Моля?

— Стига вече с това „Ваше Височество“. Достатъчно го слушам от... всички останали. Казвай ми просто Каи.

— Не, това няма да е...

— Не ме принуждавай да ти заповядам — той слабо се усмихна.

Ненадейно засрамена, Синдер сви рамене чак до ушите си.

— Добре. Струва ми се.

— Благодаря. — Той кимна към коридора. — Да вървим тогава. Тя почти беше забравила, че се намират в коридора на центъра по изследвания, обкръжени от хора, които благовъзпитано ги подминаваха, като че не бяха там. Синдер тръгна напред, като се питаше дали не е казала нещо неуместно, чувствайки се неудобно до принца, който изведнъж беше станал просто Каи. Това не беше редно.

— Какво му беше на андроида?

Тя зачегърта едно мазно петно по ръкавицата.

— Съжалявам. Още не е готов. Но работя по нея, кълна се.

— Не, говорех за мед-дроида, който си поправила. Онзи на доктор Ърланд.

— О, да. Ъм. Той беше... имаше... една... изгоряла жица. Между оптосензора и... контролния панел. — Каи повдигна вежди и тя се усъмни, че ѝ повярва. Почисти гърло си. — Вие, ъ, казахте, че има нещо по-лошо. Преди малко.

Когато Каи не каза нищо за един кратък миг на неловко мълчание и тя вдигна рамене.

— Няма значение. Нямах намерение да си вра нося.

— Всичко е наред. Скоро и без това ще научиш. — Той сниши глас и докато вървяха, приведе главата си към нея. — Тази сутрин лунната кралица ни уведоми, че пристига на дипломатическа мисия в Републиката. Поне така казва.

Синдер едва не се препъна, но Каи продължи напред. Тя запристъпя неуверено след него.

— Лунната кралица пристига тук? Шегувате се.

— Иска ми се да се шегувах. Цяла сутрин андроидите в двореца разчистват всички мебели с огледална повърхност в крилото за гости. Това е нелепо! Като че си нямаме друга работа.

— Огледална повърхност ли? Винаги съм мислела, че това е просто суеверие.

— Явно не. Има нещо около тяхното обаяние... — той изви пръст около лицето си, после спря. — Всъщност няма значение.

— Кога пристига?

— Днес.

Стомахът на Синдер се сви. Лунната кралица? Пристига в Нов Пекин? По ръцете ѝ пробяга хлад.

— След половин час ще направя изявление.

— Но защо ѝ е да идва сега, когато сме в траур?

Мрачна усмивка.

— Защото сме в траур.

Каи спря. Като огледа коридора, той се приведе към Синдер и сниши глас:

— Виж, наистина оценявам помощта ти за мед-дроидите и съм сигурен, че най-добрият механик в града има безброй задачи, които

заслужават вниманието му, но с риск да прозвуча като разглезен принц, бих ли могъл да те помоля да сложиш Нанси на първо място в списъка си? Наистина нямам търпение да си я взема обратно. Аз... — той се поколеба. — Мисля, че точно сега подкрепата на учителя от детството ще ми дойде добре. Нали ме разбираш? — Настойчивостта в очите му не скри истинското съдържание в думите му. Той искаше тя разбере, че я лъже. Това нямаше нищо общо с моралната подкрепа или привързаността от детството.

Безпокойството в очите на принца беше красноречиво. Каква ли информация съдържаше андроидът, че беше толкова важен? И какво общо имаше с лунната кралица?

— Разбира се. Ваше Височество. Извинете, принц Каи. Ще я погледна, веднага щом се прибера вкъщи.

Стори й се, че зад всичката тревога съзря скрита благодарност. Каи посочи вратата до себе си, на която пишеше Д-р Дмитри Ърланд. Отвори вратата и я въведе.

Доктор Ърланд седеше зад лакирано бюро и четеше вгълбено от един екран, вграден в повърхността. Щом зърна Каи, той скочи на крака и като грабна вълнената шапка, заобиколи бюрото и ги приближи.

— Ваше Височество, толкова съжалявам. Какво мога да направя за вас?

— Нищо, благодаря — отвърна Каи със заучена реакция. После изпъна рамене и премисли отговора си. — Намерете лек.

— Ще намеря, Ваше Височество. — Той наложи шапката си. — Разбира се, че ще намеря.

Увереността по лицето на доктора беше смайваща, но също и утешителна. Синдер мигом се запита дали не беше открил нещо ново, откакто за последно го беше видяла.

Замисли се за Пеони, сама в изолатора. Беше много лошо, че си го помисли, и тя тутакси се осъди за това, но сега, когато император Рикан беше мъртъв, Пеони първа щеше да получи лекарството.

Каи се покашля.

— Срегнах новия ви красив механик долу във фойето и тя ми каза, че е тук отново да погледне мед-дроидите ви. Нали знаете, стига да поискате, мога да ви намеря финансиране за модели с по-високо качество.

Синдер се сепна от простичката дума „хубав“, но нито Каи, нито доктор Ърланд погледна към нея. Като се поклащаше на пети, тя огледа стаята. Прозорец висок от пода до тавана улавяше красива гледка към тучните градини на двореца и града зад тях. На етажерките имаше познати, но и необикновени предмети, нови и старинни. Купчина книги — тежки, от хартия, а не портскрийнове. Буркани пълни с треви и сухи цветя, буркани с грижливо надписани течности, буркани с животни и формалдехид. Една редица с камъни, метали и руди — всичките грижливо надписани.

Това беше кабинет, колкото на признат кралски учен, толкова и на магьосник.

— Не, не, трябва им само малко поддръжка, за да са в добро състояние — лъжеше пак така спокойно доктор Ърланд, както и предишния ден. — Нищо тревожно, пък и няма да ми е приятно да се налага да програмирам новите модели. А ако не бяха неизправните андроида, нямаше да имаме извинение да каним госпожица Лин в двореца от време на време.

Засрамена, Синдер зяпна доктора, но на лицето на Каи започна да изгрява усмивка.

— Докторе — каза той, — говори се, че сте направили пробив през изминалите няколко дни. Вярно ли е?

Доктор Ърланд извади очилата от джоба си и се захвана да ги чисти с крайчеца на престилката.

— Принце, не би трябвало да разпитвате за такива слухове. Не искам да ви давам напразни надежди, преди да знам нещо със сигурност. Но когато разполагам със сигурна информация, вие ще сте първият, който ще прочете доклада. — Той надяна очилата на носа си.

Видимо доволен, Каи пъкна ръце в джобовете.

— Добре. В такъв случай, оставям ви на мира и се надявам съвсем скоро да видя доклада на бюрото си.

— Това може да се окаже трудно, Ваше Височество, като знаем, че вие нямате бюро.

Каи сви рамене и се обърна към Синдер. Очите му леко се смекчиха и той кимна учтиво.

— Надявам се пътищата ни пак да се пресекат.

— Така ли? В такъв случай, ще продължа да ви следя. — За миг тя се разкая за шегата, но тогава Каи се засмя. Истински. В гърдите на

Синдер се разля топлина.

Принцът взе ръката ѝ, изкуствената ѝ ръка.

Синдер се изопна, ужасена, че той ще усети твърдостта на метала дори през ръкавиците, но още повече се уплаши да издърпа ръката си, за да не събуди съмнението му. Мислено пришпори механичната ръка да стане по-нежна, по-гъвкава, по-човешка, докато с поглед следеше Каи, който вдигна ръката ѝ и я целуна. Развълнувана и смутена, тя затаи дъх.

Принцът пусна ръката, поклони се, косата отново падна в очите му и излезе от стаята.

Синдер стоеше вцепенена. Електрическата ѝ система бръмчеше.

Чу как доктор Ърланд изсумтя с любопитство, но тъкмо когато беше затворена, вратата отново се отвори.

— Боже — измърмори докторът, когато Каи влезе отново.

— Простете, но може ли да разменя още една дума с Лин-мей?

Доктор Ърланд махна с ръка към нея.

— Разбира се.

Все още на вратата, Каи се извърна към нея.

— Знам, че моментът не е никак подходящ, но повярвай ми — мотивите ми се продиктувани от нуждата за самосъхранение. — Той пое остро дъх. — Ще приемеш ли да си мой личен гост на бала?

Подът под Синдер се разтопи. Умът ѝ беше объркан. Най-вероятно не беше чула добре.

Но той стоеше търпелив и след дълга пауза подканващо вдигна вежди.

— Извинете?

Каи се покашля. Изпъна се още повече.

— Предполагам, че ще ходиш на бала?

— Н-не знам. Искам да кажа — не. Не, съжалявам няма да ходя на бала.

Объркан, Каи се отдръпна.

— О. Ами... но... може би ще промениш намерението си?

Защото аз съм нали знаеш кой.

— Принцът.

— Не се перча — побърза да каже той. — Просто факт.

— Знам. — Тя преглътна. Бала. Принц Каи я канеше на бала.

Но това беше нощта на тяхното бягството с Ико — стига да успее да поправи колата навреме. Нощта на бягството ѝ.

А и всъщност той не знаеше кого, какво кани. Ако научеше истината... колко ли засрамен ще се чувства, ако някой разбере?

Кай пристъпи от крак на крак и погледна напрегнато доктора.

— С-съжалявам — заекна тя. — Благодаря ви, аз... Благодаря ви, Ваше Височество. Но с цялото си уважение, трябва да ви откажа.

Той примигна. Когато осмисли отговора ѝ, сведе очи. Сетне вдигна брадичка и опита да се усмихне с най-мъчително огорчената усмивка.

— Няма нищо. Разбирам.

Доктор Ърланд се подпря на бюрото си.

— Искрените ми съболезнования, Ваше Височество. В повече от едно отношение.

Синдер му хвърли леден поглед, но той отново захвана да почиства очилата си.

Кай се почеса по врата.

— Радвам се, че ви видях отново, Лин-мей.

Тя трепна от официалното обръщение. Понечи да отговори, но гласът ѝ се запъна и принцът така и не дочака извиненията, обясненията. Вратата вече се затваряше зад него.

Тя затвори уста. В главата мислите ѝ даваха на късо.

Доктор Ърланд цъкна с език, а Синдер се приготви да се нахвърли върху него с напъпилите обяснения, но преди да смогне, той ѝ обърна гръб и тръгна към стола зад бюрото.

— Колко жалко, че не можете да се изчервявате, госпожице Лин.

[1] решетъчен сенник над тераса или паркова беседка — Б.ред. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

С две ръце доктор Ърланд посочи стола от другата страна на бюрото.

— Моля, седнете. Само да довърша тук няколко бележки и ще ви кажа едно-две неща, които научих от вчера следобед насам.

Синдер седна, доволна, че ще даде почивка на отмалелите си крака.

— Принцът току-що...

— Знам. Стоях, ей точно, тук. — Доктор Ърланд седна на своя стол и докосна екрана на бюрото си.

Синдер се облегна назад и стисна облегалките на стола, за да овладее треперенето. Умът ѝ повтаряше разговора, а ретина — скенерът я информира, че тялото ѝ произвежда огромни количества ендорфин^[1] и трябва да се успокои.

— Според вас, какво искаше да каже принцът с това, че мотивите му са продиктувани от нуждата за самосъхранение?

— Вероятно не иска да бъде разкъсан от младите дами на бала тази година. Знаете, преди две години балът почти се превърна в родео.

Синдер прехапа устни. От всички момичета в града беше...

„Най-удобна.“

Тя накара думите да отекнат, да останат в съзнанието ѝ. Тя му беше под ръка, изглеждаше нормална и нямаше никакъв риск да я покани на бала. Това обясняваше всичко.

Освен това принцът беше в траур. Не разсъждаваше трезво.

— Император Рикан е мъртъв — изрече тя, уловила се за първата мисъл, която да отклони вниманието ѝ.

— Така е. Сигурно знаете, принц Каи беше близък с баща си.

Тя сведе поглед към екрана, над който се беше превил доктор Ърланд. Виждаше се само малка диаграма на човешки торс, около който имаше карета сбит текст. Торсът не приличаше на нейния.

— Бих излъгал — продължи докторът, — ако кажа, че не таях скрити надежди да открия навреме лекарство и да спася Негово Величество, макар да знаех от мига, в който беше поставена

диагнозата, че това е почти невъзможно. Въпреки всичко ние трябва да продължим с работата си.

Тя кимна в знак на съгласие и си помисли за малката ръчица на Пеони, която стискаше нейната.

— Докторе, вие защо не казахте на принца за мен? Нима не искате той да научи, че сте открили някой с имунитет? Нима това не е важно?

Той стисна устни, но не вдигна поглед към нея.

— Може би трябва да му кажа. Но тогава негов дълг ще бъде да съобщи новината пред цялата страна, а аз мисля, че не сме готови да привлечем внимание към случая. Когато се сдобием с неопровержими доказателства, че вие сте... толкова ценна, колкото аз се надявам, тогава ще съобщим и на принца. И на света.

Тя взе един стилус за портскрийн, който лежеше безстопанствен на бюрото и започна да го изучава като някоя научна загадка. Завъртя го между пръстите си като хартиена въртележка и измърмори:

— Освен това не му казахте, че съм киборг.

Този път докторът я погледна, а мрежичките край очите му се нагънаха.

— А. Нима това най-много ви безпокои?

Преди тя да успее да потвърди или да отрече, доктор Ърланд махна с ръка, сякаш да прогони защитното ѝ поведение.

— Вие какво мислите — трябва ли да му кажа, че сте киборг? Ако желаете, ще го сторя. Но ако трябва да съм честен, не мисля, че това изобщо му влиза в работата.

Стилусът падна в скута ѝ.

— Не, не му влиза — аз просто...

Доктор Ърланд изпръхтя с открита насмешка.

Синдер се намуси ядно и се загледа през прозореца. Под утринното слънце градът светеше ослепително бял.

— И без това няма значение. Той все някога ще научи.

— Да, вероятно ще научи. Особено ако продължи да проявява интерес към вас. — Докторът бутна стола назад. — Така. Генетичната секвенция е готова. Хайде да се преместим в лабораторията.

Тя излезе след него в стерилния коридор. Лабораторията беше съвсем наблизо, но този път влязоха в стая 11D, която беше досущ като 4D: нетскрийн, вградени шкафове, една маса за преглед. Без огледало.

Без да чака да ѝ кажат, Синдер седна на масата за прегледи.

— Днес ходих в изолатора... да видя сестра ми.

Докторът спря, ръката му стоеше върху копчето на нетскрийна.

— Било е рисковано. Нали разбирате, че веднъж влезли, хората не може просто така да си тръгват?

— Знам. Но трябваше да я видя. — Тя заклати крака и заудря с тях по крака на масата. — Един от мед-дроидите ми направи тест, преди да си тръгна и бях чиста.

Докторът човъркаше по управлението на нетскрийна.

— Да.

— Реших, че трябва да знаете, в случай че се окаже важно.

— Не е важно. — Той подаде език от единия край на устата си.

Миг след това екранът светна. Ръцете му се плъзнаха по него и отвориха досието на Синдер. Днес то беше по-сложно, пълно с информация, която дори тя самата не знаеше за себе си.

— И видях нещо — обади се тя.

Докторът измърмори нещо неясно, изцяло вгълбен в екрана.

— Един от мед-дроидите свали чипа на една от жертвите. След като беше умряла. Мед-дроидът обясни, че бил програмиран да взима чиповете. Имаше над десет.

Доктор Ърланд се обърна към нея, а на лицето му се четеше слаб интерес. Той сякаш се замисли над думите ѝ, но след миг лицето му бавно се отпусна.

— Добре.

— Какво добре? Защо го правят?

Докторът се почеса по загрубялото лице, където беше набола тънка брада.

— Това е обичайна практика в провинциалните части на света, където летумозисът много по-отдавна отнема живота на хората, отколкото в градовете. Чиповете се изваждат от починалите и се продават. Незаконно, разбира се, но доколкото знам, продават се на доста добра цена.

— Защо някой би си купил чужд чип?

— Защото без чип е трудно да си изкарваш прехраната — разплащателни сметки, издръжки, разрешителни — за всички тях ти трябва самоличност. — Той скъси вежди. — Всъщност това повдига един интересен въпрос. През последните години летумозисът взе

толкова много жертви, та човек би си помислил, че пазарът е наводнен с ненужни чипове. Любопитно е, че все още се търсят.

— Разбирам, но като си имаш чип... — тя млъкна, докато думите проникнаха в съзнанието ѝ. Нима наистина беше толкова лесно да откраднеш нечия самоличност?

— Освен ако не пожелаеш да станеш някой друг — каза той, прочитайки мислите ѝ. — Крадци. Бегълци от закона. — Докторът се почеса по главата през шапката. — Необикновените лунитяни. Да започнем оттам, че те естествено нямат чипове.

— На земята няма лунитяни. Тоест, освен посланиците.

Погледът на доктор Ърланд се изпълни със снизхождение, сякаш Синдер беше наивно дете.

— О, да, има. За ужас на кралица Левана, не всички лунитяни се поддават с такава лекота на внушения, докато изпаднат в глуповато доволство, и мнозина са рискували живота си да избягат от Луна и да се преместят тук. Почти невъзможно е да напуснеш луната и, съм сигурен, че повече са умрели при опита и много по-малко са успели да се спасят, особено с новите ограничения, наложени на портовете, но не се съмнявам, това продължава да се случва.

— Но... това е незаконно. Изобщо не им е тук мястото. Защо не сме ги спрели?

За миг докторът сякаш щеше да се разсмее.

— Бягството от Луна е трудно. Идването на Земята е лесно. Лунитяните имат своите начини да маскират космическите си кораби и да навлязат в атмосферата на Земята, без да бъдат разкрити.

Магия. Синдер се размърда.

— От вашите уста звучи, като че ли бягат от затвор.

Доктор Ърланд повдигна и двете вежди.

— Да. Като че ли е точно така.

Синдер ритна крака на масата с ботушите. Стомахът ѝ се беше свил на топка от мисълта, че кралица Левана пристига в Нов Пекин, а като си помисли, че десетки, а може би дори стотици лунитяни живееха на земята, откраднали самоличността на земляците, беше на път да се втурне към мивката. Тези диваци с програмирани идентификационни чипове и способност да промиват мозъците на хората. Можеха да бъдат, който си поискат, можеха да станат, който си поискат.

А земляците така и никога нямаше да научат, че са манипулирани.

— Не се плашете толкова, госпожице Лин. Лунитяните обикновено живеят в малките градове, където присъствието им остава незабелязано. Вероятността някога да срещнете някой от тях е доста малка. — Без да отлепя устни, той се усмихна с тънка усмивчица.

Синдер се изправи на масата.

— Вие очевидно знаете доста за тях.

— Аз съм стар човек, госпожице Лин. Знам доста неща.

— Добре. Имам един въпрос. Каква е тази работа с лунитяните и огледалата? Винаги съм смятала, че това е само мит и те не се страхуват от тях, но... Е, вярно ли е?

Докторът склочи вежди.

— Има известна доза истина. Нали знаете как използват своето обаяние?

— Не съвсем.

— А. Разбирам — рече той и се заклати назад на пети. — Така... дарбата на лунитяните не е нищо повече от способност да манипулират биоелектрическата енергия — енергия, естествено създавана от всички живи същества. Например, това е същата енергия, която акулите използват да откриват плячката си.

— Звучи точно като нещо, което лунитяните биха направили.

Браздите около устата на доктора се нагънаха.

— Лунитяните имат изключителната способност не просто да откриват биоелектричеството у другите, но и да го контролират. Могат да го манипулират така, че хората да виждат онова, което те искат да видят, и дори да изпитват това, което лунитяните поискат от тях да изпитат. Илюзията за себе си, която проектират в съзнанието на другите, е това, което те наричат обаяние.

— Като да накараш хората да те мислят за по-красива, отколкото си в действителност?

— Именно. Или... — Той посочи ръцете на Синдер. — Да накараш някого да види кожа там, където има метал.

Синдер смутено потърка изкуствената си ръка през ръкавицата.

— Затова кралица Левана е толкова поразителна. Някои даровити лунитяни като кралицата поддържат обаянието си през цялото време.

Но както не може да излъже нетскрийна, така не може да излъже и огледалото.

— Значи не обичат огледалата, защото не искат да се виждат в тях?

— Суетата не е маловажна, но всичко опира до контрола. Много по-лесно е да излъжеш другите, че си красива, ако можеш да убедиш себе си в това. Но огледалата притежават тайнствената мощ да казват истината. — Доктор Ърланд се взря в нея като че развеселен. — А сега един въпрос към вас, госпожице Лин. Откъде този неочакван интерес към лунитяните?

Синдер сведе глава и проумя, че все още държи в ръцете си стилуса, откраднат от бюрото му.

— Каи спомена нещо.

— Негово Височество?

Тя кимна.

— Каза ми, че кралица Левана пристига в Нов Пекин.

Докторът направи крачка назад. Гледаше я с отворена уста, а рунтавите му вежди почти докосваха ръба на шапката. Той се подпря на шкафа. За първи път този ден вниманието му беше изцяло съсредоточено върху нея.

— Кога?

— Очакват да пристигне днес.

— Днес?

Тя подскочи. Не беше си помисляла, че доктор Ърланд може да вика така. Той ѝ обърна гръб, като дращеше по шапката и мислеше.

— Добре ли сте?

Той махна с ръка.

— Сигурно само това е чакала. — Той свали шапката. Отдолу се откри плешиво петно, обградено от рядка, чорлава коса. Той неколкократно прокара пръсти през нея, загледан със святкащи очи в пода. — Надява се да скопчи Каи. Младостта му, неопитността му. — Той въздъхна яростно и нахлупи шапката.

Синдер разпери пръсти върху коленете си.

— Какво искате да кажете с това „да го скопчи“?

Той пак се обърна към нея. Лицето му беше напрегнато, очите — тревожни. Пронизващият му поглед накара Синдер да се свие.

— Не бива да се тревожите за принца, госпожице Лин.

— Не бива?

— Днес ли пристига? Това ли ви каза той?

Тя кимна.

— Тогава трябва да си тръгнете. Незабавно. Кралицата не бива да ви сварва тук, когато пристигне.

Той я изпъди от масата. Синдер скочи на земята, но не се помръдна оттам.

— Това какво общо има с мен?

— Имаме кръвните проби, ДНК-то ви. Засега можем да минем и без вас. Само стойте далеч от двореца, докато тя си замине, разбирате ли ме?

Синдер не се поместваше.

— Не.

Докторът отмести поглед към екрана, който още показваше данните ѝ. Изглеждаше объркан. Стар. Изтощен.

— Екран, покажи последните новини.

Данните на Синдер изчезнаха, а на тяхно място се появи говорител. Над него заглавията съобщаваха за смъртта на императора. „... след минути Негово Височество ще даде изявление за смъртта на Негово Императорско Величество и предстоящата коронация. Ще предаваме на живо...“

— Изключи звука.

Синдер скръсти ръце.

— Докторе?

Той извърна към нея умоляващи очи.

— Госпожице Лин, трябва да слушате много внимателно.

— Ще включа докрай силата на звуковия интерфейс. — Тя се облегна на шкафа, разочарована, че доктор Ърланд почти не реагира на саркастичната ѝ забележка.

Вместо това той въздъхна сърдито.

— Не знам как да ви го кажа. Мислех, че ще имам повече време.

— Той потърка ръце. Направи няколко крачки към вратата. Изправи рамене и погледна Синдер в лицето. — Били сте на единайсет, когато са ви направили операцията, нали така?

Не такъв въпрос беше очаквала.

— Да...

— И нищо не помните отпреди това?

— Нищо. Това какво общо има с...

— Ами осиновителите ви? Те не може да не са ви разказали малко за вашето детство. За миналото ви.

Дясната ѝ длан започна да се поти.

— Вторият ми баща почина малко след злополуката, а Адри, ако изобщо знае нещо, не обича да говори за това. Осиновяването ми не е било нейна идея.

— Знаете ли нещо за биологичните си родители?

Синдер поклати глава.

— Само имената им, рождените им дати... информацията във файла.

— Файловете на чипа.

— А... — обзе я силен гняв. — Какво се опитвате да кажете?

Погледът на доктор Ърланд се смекчи, опита се да я успокои, но това още повече я уплаши.

— Госпожице Лин, от кръвните проби заключих, че вие всъщност сте лунитянка.

Думата я подмина като че ѝ говореше на непознат език. Машината в главата ѝ продължаваше да работи, но безрезултатно, сякаш изправена пред нерешимо уравнение.

— Лунитянка? — думата се изпари от езика ѝ, все едно не съществуваше.

— Да.

— Лунитянка?

— Точно така.

Тя се отдръпна. Спря поглед върху стените, масата за прегледи, немия говорител.

— Аз не притежавам магия — тя скръсти ръце предизвикателно.

— Да, но не всички лунитяни са родени с тази дарба. Тях наричат щитове, което има малко пренебрежително значение на Луна, затова... е, биоелектрически изостанали не звучи много по-добре, нали? — той се засмя тромаво.

Синдер стисна металната си ръка. За миг ѝ се прииска да притежава някаква магия, за да разцепи главата му с мълнии.

— Не съм лунитянка. — Тя изтръгна рязко ръкавицата и размаха ръка пред лицето му. — Аз съм киборг. Не мислите, че това е достатъчно лошо, а?

— Лунитяните могат да бъдат киборги, точно както и хората. Рядко се случва, разбира се, като се има предвид, че отхвърлят кибернетиката и мозъчно машинния интерфейс...

Синдер ахна престорено:

— Не може да бъде! Та кой би се противил на това?

— Но двете не се изключват взаимно. А и не е никаква изненада, че са ви довели тук. След утвърждаването на убийството на ненадарените деца — щитове при управлението на кралица Чанари, много родители се опитват да спасят децата си, като ги доведат на земята. Повечето от тях умират, разбира се, и биват екзекутирани за опита, но въпреки това... мисля, че такава е била и вашата история. Говоря за спасението, не за екзекутирането.

Оранжевата светлинка примигна в крайчеца на окото ѝ. Синдер присви очи.

— Лъжете.

— Не лъжа, госпожице Лин.

Тя отвори уста, готова да спори, но срещу кое точно? Кое от казаното от него беше задействало детектора на лъжата?

Докторът продължи да говори, а светлинната угасна.

— Това също обяснява и имунитета ви. В действителност, когато вчера надвихте патогените, първото предположение, което ми хрумна, е, че сте лунитянка, но не исках да казвам нищо, преди да съм се уверил докрай.

Синдер притисна с длани очи и спря ярката светлина от флуоресцентите.

— Това какво общо има с имунитета ми?

— Лунитяните, разбира се, имат имунитет срещу болестта.

— И откъде се разбира? Това не е всеизвестен факт. Тя склочи ръце върху опашката си.

— О. Ами всъщност, ако познавате историята, това е очевидно. Той закърши ръце. — Но тя предполагам не е известна на повечето хора.

Синдер скри лице и изпъшка. Може би човекът просто не беше с всичкия си и нямаше нужда да вярва на думите му.

— Вижте — започна доктор Ърланд, — лунитяните са първите преносители на летумозиса. Тяхното преселвано в малките градчета на земята предимно по време на управлението на кралица Чанари, за

първи път поставя хората в контакт с болестта. Ако обърнем поглед към историята, ще видим, че това е нещо обичайно. Плъховете донасят бубонната чума в Европа, конквистадорите донасят едрата шарка на местното население в Америка. Това се е случило толкова отдавна — още през втората ера, че днес земляните приемат имунитета си за даденост, но с миграцията на лунитяните, така де... имунната система на хората просто не е била подготвена. Щом веднъж шепа лунитяни пристигнат на Земята и донасят болестта, тя пламва като огън.

— Мислех, че не съм заразна.

— Сега не сте, защото тялото ви си е изградило способности да се пребори с болестта, но е възможно в някакъв минал момент да сте били. Освен това подозирам, че лунитяните имат различни нива на имунитет — едни могат да се преборят изцяло с болестта, а други, без да развият никакви външни симптоми, я пренасят навсякъде, където отидат, и дори не подозират какво бедствие причиняват.

Синдер размаха ръце пред него.

— Не! Грешите! Има друго обяснение. Не може да съм...

— Разбирам, че това не е никак малко за преглъщане. Но трябва да разберете защо не може да останете тук, когато Нейно Величество пристигне. Прекалено опасно е.

— Не, вие не разбирате! Аз не съм една от тях!

Не само киборг, ами и лунитянка. Едното стигаше да направи от нея мутант, изгнаник, а двете? Тя потрепери. Лунитяните бяха жестоки, свирепи хора. Те избиваха своите деца — щитове. Те лъжеха, мамеха и промиваха един на друг мозъците си, само защото можеха да го правят. Не се интересуваха кого нараняват, щом това им носеше облаги. Тя не беше една от тях.

— Госпожице Лин, трябва да ме чуете. Не са ви довели тук без причина.

— И каква е тя? Да ви помогна да откриете лекарство? Мислете, че това е ироничен дар от съдбата?

— Не говоря за съдбата и превратностите ѝ. Говоря за оцеляване. Не бива да позволявате на кралицата да ви вижда.

Синдер се сви до шкафа, все по-разстроена с всяка изминала минута.

— Че защо? Какво я интересувам аз?

Той се поколеба, а небесносините му очи гледаха диво в паника.

— Тя... тя ненавижда лунитяните — щитове, разбирате ли? Щитовете са неуязвими за обаянието на лунитяните. — Той изви ръце във въздуха в търсене на думата. — Тоест срещу промиването на мозъци. Кралица Левана не може да контролира щитовете и поради тази причина продължава да ги изстребва. — Устните му се ожесточиха. — Кралица Левана не би се спряла пред нищо, за да подсигури властта си, да прекърши всяка съпротива. А това означава да избие онези, които могат да ѝ се опълчат — хора като вас. Разбирате ли ме, госпожице Лин? Ако ви види, тя ще ви погуби.

Синдер преглътна с усилие и притисна палец към лявата си китка. Не можа да напипа чипа си, но знаеше, че е там.

Изваден от някой мъртвец.

Ако доктор Ърланд казваше истината, тогава всичко, което знаеше за себе си, за детството, за родителите си беше измислица. Скалъпена история. Скалъпено момиче.

Мнението, че лунитяните бяха бегълци, вече не изглеждаше толкова необичайно.

Тя се обърна към нетскрийна. Там сега беше Каи в залата за пресконференции, и говореше от трибуната.

— Госпожице Лин, някой е преминал през безброй опасности, за да ви доведе до тук. Грози ви смъртна опасност. Нямате право да излагате себе си на риск.

Тя слушаше разсеяно и гледаше екрана, когато в долния му край започна да се изписва съобщение.

„ТОКУ-ЩО БЕШЕ ОБЯВЕНО: КРАЛИЦА ЛЕВАНА
ПРИСТИГА В ИЗТОЧНАТА РЕПУБЛИКА НА
РАЗГОВОРИ ЗА ПОСТИГАНЕ НА МИРЕН СЪЮЗ.
ТОКУ-ЩО БЕШЕ ОБЯВЕНО: КРАЛИЦА ЛЕВАНА...“

— Госпожице Лин? Чувате ли ме?

— Да — отвърна тя. — Чух ви. Смъртна опасност.

[1] т.нар. хормон на щастието — Б.ред. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

Корабът на лунитяните не се отличаваше по нищо от земните кораби, освен че корпусът му трептеше, сякаш беше инкрустиран с диаманти, и една непрекъсната линия от златни руни го обграждаше от край до край. Той светеше ослепително ярко под лъчите на следобедното слънце и Каи трябваше да присвие очи. Той не знаеше дали руните бяха магически, или умишлено бяха направени да изглеждат такива. Не знаеше дали корабът беше изработен от някакъв скъп, бляскав материал, или просто беше боядисан така. Но знаеше, че беше болезнено да го гледа.

Корабът беше по-голям от личната совалка, с която главната чародейка на кралицата беше пристигнала на Земята, при все това беше относително малък за високопоставената личност, която превозваше: по-малък от повечето пътнически кораби и от всички товарни кораби, които Каи беше виждал. Това беше частен кораб само за кралицата и антуража ѝ.

Той се приземи плавно. Жарки вълни се надигнаха от бетона. Ризата от фина коприна беше полепнала по гърба на Каи, а по врата му беше тръгнала тънка струйка пот. Тази вечер каменните стени на двореца щяха да приютят площадката за посрещане, но сега тя беше изложена на щурма на късното августовско слънце.

Всички чакаха.

Застанал до Каи, Торин не помръдваше. Лицето му беше невъзмутимо, очакващо. Това негово спокойствие още повече разтревожи Каи.

От другата му страна, в официалната си бяла дреха с избродирани рунически символи, подобни на тези на кораба, стоеше Сибил Мира. Материята изглеждаше тънка, но от брадичката дрехата стигаше чак до пръстите на ръцете ѝ, а разкроените краища висяха доста под коляното. Сигурно изнемогваше от горещина, въпреки това тя стоеше напълно спокойна.

На няколко крачки зад нея, сключил ръце зад гърба си, беше застанал русият ѝ охранител.

От всяка страна на платформата стоеше по един от кралската стража на Каи.

Други хора нямаше. Левана беше настояла да няма други посрещачи на площадката.

Каи заби нокти в дланите си, за да не се усмихне с презрение, и продължи да чака, докато от горещината перчемът залепна на челото му.

Най-сетне, когато кралицата сякаш се отегчи да ги измъчва, подвижната стълба на кораба се спусна и оттам се показаха сребърни стъпала.

Първи слязоха двама мъже — високи и мускулести. Единият беше светъл с буйна, рунтава оранжева коса и носеше същата воинска броня и оръжия, каквито имаше и охранителят на Сибил. Другият беше черен като нощното небе, без коса, и беше облечен в дреха като тази на Сибил, със същите издути ръкави и бродерия. Цветът ѝ обаче беше пурпурен, което означаваше, че е подчинен на Сибил — чародей втори ранг.

Каи се радваше, че знае достатъчно за двора на лунитяните и може поне това да разпознае.

Той не откъсна поглед от двамата мъже, докато те със стоически лица огледаха площадката, околните стени и събраната групичка, преди да застанат от двете страни на стълбите.

Сибил се прокрадна напред. Каи пое глътка от душния въздух.

В горния край на стълбите се появи кралица Левана. Тя все още носеше дългия воал, ослепително бял под неумолимото слънце. Бялата рокля шепнеше край хълбоците ѝ, докато тя се спусна по стъпалата и прие ръката на Сибил.

Сибил застана на едно коляно и докосна с чело ръката на своята кралица.

— Разлялата ни беше непоносима. Щастлива съм отново да бъда на вашите услуги, кралице моя. — Тя се изправи и с едно изящно движение отметна воала от лицето на Левана.

Горещият въздух заседна в гърлото на Каи и го задави. Кралицата спря, сякаш за да даде време на очите си да привикнат към ярката дневна светлина на Земята, но Каи подозираше, че тя просто искаше да му даде време да я види.

Наистина беше красива — като че някой учен беше изчислил точните пропорции на съвършенството, а сетне по тях беше излял един идеален модел. Лицето ѝ едва забележимо напомняше формата на сърце, с високи скули, леко зачервени. Кестенявата ѝ коса се спускаше на копринени букли до кръста, а чистата ѝ кожа с цвят на слонова кост блестеше като седеф на слънцето. Устните ѝ бяха алено червени, кървавочервени, сякаш тъкмо беше изпила чаша кръв.

Хлад разтърси Каи отвътре навън. Имаше нещо неестествено у нея.

Той се осмели да хвърли поглед към Торин, който гледаше Левана в очите без видимо вълнение. Като видя твърдостта на своя съветник, вълна на решимост премина през Каи. Той си напомни, че това е само илюзия, и си наложи отново да погледне кралицата.

Ониксовите ѝ очи светнаха, когато се стрелнаха към него.

— Ваше Величество — изрече Каи и сви юмрук до сърцето си, — за мен е чест да ви приветствам в моята страна и на моята планета.

Устните ѝ се извиха. Приветливост озари лицето ѝ — невинност като у дете. Това го разтревожи. Кралицата не се поклони, дори не кимна. Вместо това протегна ръка.

Вгледан в бледата, прозрачна кожа, Каи се поколеба. Питаше се дали едно докосване стигаше да помете ума на човек.

Принцът се взе в ръце, пое ръката ѝ и леко докосна с устни пръстите ѝ. Нищо не последва.

— Ваше Височество — изрече тя с бодро гласче, което отекна ниско по гърба на Каи. — За мен е чест да бъда посрещната по този подобаващ начин. Позволете ми отново да изкажа най-искрените си съболезнования за загубата на баща ви, великият император Рикан.

Каи знаеше, че тя никак не съжалява за смъртта на баща му, но нито изражението, нито тонът ѝ издаваха това.

— Благодаря ви — отвърна той. — Надявам се всичко по време на визитата ви да отговори на вашите очаквания.

— С нетърпение очаквам прочутото гостоприемство на Източната Република.

Сибил направи крачка напред, а очите ѝ почтително останаха извърнати встрани от кралица Левана.

— Прегледах щателно покоите ви, кралице моя. Не са на същото ниво като нашите на Луна, но мисля, че са задоволителни.

Левана пренебрегна чародейката, а погледът ѝ се смекчи и светът стана друг. Каи почувства как земята под краката му се наклони. Въздухът беше изсмукан от атмосферата на земята. Слънцето беше станало черно, а ефирната кралица остана единственият източник на светлина в галактиката.

В очите на Каи напиреха сълзи.

Той я обичаше. Нуждаеше се от нея. Би сторил всичко, за да я направи щастлива.

Каи заби с все сила нокти в дланите си и почти изрева от болката, но резултатът не закъсня. Контролът на кралицата се разсея и пред него остана само красивата жена, без отчаяното преклонение пред нея.

Принцът знаеше, че тя разбира ефекта, който беше произвела върху му, тъй като той се мъчеше да успокои накъсаното си дишане, но колкото и да искаше да открие следи от студена надменност в черните ѝ очи, не намери нищо. Абсолютно нищо.

— Ако ме последвате — изрече той с дрезгав глас, — ще ви отведа до стаите ви.

— Няма да се наложи — обади се Сибил. — Познавам добре крилото за гости и сама мога да отведа Нейно Величество. Бихме желали да ни дадете малко време, за да поговорим насаме.

— Разбира се — продума Каи, като се надяваше, че облекчението не му пролича.

Сибил поведе кралицата, а вторият чародей и двамата стражи тръгнаха след тях. Те всички подминаха Каи и Торин, без дори да ги погледнат, но принцът не се съмняваше, че в същия този момент биха скършили врата му, ако речеше да направи и едно подозрително движение.

Когато се скриха, той въздъхна развълнувано и попита шепнешком:

— Усетихте ли я?

— Разбира се — отвърна Торин. Очите му бяха насочени към кораба, но погледът му беше толкова съсредоточен, че можеше спокойно и към Марс да гледа. — Добре се справихте, ваше височество. Знаем колко трудно е да ѝ устои човек.

Каи отметна косата от челото си, като търсеше и най-малкия бриз, но никакъв вятър не подухваше.

— Не беше толкова трудно. Трая само миг.
Очите на Торин срещнаха неговите. Това беше един от редките случаи, в които Каи беше съзирал съчувствие там.
— Ще става все по-трудно.

КНИГА ТРЕТА

*„Не мога да ти позволя да дойдеш с нас,
защото нямаш рокля и не умееш да танцуваш.
Ще бъдеш срам за нас!“*

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

Синдер тежко се отпусна върху тезгяха и изпита облекчение, че най-сетне беше напуснала задушния апартамент. Не само охладителната система беше развалена отново и от поддръжката никакви ги нямаше, но и неловкостта между нея и Адри беше станала нетърпима. Откакто се прибра от лабораторията преди два дни, двете стъпваха на пръсти една край друга, като Адри все се стараяше да напомни на Синдер кой командва къщи и затова я накара да дефрагментира целия суперкомпютър на апартамента, да обнови софтуера, който вече не използваша, а в това време се прокрадваше наоколо, сякаш, би си помислил човек, се срамуваше от онова, което причини на Синдер.

Но вероятно Синдер си въобразяваше последното.

Поне Пърл не се беше прибирала цял ден вчера и се появи чак когато двете с Ико бяха се запътили да поработят върху колата.

Още един дълъг ден. Пак работа до среднощ. Не беше си дала сметка колко много има за поправка по колата — цялата ауспухова система трябваше да се подмени. Това означаваше, че сама трябва да направи много от частите, което щеше да ѝ докара куп главоболия. Предусещаше, че ако с Ико искат да стегнат колата за път до нощта на бала, нямаше да има много време за сън.

Тя въздъхна. Балът.

Не се разкайваше, че беше отказала поканата на принца, защото знаеше колко зле ще свърши всичко. Нямаше съмнение, че куп неща щяха да се объркат — като се почне от стълбите, в които щеше да се спъне и да оголи изкусително пред принца металното си бедро, та се свърши с това да налети на Пърл и Адри или някой от пазара. Хората щяха да се разприказват. Ключарските канали щяха да се разровят в миналото ѝ и не след дълго целият свят щеше да научи, че принцът е отишъл с киборг на бала за коронясването си. Той щеше да бъде посрамен. Тя щеше да бъде посрамена.

Но нещата все така си оставаха сложни, когато се запита дали пък не грешеше? И какво, ако принцът не би имал нищо против? И ако

светът беше друг и никой не се интересувахе дали тя е киборг... че на това отгоре и лунитянка?

Да. Гладна кокошка просо сънува.

Тя забеляза счупения нетскрийн на килима, надигна се от стола и клекна пред него. В черния екран можа да види очертанията на лицето и тялото си, потъмнялата кожа на ръцете, която изпъкваше на фона на тъмната стомана.

Отричането беше продължило, докато вече нямаше накъде. Тя беше лунитянка.

Но Синдер не се боеше от огледалните повърхности, не се боеше от отражението си. Съвсем не разбираше какво в него толкова безпокои Левана и тези като нея, към които и тя принадлежеше. Машинните части бяха единственото обезпокоително нещо в отражението на Синдер, а това ѝ беше причинено на Земята.

Лунитянка. И киборг.

И беглец.

Адри знаеше ли? Не, Адри никога не би подслонила лунитянка. Ако знаеше, сама щеше да предаде Синдер на властите, и вероятно щеше да очаква да ѝ платят.

А съпругът на Адри знаеше ли?

Синдер сигурно никога нямаше да научи отговора на този въпрос.

Но беше уверена, че тайната ѝ няма да бъде разкрита, докато доктор Ърланд държеше устата си затворена. Тя просто трябваше да кара нататък, сякаш нищо не се беше случило.

В много отношения това беше точно така. Беше отхвърлена от обществото, както винаги е била.

Едно бяло топче върху повърхността на екрана привлече погледа ѝ — андроидът на Каи, безжизненият му сензор се вираше в нея от тезгяха. Крушовидното му тяло беше най-светлото нещо в стаята и вероятно най-чистото. Напомни ѝ на стерилните мед-дроиди от лабораторията и изолатора, но тази машина не криеше в торса си скалпели и спринцовки.

Работа. Техника. Имаше нужда да се разсее.

Тя се върна на масата и пусна за фон някаква тиха музика на звуковия интерфейс. Настани се удобно, хвана с две ръце андроида и

го придърпа към себе си. След бърз оглед на външната обшивка, тя сложи андроида легнал и го застопори да не мърда.

Отвори задния панел и огледа електрическата система в цилиндричния корпус.

Андроидът имаше просто устройство. Вътрешността беше в голяма степен кухня, една обвивка, която да приюти минимално количество твърди дискове, жици, чипове. Този вид андроиди се нуждаеше само от един централен процесор. Синдер допускаше, че андроидът трябва да бъде изтрит и програмиран наново, но чувстваше, че такова решение не е разумно. Въпреки равнодушието на Каи, ясно беше, че андроидът знае нещо важно, и след разговора в коридора на изследователския център, тя се опасяваше, че то беше свързано с лунитяните.

Военни стратегии? Класифицирани съобщения? Доказателства за изнудване? Каквото и да беше това нещо, Каи очевидно смяташе, че ще е от помощ, и беше поверил спасението на информацията в нейни ръце.

— Спокойно — измърмори тя и пхна едно фенерче между зъбите си, за да може да вижда вътрешността на андроида. Взе едни клещи и избута жиците в главата на една страна. Конфигурацията му беше подобна на тази на Ико, така че Синдер познаваше частите и знаеше къде да намери всички важни връзки. Провери дали жичните съединители са здрави дали батерията има заряд, дали не липсва някоя от основните части, но всичко изглеждаше наред. Почисти шумовия транслатор и регулира вътрешния вентилатор, но андроидът Нанси — тази статуя от пластмаса и алуминий, все така не даваше признаци на живот.

— Накипрена от глава до пети, без да има кой да я види — каза Ико на вратата. От смях Синдер изплю фенерчето и погледна захабените си панталони.

— Точно така. Само диадемата ми липсва.

— Говорех за себе си.

Синдер се завъртя на стола. Ико беше закичила закръглената си глава с един от перлените гердани на Адри, а под сензора с ярко червило беше изрисувала размазано и ужасяващо подобие на устни.

Синдер се разсмя.

— Леле, този цвят наистина ти отива.

— Мислиш ли? — Ико се плъзна на колелата си в стаята, спря пред масата на Синдер и се опита да улови отражението си в нетскрийна. — Представях си как отивам на бала и танцуваме принца.

Синдер потърка с ръка брадичката си, а с другата отнесено потропа по масата.

— Интересно. Улавям се, че напоследък и аз си представям точно това.

— Знаех си, че ще го харесаш. Преструваш се, че си имунизирана срещу чара му, но нали те видях как го гледаше на пазара.

Ико потърка червилото и го размаза по бялата си брадичка.

— Е, хайде — Синдер стисна в клещите металните си пръсти. — Всички си имаме своите слабости.

— Знам, знам — съгласи се Ико. — Моята слабост са обувките. Синдер хвърли клещите на масата. Чувство близко до вина беше започнало да се заражда у нея, когато Ико се навърташе наоколо. Знаеше, че трябва да сподели с нея, че е лунитянка, знаеше, че никой по-добре от Ико нямаше да разбере какво е да си различен и нежелан. Но някак не можеше да намери сили да го изрече на глас. Между другото, Ико, оказа се, че съм лунитянка. Нямах нищо против, нали?

Вместо това тя попита:

— Какво правиш тук долу?

— Проверявам дали нямаш нужда от помощ. Трябваше да почистя отдушниците, но Адри влезе да се къпе.

— И?

— Чух я да плаче.

Синдер примигна.

— О!

— Почувствах се безполезна.

— Разбирам.

Ико съвсем не беше от обикновените домакински андроиди, но беше запазила една особена черта — като всички тях и за нея най-страшното беше да се чувства безполезна.

— Разбира се, че се нуждаеш от помощ — каза Синдер и потри ръце. — Само гледай Адри да не те спипа с тия перли.

Ико вдигна с щипците си гердана и Синдер видя, че носеше и панделката, която Пърл ѝ беше подарила. Тя се отдръпна, като че ли

нещо я прободете.

— Я, светни тук.

Синият сензор грейна и освети вътрешността на Нанси. Синдер изви устни.

— Мислиш ли, че може да е хванала вирус?

— Може би софтуерът ѝ е бил поразен от загадъчната красота на принца.

Синдер трепна.

— Хайде стига толкова за принца.

— Не мисля, че това е възможно. Все пак поправяш неговия андроид. Само си помисли за всичко, което знае, което е видяла и... — гласът на Ико изпраща. — Как мислиш, дали го е виждала без дрехи?

— О, за бога! — Синдер издърпа ръкавиците и ги захвърли на масата. — Никак не ми помагаш.

— Просто поддържам разговора.

— Е, спри вече. — Синдер скръсти ръце на гърдите си, отблъсна стола от масата и качи и двата си крака отгоре. — Проблемът сигурно е в софтуера.

Тя изсумтя с насмешка. Проблем в софтуера обикновено означаваше преинсталация, но това щеше да направи от андроида табула раза^[1]. Синдер не знаеше дали Каи го е грижа за чипа на индивидуалността, който след двайсет години служба вероятно беше станал твърде усложнен. Но знаеше, че го беше грижа за нещо върху твърдия диск на андроида и каквото и да беше то, не ѝ се искаше да рискува, като го изтрие.

Единственият начин да установи какво не беше наред и дали ще трябва да го рестартира, беше да провери вътрешната диагностика на андроида, а това налагаше да го включи към себе си. Синдер мразеше това. Свързването на чужд предмет към собствената ѝ електрическа система винаги ѝ се струваше опасно. Сякаш ако не внимава достатъчно, нейният софтуер може да бъде превзет.

Като се упрекна в слабост, тя протегна ръка към панела на врата си. Дръпна с нокът резето и панелът отскочи.

— Какво е това?

Протегнатите щипци на Ико уплашиха Синдер.

— Кое какво е?

— Ей, този чип.

Синдер свали крака на пода и се наведе напред. Присви очи, за да може да види добре навътре, където на дъното на контролния панел редица от миниатюрни чипове стоеше като войници. Общият брой на изходите беше двайсет, но само тринайсет от тях бяха запълнени — производителите винаги оставяха достатъчно място за допълнителни чипове и обновления.

Съвсем правилно Ико беше забелязала тринайсетия чип.

В него имаше нещо различно. Беше затъкнат доста назад зад другите чипове и един бегъл поглед винаги можеше да го пропусне. Но когато Синдер насочи към него фенерчето, той проблесна като полирано сребро.

Синдер затвори панела в задната част на главата си и извика дигиталната схема на модела върху ретината си. По първоначалните планове на производителя, този модел съдържаше само дванайсет чипа. Но съвсем естествено е след двайсет години андроидът да получи поне един нов чип. Съвсем естествено е в двореца да имат достъп до възможно най-новите, най-добрите програми. И въпреки това, Синдер никога не беше виждала чип като този.

Тя натисна с нокът палеца, който го държеше, и хвана чипа за крайчеца с клещите. Той се плъзна леко навън от отверстието.

Синдер го вдигна и го огледа отблизо. Като не броим трепкащия перлен отблясък на гланца, той приличаше на най-обикновен програмен чип. Като го обърна от другата страна, Синдер видя издълбани на гърба му буквите ДИР КОМ.

— Дали е такъв наистина? — тя свали ръка.

— Какъв? — обади се Ико.

— Чип за директна връзка.

Синдер сбърчи чело. Почти всички съобщения се осъществяваха през нета. Директна комуникация, която изцяло да го заобикаля беше на практика отживелица, тъй като беше бавна и връзката можеше да се разпадне по веригата. Допускаше, че ДИР КОМ-ът би се понравил на някой параноик, който търси абсолютна секретност, но дори тогава, той би използвал порт или нетскрийн, с една дума устройство, пригодено за тази цел. Но да използваш андроид за една от страните във връзката нямаше логика.

Лъчът на Ико потъмня.

— Системата ме информира, че от 89 година от д.е. насам андроидите не се произвеждат с функция за директна връзка.

— Кое то обяснява защо не е тръгнал на Нанси. — Синдер подаде чипа на Ико. — Можеш ли да направиш анализ на материала, да видим от какво е изработен?

Ико се отдръпна назад.

— За нищо на света! Сред нещата, които планирам да свърша днес, нервен срив не фигурира!

— Но като че ли не той е причината за неизправността. Би трябвало системата ѝ просто да го отхвърли, нали? — Синдер въртеше чипа насам-натам, хипнотизирана от това как огледалната повърхност улавяше светлината от Ико. — Освен ако не е опитала да изпрати информация по директната връзка. Това може да е причинило задръстване на честотната лента.

Синдер се изправи и бавно приближи нетскрийна. Рамката наистина беше потрошена, но екранът и управлението му изглеждаха непокътнати. Тя мушна чипа и чак когато няколко пъти силно натисна копчето, до диска светна бледа зелена лампичка и екранът се озари в светло синьо. Спиралата в ъгъла извести, че дискът чете новия чип. Синдер изпусна въздишка и скръсти крака под себе си.

Миг след това спиралата изчезна и на нейно място се появи текст.

„ДИРЕКТНА ВРЪЗКА С НЕИЗВЕСТЕН
ПОТРЕБИТЕЛ. В ПРОЦЕС НА СВЪРЗВАНЕ. МОЛЯ
ИЗЧАКАЙТЕ...

ДИРЕКТНА ВРЪЗКА С НЕИЗВЕСТЕН
ПОТРЕБИТЕЛ. В ПРОЦЕС НА СВЪРЗВАНЕ. МОЛЯ
ИЗЧАКАЙТЕ...“

Синдер чакаше. И въртеше крак. И чакаше. И барабанеше с пръсти по коляното си. И се чудеше дали пък не си губи времето. Никога не беше чувала чип за директна връзка да е причинил вреда дори на остаряла технология. Това не ѝ помагаше да разреши проблема.

— Май няма никой въщи — Ико се присламчи зад гърба ѝ. Вентилаторът ѝ беше включен и духаше топъл въздух във врата на Синдер. — О, по дяволите, Адри ме вика. Сигурно е излязла от банята.

Синдер наклони глава назад.

— Благодаря ти за помощта. Гледай да не забравиш да свалиш перлите, преди да се появиш пред очите ѝ.

Ико се килна напред и притисна плоското си, хладно лице до челото на Синдер, без съмнение оставяйки по него следи от червило. Синдер се засмя.

— Ще откриеш какво му е на андроида на Негово Височество. Не се съмнявам в теб.

— Благодаря.

Синдер потърка влажна длан в панталона, заслушана в колелата на Ико, които все повече се отдалечаваха. Текстът продължаваше да се показва на екрана. Който и да се намираше в другия край на линията, изглежда нямаше намерение да отговори.

Поредица от щраквания я стреснаха, последвани от предупредително бръмчене. Като се подпря на кокалчета на пясъчливия под, тя се извърна.

Контролният панел на андроида светеше — системата правеше рутина диагностика. Всеки момент щеше да се включи.

Синдер стана и започна да изтупва праха от ръцете си, когато от говорителите на андроида се чу спокоен женски глас, който като че ли продължаваше някаква реч, прекъсната рязко по средата.

— ... дозира, че мъж на име Логан Танер, лунитянски лекар, работил при управлението на кралица Чанари, донася на Земята принцеса Селена приблизително четири месеца след предполагаемата ѝ смърт.

Синдер замръзна. Принцеса Селена?

— Уви, на 8-ми май 125 от д.е. Танер е приет в психиатричната клиника Ксу Минг, а на 17-ти януари 126 от д.е. извършва биоелектрическо самоубийство. Макар че според някои източници принцеса Селена е предадена в ръцете на нов пазител години преди смъртта на Танер, досега самоличността на въпросния пазител не е потвърдена. Сред заподозрените лица е и бивш военен пилот от Европейската федерация, подполковник Мишел Беноа, който...

— Спри — извика Синдер. — Спри да говориш.

Гласът замлъкна. Главата на андроида се завъртя на 180 градуса. Сензорът светна в яркосиньо, докато сканираше Синдер. Вътре контролният панел потъмня. Вентилаторът в торса ѝ се завъртя.

— Вие коя сте? — попита андроидът. — Моята глобална система за позициониране ми показва, че се намираме в 76-ти сектор на Нов Пекин. Аз не помня да съм напускала двореца.

Синдер възседна стола и отпусна ръце над облегалката.

— Добре дошла в палата на механика на Нов Пекин. Принц Каи ме нае да те поправа.

Силното бръмчене в тялото на андроида стихна до едва различим шум в тихата стая.

Заоблената глава се въртеше напред–назад и сканираше непознатата обстановка. После отново се насочи към Синдер.

— Календарът ми казва, че не съм била в съзнание в продължение на дванайсет дни и петнайсет часа. Смятате ли, че съм претърпяла срив в системата?

— Не точно — отвърна Синдер и погледна през рамо към нетскрийна. Той все така повтаряше същите думи, без да може да осъществи връзката. — Изглежда някой е инсталирал чип, който не е паснал добре на твоя софтуер.

— Бях преинсталирана и сега разполагам с възможности за видео и текстови съобщения. Нов чип би бил излишен.

— Този е за директна връзка. — Синдер положи брадичка върху китката си. — Знаеш ли дали не е бил принц Каи? Ако е искал да се свързва с теб, без да използва мрежата, да речем?

— Не съм забелязала никакъв чип за директна връзка в моя софтуер.

Синдер взе да дъвче устни. Ясно беше, че чипът е предизвикал неочакваната неизправност в системата на андроида, но защо? И ако той не беше инсталиран от Каи, тогава от кого?

— Когато се събуди преди малко — продума Синдер, — ти говореше за... разполагаш с информация за наследника на Луна.

— Това е класифицирана информация. Не бива да я чувате.

— Знам. Но според мен си я предавала на някого, когато си била извадена от строя. — Синдер се молеше това да е бил Каи или някой от доверените му хора. Кралица Левана едва ли щеше да се зарадва

особено да научи, че бъдещият император издирва законния наследник на трона.

— Стой мирно — каза тя и се пресегна за отвертката. — Ще завия панела ти и ще те отнеса обратно в двореца. В това време можеш да свалиш новинарските емисии от последните няколко дни. Доста неща се случиха, докато си била в безсъзнание.

[1] чиста дъска — термин, с който английският философ от 17 в. Джон Лок означава, че съзнанието не притежава вродени идеи, а познанието се ражда само чрез опита. — Б.ред. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

Синдер чуваше в ушите си предупреждението на доктор Ърланд, което отекваше като повреден аудио — файл през целия дванайсеткилометров път до двореца.

Кралица Левана няма да се спре пред нищо, за да подsigури властта си, да прекърши всяка съпротива. А това означава да избие онези, които могат да се опълчат срещу ѝ — хората като вас. Ако ви зърне, тя ще ви погуби.

При все това, ако по пътя до двореца нещо се случеше с андроида, който разполагаше с автентична информация за изчезналата лунна принцеса, Синдер никога нямаше да си го прости. Отговорността да върне андроида невредим на Каи падаше върху нейните плещи.

Да не говорим, че дворецът беше огромен. Едва ли имаше голям шанс да се натъкне на лунната кралица, която и без това надали възнамеряваше да прекара времето си в дружески разговор с гражданите.

Нанси беше доста по-бърза от Ико и Синдер трябваше да ускори крачка, за да не изостава. Но скоро откриха, че те не бяха единствените граждани, тръгнали към двореца в този следобед, и трябваше да намалят крачка. В подножието на скалите, там, където главният път излизаше от града и преминаваше в частната алея към двореца, засенчена от усукани иглолистни дървета и сведени върби, виещият се път беше блокиран от пешеходци, които бавно пъплеха нагоре по хълма. Някои вървяха сами, други бяха на големи групи. Думите им стигнаха до Синдер, яростни и решителни, съпроводени от гневни жестове. Не я искаме тук. Какво си мисли Негово Височество? Нарастващият рев на тълпата отекваше надолу по пътя. Стотици, а може би хиляди разлютени гласове крещяха като един.

— Лунната кралица — вѐн! Лунната кралица вѐн! Лунната кралица вѐн!

Като зави зад последния ъгъл Синдер видя тълпата, която изпълваше двора пред кафявите порти на двореца и се разливаше

надолу по улицата. Редицата от смутени стражи едва успяваше да я удържи.

Над главите им подскачаха плакати. По-добре война пред робство! Искаме императрица, не диктатор! Не на съюза със злото! На много от тях се виждаше забуленият образ на кралицата зачеркнат с червени линии.

В небето кръжаха дузина репортерски кораби, които снимаха протеста, за да го излъчат по света.

Синдер тръгна по края на множеството и като държеше пред себе си тялото на Нанси като щит, си проправи път към главния вход. Когато стигна портала обаче, откри, че е затворен и пред него рамо до рамо стояха на стража хора и андроиди.

— Извинете — обърна се тя към най-близкия от стражите. — Трябва да вляза в двореца.

Мъжът протегна ръка и я бутна една крачка назад.

— Днес граждани не се допускат.

— Но аз не съм с тях. — Тя сложи ръце на главата на Нанси. — Този андроид е собственост на Негово Императорско Височество. Бях наета да го поправам и сега го връщам. Много е важно.

Стражът погледна над носа си надолу към андроида.

— Имате ли пропуск от Негово Императорско Височество?

— Ами, не, но...

— Андроидът носи ли си номера?

— Да. — Нанси извъртя тяло и показа на стража идентификационния си код.

Той кимна.

— Може да влезете.

Вратите бяха открити едва и тълпата в миг се юрна напред. Синдер изкрещя от гневните гласове, които тътнеха в ушите ѝ, и от внезапния напор на телата, който я запрати в стража. Без да се поколебае, Нанси се плъзна през вратата, но когато Синдер понечи да се мушне зад нея, мъжът препречи пътя ѝ с ръка, удържайки с трудност тълпата.

— Само андроидът.

— Но ние сме заедно! — изкрещя тя над скандиранията.

— Без пропуск няма достъп.

— Но аз я поправих! Трябва да я доставя. Трябва да... да си взема парите. — Скимтенето в гласа ѝ се стори противно на самата нея.

— Изпратете фактура до хазната, както правят всички останали — отвърна мъжът. — Никой няма да бъде допуснат без издаден пропуск.

— Лин-мей — изрече Нанси от другата страна на желязната порта. — Ще предам на принц Каи, че желаете да срещнете с него. Сигурна съм, че той ще може да ви изпрати официален пропуск.

И тогава Синдер почувства тежестта на собствената си глупост. Съвсем не се налагаше да се срещне с принца. А и тъй или иначе нямаше да му изпрати сметка за работата си. Но преди да възрази, Нанси се извърна и тръгна напред към главния вход на двореца, докато Синдер се мъчеше да измисли смислено извинение защо беше толкова наложително да види Каи — нещо по-умно от глупавата, детинска причина, която първо ѝ дойде на ум. Тя просто искаше да го види.

Изведнъж скандирането секна и това накара Синдер да подскочи.

Тишината на тълпата създаде на улицата вакуум, копнеж, който трябваше да бъде запълнен от дъх, от звук, от нещо. Синдер се огледа наоколо и видя заслепени лица, извърнати нагоре към двореца, и свлечени плакати в омекналите пръсти. Като лек полъх страх погали гърба ѝ.

Тя проследи втренчения поглед на тълпата до един от балконите, който се издаваше от най-високите етажи на двореца.

С една ръка подпряна на хълбок, а другата на перилата на балкона, там стоеше лунната кралица. Изражението ѝ беше сурово, безмилостно, но този поглед не можеше да прогони тайнствената ѝ красота. Дори отдалеч Синдер виждаше бледото сияние на кожата ѝ, рубинено обагрените ѝ устни. Черните ѝ очи оглеждаха притихналата тълпа. Синдер се отдръпна от портата в желанието си да изчезне зад безизразните лица.

Но страхът и ужасът ѝ не траяха дълго. Тази жена не беше ужасяваща, не беше опасна.

Тя беше приветлива. Сърдечна. Щедра. Тя ще стане тяхна кралица. Ще ги управлява, ще ги ръководи, ще ги защитава...

Ретина дисплеят на Синдер показва предупреждение. Недоволна, че я разсейват, тя опита напразно да го отпъди с примигване. Искаше

вечно да гледа кралицата. Искаше да чуе думите ѝ. Да чуе обещанието ѝ за мир, спокойствие, богатство и охолство.

Оранжевата светлинка грейна в ъгъла. На Синдер ѝ трябваше секунда да разбере какво става, какво означава това. Знаеше, че това не беше редно, че не беше логично.

Лъжи.

Тя стисна очи. Когато отново погледна нагоре, илюзията на добротата беше изчезнала. Нежната усмивка на кралицата беше станала надменна и властна. Стомахът на Синдер се сви.

Тя промиваше мозъците им.

Беше промила и нейния.

Синдер направи несигурна крачка назад и се блъсна в един зашеметен мъж на средна възраст.

Погледът на кралицата скочи върху тях и се фокусира върху Синдер. На лицето ѝ светна изненада. После омраза. Отвращение.

Синдер потрепери — искаше да се скрие. Ледени пръсти сграбчиха сърцето ѝ. Усети непреодолимо желание да побегне, но краката под нея бяха омекнали. Ретина дисплеят чертаеше объркани линии пред погледа ѝ като че ли не можеше да понесе и миг повече да гледа обаянието на кралицата.

Синдер се почувства гола и уязвима, сам-сама сред оглупялата тълпа. Беше сигурна, че земята под краката ѝ ще се разтвори и ще я погълне цяла. Беше сигурна, че погледът на кралицата ще я превърне в купчина пепел върху калдъръма.

Той потъмня от гняв дотолкова, че Синдер — със или без слъзни канали — почувства, че ще избухне в сълзи.

Тогава кралицата се обърна кръгом и влетя шумно обратно в двореца.

Когато се скри, Синдер очакваше тълпата да възобнови протеста си, дори по-настървено от преди, задето кралицата се бе осмелила да се покаже. Но нищо такова не се случи. Бавно, като в просъница, хората започнаха да се разотиват. Тези, които носеха плакати, ги оставяха да паднат на земята, където биваха стъпкани и забравени. Синдер се долепи до стената край двореца, докато множеството се влачеше едва пред нея.

Значи такова беше обаянието на лунитяните, чарът им, който пленяваше, мамеше, обръщаше сърцата към тях и срещу враговете им.

И сред всички тези хора, които презираха лунната кралица, Синдер единствена беше устояла.

Но не съвсем. Не първоначално. Ръцете ѝ настръхнаха. Болеше я там, където кожата се сливаше с метала.

Тя не беше напълно защитена срещу обаянието, както се очакваше от щитовете.

Но по-лошото беше, че кралицата я беше видяла и беше разбрала.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

Кай заби нокти в колената си, когато скандирането на протестиращите замря. Торин се обърна към него. Израженията и на двамата отразяваха изненадата им, но Торин пръв смогна да я прикрие. Кралицата успя да усмири тълпата твърде лесно, а Кай се беше надявал на поне мъничко съпротива от гражданите.

Той преглътна и върна хладнокръвието на лицето си.

— Това е доста полезна хитрост — изрече Сибил, която седеше на ръба на кушетката край холографския огън. — Особено срещу непокорните граждани, каквито на Луна никога не търпим.

— Казвали са ми, че когато гражданите са непокорни, за това обикновено има причина — отвърна Кай. Торин му хвърли предупредителен поглед, но той продължи. — А внушението не изглежда съвсем като най-правилното решение.

Сибил изискано скръсти ръце в скута си.

— „Правилно“ е толкова субективно понятие. Решение е ефективно и срещу това едва ли можете да възразите.

Левана връхлетя обратно в салона със стиснати юмруци. Пулсът на Кай се ускори, когато свирепият ѝ поглед падна върху му. Присъствието ѝ го караше да се чувства, като че ли стои в затворена стая, в която кислородът бързо се изчерпва.

— Изглежда — изрече тя, като изговаряше внимателно всяка дума, — че престъпвате член 17 от Междупланетното споразумение от 54г. д.е.

Кай положи всички усилия да остане спокоен пред обвиненията ѝ, но не можа да спре потрепването, което се появи над дясното му око.

— Боя се, че не помня наизуст цялото Междупланетно споразумение. Вероятно вие бихте ми припомнили въпросната точка?

Тя пое бавно дъх през разперените ноздри. И дори тогава въпреки цялата омраза и гняв, които разкривяваха чертите ѝ, тя беше поразително красива.

— В член 17 се посочва, че нито една от страните по споразумението не бива съзнателно да приютява или защитава бегълци

от Луна.

— Бегълци от Луна? — Каи хвърли поглед към Торин, но лицето на съветника стоеше безизразно. — Какво ви кара да мислите, че приютяваме бегълци от Луна?

— Това, че току-що видях един на двора сред онези безочливи протестиращи. Това не бива да се допуска.

Каи се изправи и скръсти ръце на гърди.

— За първи път чувам, че в страната ми пребивават лунитяни. Разбира се, изключвам тук присъстващите.

— Коего ме навежда на мисълта, че също като баща ви и вие си затваряте очите пред проблема.

— Как бих могъл да си затварям очите пред нещо, за което дори не съм чувал?

Торин се покашля.

— С цялото си уважение, Ваше Величество, мога да ви уверя, че ние осъществяваме контрол над всички космически кораби, които пристигат или напускат Републиката. Макар да не отричаме възможността известен брой лунитяни да са влезли незаконно, без да са били засечени от радарите, имате думата ми, че правим всичко, което е по силите ни, да спазваме Междупланетното споразумение. Освен това, дори някой беглец от Луна да се е заселил в Републиката, изглежда невероятно той да рискува да бъде открит, като участва в протест, знаейки, че и вие ще сте тук. Може би сте се подвели.

Очите на кралицата светнаха със стаен гняв.

— Веднага познавам, когато видя някой от моите и точно сега зад стените на града има един. — Тя посочи с пръст към балкона. — Искам да я откриете и да ми я предадете.

— Аха — отвърна Каи, — в град от два милиона и половина души, това ще е нищо и никаква работа. Само да намеря къде съм си оставил специалния детектор за лунитяни и веднага се залавям на работа.

Левана вдигна нагоре глава и макар той да беше по-висок от нея, погледна над носа си надолу към Каи.

— Млади ми принце, нали не искате да изпитате търпението ми с вашия сарказъм?

Той стисна зъби.

— Ако вие не сте в състояние да я заловите, тогава ще изпратя един отряд от моите стражи на Земята. Те ще я намерят.

— Няма да се наложи — намеси се Торин. — Извиняваме се, че се усъмнихме във вас, Ваше Величество. Твърдо сме решени да изпълним своята част от споразумението. Моля дайте ни време да се подготвим за коронацията и фестивала, а щом възможностите ни позволят, ще започнем незабавно издирване на бегълците.

Левана присви очи към Каи.

— И занаят ли смятате да позволявате на съветника ви да взема решения вместо вас?

— Не — отвърна Каи със студена усмивка. — Рано или късно ще имам жена, която да се грижи за това.

Погледът на кралица Левана се смекчи, а Каи едва преглътна следващите си думи: и това няма да сте вие.

— Добре — съгласи се Левана, обърна се и се настани до чародейката си. Един лунен цикъл след коронацията ви ще очаквам да ми я доставите на Луна, заедно с всеки друг беглец в страната ви.

— Добре — съгласи се Каи, като се надяваше дотогава Левана да е забравила този разговор. Лунитяни в Нов Пекин — по абсурдно нещо не беше чувал в живота си.

По лицето на Левана не остана и следа от доскорошния ѝ гняв и изтеклите минути приличаха на сън. Тя кръстоса крака така, че цепката на фината ѝ рокля разкри ивица млечнобяла кожа. Каи стисна челюсти и погледна през прозореца. Не знаеше дали му се повдига, или е на път да се изчерви.

— Като стана дума за коронацията ви — подхвана кралицата, — донесох ви подарък.

— Колко мило — с престорена сериозност изрече той.

— Да. Колебаех се дали да не го оставя за големия ден, но реших, че може да създаде грешно впечатление, ако го задържа.

Каи изгледа кралицата, без да може да скрие любопитството си.

— Така ли?

Тя сведе глава и по гърдите ѝ се спусна каскада от кестеняви къдрици. Протегна пръсти към своя втори чародей, мъжът в червената дреха. От ръкава си той измъкна шишенце, не по-голямо от малкото пръстче на Каи, и го сложи в дланта на Левана.

— Искам да знаете — пророни Левана, — че живо се интересувам от благополучието на Републиката. Да наблюдавам вашата битка с летумозиса за мен беше жестоко.

Каи заби нокти в дланите си.

— Вие сигурно не знаете, но аз разполагам с екип от учени, които вече от няколко години са се посветили на изучаването на болестта, и изглежда, че най-сетне откриха лекарство.

В главата на Каи нахлу кръв.

— Какво?

Левана хвана шишенцето с два пръста и му го подаде.

— Това ще стигне за лечението на един възрастен мъж — изрече тя и цъкна с език — Ужасно късно, нали?

Светът се завъртя. Пръстите на Каи изгаряха от непреодолимо желание да се протегнат и да я стиснат за гушата, докато накрая ръцете му не почнаха цели да се тресат.

— Хайде — рече Левана с настойчива нежност в погледа. — Вземете го.

Каи сграбчи шишенцето от нея.

— От кога разполагате с лекарството?

Кралицата повдигна вежди.

— Едва няколко часа преди отпътуването ми беше потвърдено, че лекарството наистина действа.

Тя лъжеше. Дори не се опитваше да скрие факта, че лъже.

Вещица.

— Ваше Височество — произнесе с тих глас Торин и стисна с твърдата си ръка рамото на Каи. Отначало нежно, после по-силно — предупредително. Пулсът на Каи започна да прецежда мислите за убийство. Но не съвсем.

Левана скръсти ръце в скута си.

— Това шишенце е вашият подарък. Надявам се, млади ми принце, че то ще ви е от помощ. Мисля, че е в интерес и на двама ни да избавим планетата ви от болестта. До края на месеца моите учени могат да приготвят хиляди от тези дози. Но такова начинание, наред с работата и ресурсите вложени в него в продължение на шест години, постави страната ми пред сериозно изпитание и затова съм сигурна, че ще разберете нуждата от компенсация. Това изисква по-нататъшни преговори.

Гърдите на Каи се свиха.

— Вие бихте задържали лекарството? И то когато толкова много хора умират?

Въпросът беше глупав. Тя вече беше го задържала достатъчно дълго. Какво значение имаше за нея, ако междувременно все повече земляни заболяват?

— Имате много да учите за политиката. Мисля, че скоро ще откриете скъпи принце, че всичко опира до това да взимаш, но и да даваш.

Слепоочията му пулсираха тежко. Знаеше, че лицето му е станало червено, че яростта му помагаше на нея в играта ѝ, но пет пари не даваше. Как смее да използва лекарството като разменна монета в политическия пазарлък? Как смее?

Ненадейно Сибил се изправи.

— Имаме посетител.

Като изпусна затаен дъх, Каи проследи погледа на Сибил към вратата, щастлив да откъсне поглед от кралицата и ахна:

— Нанси!

Сензорът на Нанси светна.

— Ваше Височество, простете за прекъсването.

Каи поклати глава и се опита да се отърси от изненадата си.

— Как... Кога...?

— Съзнанието ми беше възстановено преди един час и четиридесет и седем минути — отвърна андроидът. — И сега се явявам на служба. Позволете да изкажа съболезнованията си за преждевременната загуба на император Рикан. Новината разби сърцето ми.

Каи чу как кралицата изпръхтя насмешливо зад гърба му.

— Мисълта, че купчина метал може да има чувства, е направо обидна. Отпратете това чудовище.

Каи нацупи устни — пред себе си имаше голям избор от думи, с които да определи нейната безчувственост, но вместо това се обърна към Торин:

— Наистина, нека освободя Нейно Величество от присъствието на това чудовище и да се погрижа то да се върне към активното си състояние.

Той вече очакваше укор от Торин заради жалкия план за бягство, но Торин беше твърде облекчен, че спорът е приключил. Каи забеляза, че е преbledнял и се запита колко усилия ли беше коствало на него самия да овладее гнева си.

— Разбира се. Нейно Величество може би желае да направи една обиколка на градините?

Каи погледна с омраза кралица Левана и удари петите си една в друга.

— Благодаря за милия подарък — рече той с кратък поклон.

— Удоволствието е изцяло мое, ваше височество.

Каи напусна стаята с Нанси до себе си. Когато стигнаха главния коридор, от гърлото на Каи се изтръгна вик и той удари с юмрук близката стена, после се отпусна върху ѝ, притиснал чело към нея.

Когато укроти дишането си, той се обърна и неочаквано му се прииска да заплаче — от гняв, от отчаяние, от облекчение. Нанси се беше завърнала.

— Не можеш да си представиш колко се радвам да те видя.

— Да, така изглежда, Ваше Височество.

Каи затвори очи.

— Дори не знаеш. Изминалите дни. Бях сигурен, че издирването ни е изгубено.

— Всички записи са непокътнати, Ваше Височество.

— Добре. Трябва незабавно да продължим работата си — сега повече от всякога това е от съдбовно значение.

Той се мъчеше да не даде израз на паниката, която го дереше с нокти отвътре. До коронацията оставаха девет дни. Кралица Левана беше пристигнала на Земята преди по-малко от денонощие и вече беше обърнала преговорите с главата надолу. Какви ли тайни щеше да разкрие още преди коронацията му, когато ролята да пази страната си наистина щеше да се стовари върху него?

Главата му пулсираше от болка. Ненавиждаше я заради това, което е, заради това, което бе сторила, заради начина, по който беше превърнала страданието на Земята в политическа игра.

Но сметките ѝ бяха криви, като очакваше от него да се превърне в нейна марионетка. Докато можеше, той нямаше да ѝ се подчинява — по всички възможни начини. Ще намери принцеса Селена. Доктор

Ърланд ще направи същото лекарство. Дори няма да танцува с Левана на глупавия бал — стига да може: да върви по дяволите дипломацията.

Щом си спомни бала, буреносните облаци внезапно се разнесоха от мислите на Каи. Той отвори едно око и надзърна надолу към андроида.

— Защо механикът не е с теб?

— С мен е — отвърна Нанси. — Оставих я да чака във вратата пред двореца. Не я допуснаха да влезе без официален пропуск.

— Пред двореца ли? Още ли е там?

— Предполагам, че да, Ваше Височество.

Каи стисна шишенцето в джоба си.

— Сигурно нищо не е споменала за бала? Дали не е променила решението си, да речем?

— Никакъв бал не спомена.

— Да. Така. — Той преглътна, извади ръка от джоба и я отри в панталона си. Изведнъж осъзна колко много се бе разгорещил заради потискания си гняв. — Много се надявам все пак да го е споменала.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Синдер приклепна с гръб до стената, която опасваше двореца и тениската ѝ пое прохладата от камъните. Тълпата се бе разотишла и единствено отгъпканите плакати напомняха за нея. Дори стражите бяха напуснали двора, при все че железните порти все така стояха заключени. Два каменни чилина бяха кацнали над главата на Синдер и от време на време изпращаха електромагнитни импулси, които бучаха в ушите ѝ.

Ръката ѝ най-сетне беше спряла да трепери. Предупрежденията пред очите ѝ най-сетне се бяха скрили. Но объркването беше останало — все така непроменено.

Тя беше лунитянка. Добре.

Тя беше рядък вид лунитянка, щит, който не може да изкривява мислите и чувствата на другите и самият той е имунизиран срещу вмешателства.

Добре.

Но тогава защо обаянието на Левана беше въздействало и върху нея и всички останали?

Доктор Ърланд или грешеше или мамеше. Може би изобщо не беше лунитянка, а той е направил грешка. Може би имаше друга причина за имунитета ѝ.

Тя издаде стон на униние. Никога любопитството ѝ да узнае миналото, историята си не е било толкова силно. Искаше да научи истината.

Сепна я характерния шум на портите по техните заровени релси. Синдер вдигна глава и видя по калдъръма към нея да се носи чисто бял андроид.

— Лин Синдер? — той подаде напред един скенер.

Тя премигна и като се подпря на стената за опора, с мъка се изправи на крака.

— Да? — рече тя и протегна китката си.

Скенера изписука и андроидът, без да спира, се обърна кръгом и затрополи обратно към двореца.

— Последвайте ме.

— Чакайте... какво? — погледът ѝ боязливо се стрелна напред към балкона, на който беше стояла лунната кралица.

— Негово императорско височество пожела да размени няколко думи с вас.

Синдер оправи ръкавиците си и хвърли поглед към пътя, който щеше да я отведе далеч от двореца, обратно към безопасното съществуване на невидимо момиче в един огромен град. Като изпусна бавна въздишка, тя се обърна и последва андроида.

Изящните врати на двореца бяха високи колкото два етажа. Позлатата им беше ослепителна на слънцето, отразено в блясъка им, когато се отвориха. Зад тях вестибюлът беше блажено прохладен и осеян с внушителни скулптори от нефрит, екзотични цветя, гласове и гласовете и стъпките на дузина забързани дипломати и правителствени чиновници, на които пригласяше спокойната песен на бълбукаща вода.

Но Синдер не забеляза нищо от това. Изпълваше я страх да не се намери лице в лице с кралица Левана, но се намери лице в лице с принц Каи.

Той чакаше, подпрян на една каменна колона.

Когато я видя, той се изправи и се усмихна леко, но това не беше една от неговите ослепителни, безгрижни усмивки.

Всъщност той изглеждаше изтощен.

Синдер сведе глава в поклон.

— Ваше Височество.

— Лин-мей. Нанси ми каза, че чакаш.

— Не пускаха хора в двореца. Просто исках да се уверя, че е стигнала до вас. — Тя сложи ръце зад гърба си. — Надявам се, че проблемът за националната сигурност скоро ще бъде решен.

Синдер се опита да придаде безгрижност на гласа си, но лицето на Каи като че трепна.

Той сведе поглед към андроида и каза:

— Това е всичко, — и зачака, докато андроидът се скри в една ниша близо до входа. После продължи. — Съжалявам, че ти губя времето, но исках лично да ти благодаря, затова че я поправи.

Тя вдигна рамене.

— За мен беше чест. Надявам се... надявам се, че ще откриете онова, което търсите.

Каи присви очи подозрително и погледна през рамо, когато край тях минаха две елегантно облечени жени. Едната говореше оживено, а другата кимаше в съгласие, но нито една от тях не обърна внимание на Синдер и Каи. Когато отминаха, Каи въздъхна и се обърна отново към нея.

— Изскочи нещо ново. Трябва да говоря с доктор Ърланд.

Синдер кимна с разбиране, но може би твърде енергично.

— Разбира се — отвърна тя и отстъпи към красивите врати. — Сега, когато Нанси се върна, аз ще...

Тя спря на средата.

— Извинете?

— Ще ми разкажеш какво си открила. Каква беше повредата.

Тя взе да кърши ръце, без да знае дали кожата ѝ тръпнеше от удоволствие или по-скоро от ужас. Неизбежната мисъл за присъствието на кралицата не я напускаше. При все това не можа да потисне глуповата си усмивка.

— Да. Разбира се.

Каи сякаш изпита облекчение и посочи с глава един широк коридор.

— Е... Каква беше повредата? — попита той, докато двамата прекосяваха величествения вестибюл.

— Един от чиповете — рече тя. — Мисля, че чипът за директна връзка е прекъснал връзката ѝ със захранването. Достатъчно беше да го извадя, за да се събуди.

— Чип за директна връзка?

Синдер огледа хората, които се мотаеха наоколо. Никой не проявяваше интерес към принца. Но тя все пак сниши глас, когато заговори.

— Точно така. ДИР КОМ-а. Нали вие сте го инсталирали?

Той поклати глава.

— Не. В двореца използваме ДИР КОМ за международните конференции, но като махнем това настрана, не мисля, че някога съм виждал такъв чип. Защо някой би го сложил на андроид?

Синдер стисна устни и си помисли за нещата, които Нанси беше захванала да говори, щом се събуди. Вероятно именно тях беше започнала да предава, когато е изгубила съзнание — по всяка вероятност по време на директната връзка.

Но кой беше получателят?

— Синдер?

Тя подръпна крайчеца на ръкавицата си. Искаше да му каже, че знае за разследванията му, че и друг някой също беше научил, но не можеше да промълви и дума в средата на претъпкания коридор на двореца.

— Някой е имал достъп до нея, точно преди да се повреди. Целта му е била да инсталира чипа.

— И защо му е на някой да ѝ инсталира дефектен чип?

— Не мисля, че е дефектен. Изглежда, че част от информацията е била изпратена, преди Нанси да спре работа.

— Какво... — Каи се поколеба. Синдер забеляза изопнатата стойка, неспокойството в очите му. Той склони глава по-близо до нея и едва забележимо забави крачка. — Каква информация може да бъде изпращана по директните връзки?

— Каквато може да се изпраща и по мрежата.

— Но ако някой е имал достъп до нея от разстояние, той не е могъл да... тоест, тя би трябвало сама да му даде достъп до информацията, която е получил, нали така?

Синдер отвори уста, поколеба се и я затвори.

— Не знам. Не съм сигурна как би работила директната връзка на андроид особено, ако той не е бил снабден с нея първоначално. Но съществува възможност, че онзи, който е поставил чипа на Нанси, се е надявал да получи информация. Вероятно... точно определена информация.

— Как да открия кой е поставил чипа на Нанси и какво е успял да научи?

Синдер преглътна.

— Аз опитах да се свържа, но изглежда връзката е била прекъсната. Ще продължа да опитвам, но засега няма как да науча кой е бил от другата страна. Колкото до това какво е научил...

Уловил намека в гласа ѝ, Каи спря ход и се обърна към нея с горящи очи.

Синдер зашепна, като говореше трескаво.

— Знам какво търсите. Чух част от информацията, която е открила Нанси.

— Аз все още не знам какво е открила.

Тя кимна.

— Ами... интересно е.

Погледът му светна и, проточил врат, той се приближи към нея.

— Тя е жива, нали? Нанси знае къде се намира?

Синдер поклати глава, а страхът започна да я дере с ноктите си — Левана беше някъде сред тези стени.

— Не бива да говорим за това тук. А и Нанси сигурно знае повече от мен.

Кай се смръщи и отстъпи назад, но беше видно, че мислите му продължаваха да го вълнуват, докато стигна до асансьорите и даде указания на андроида там.

— Значи — каза той и скръсти ръце, докато чакаха — според теб Нанси знае някаква важна информация, но някой друг също може да се е добрал до нея.

— Страхувам се, че е така — отвърна Синдер. — А и самият чип беше необичаен. Нито силиконов, нито карбонов. Досега не съм виждала такъв чип.

Кай я погледна със свъсени вежди.

— Как така?

Синдер вдигна пръсти като че ли държеше в тях четка пред очите си.

— На големина и форма прилича на всеки друг чип. Но този блещукаше. Като... малък скъпоценен камък. С перлен отблясък.

Цветът изчезна от лицето на Кай. Той стисна очи с разкривени черти.

— Значи е лунен.

— Какво? Сигурен ли сте?

— Корабите им са изработени от същия материал. И аз не знам точно какъв е, но... — Той изруга, като разтриваше с палец слепоочията си. — Сигурно е била Сибил или стражът ѝ. Те пристигнаха няколко дни, преди Нанси да се развали.

— Сибил?

— Чародейката на Левана. Кученцето, което върши всичката ѝ мръсна работа.

Сякаш менгеме стисна Синдер за гушата. Ако информацията беше стигнала до тази Сибил, тя почти сигурно беше стигнала и до кралицата.

— Асансьор В за негово императорско височество — обяви андроидът, щом вратите на втория асансьор се отвориха. Синдер се качи след Каи и не се въздържа, а погледна нагоре към камерата на тавана. Ако лунитяните бяха проникнали в един от кралските андроиди, тогава можеха да проникнат навсякъде.

Подтиквана да се държи естествено от чувството на параноя, тя отметна един кичур коса зад ухото си. Вратите се затвориха.

— Да разбирам ли, че нещата с кралицата не вървят съвсем добре?

Каи изкриви лице, като че ли това беше най-болезнената тема на света, и се отпусна на стената. Сърцето на Синдер се трогна да види как поведението на императора се свлече от него. Тя погледна върха на ботушите си.

— Не съм вярвал, че човек може да мрази някого толкова силно, колкото аз я мразя. Тя е зла.

Синдер трепна.

— Мислите ли, че е безопасно да... ако тя е сложила онзи чип в андроида ви...

По лицето на Каи пробягна разбиране. Той погледна към камерата, после сви рамене.

— Пукната пара не давам. Тя знае, че я мразя. Повярвай ми — изобщо не се старая да промени това.

Синдер облиза устни.

— Видях какво причини на протестиращите.

Каи кимна.

— Не трябваше да ѝ позволим да се показва. Веднъж да тръгне по нетскрийноветв новината колко бързо е установила контрол над тях в града ще настъпи хаос. — Той скръсти ръце и се сгуши в раменете си. — На всичко отгоре сега си мисли, че нарочно укриваме бегълци от луната.

Сърцето ѝ подскочи.

— Така ли?

— Знам, че е абсурдно. Последното нещо, което ми трябва, е из страната да никнат като гъби жадни за власт лунитяни. Защо ми е на мен...? Ехх. Така ме е яд.

Синдер потърка ръце, станала изведнъж неспокойна. Заради нея Левана вярваше, че Каи укрива лунитяни. Изобщо не беше помислила,

че ако кралицата я забележи, това ще изложи на риск и него.

Каи се умълча и тя се осмели да го погледне. Той се взираше в ръцете ѝ. Синдер ги долепи до гърдите си, като провери ръкавиците, но всичко беше наред.

— Винаги ли ходиш с ръкавици? — попита той.

— Да.

Каи наклони глава и се вгледа в нея като че можеше да проникне с поглед чак до металната пластинка в главата ѝ. Настойчивостта на погледа му не отслабна.

— Мисля, че трябва да дойдеш с мен на бала.

Тя стисна пръсти. Изражението му беше прекалено искрено, прекалено самоуверено. Нервите ѝ изтръпнаха и тя измърмори:

— О, звезди! Нали вече ми зададохте този въпрос?

— Този път се надявам на по-благосклонен отговор. А с всяка минута все повече се отчайвам.

— Колко мило!

Устните на Каи трепнаха.

— Моля те?

— Защо?

— А защо не?

— Питам защо точно мен.

Каи закачи палци на джобовете си.

— Ами ако спасителният ми кораб се повреди, ще имам някой подръка да го поправи?

Тя завъртя очи и неспособна отново да го погледне, взе да зяпа червеното копче за алармата до вратите.

— Не, говоря сериозно. Не мога да отида сам. И наистина не мога да отида с Левана.

— В града има над двеста хиляди необвързани момичета, които ще си потрошат краката да получат тази привилегия.

Тихо шумолене премина между двамата. Той не я беше докоснал, но тя усещаше присъствието му, топло и непреодолимо. Усещаше как в асансьора става все по-горещо, въпреки че термометърът ѝ показваше, че няма покачване на температурата.

— Синдер.

Тя не можа да издържи. И го погледна. Когато срещна откритостта в кафявите му очи, отбраната ѝ леко се пропука.

Самоувереността му бе изместена от тревога. Колебание.

— Двеста хиляди момичета — повтори той. — Защо не ти?

Киборг. Лунитянка. Механик. Тя беше последното нещо, което той би пожелал.

Тя отвори уста и асансьорът спря.

— Съжалявам. Но, повярвайте ми, вие не искате да отидете с мен на бала.

Вратите се отвориха и напрежението я напусна. Тя изхвърча навън, забола глава надолу, като се мъчете да не поглежда към малката групичка хора, които чакаха асансьор.

— Ела с мен на бала.

Тя замръзна. Целият коридор замръзна.

Синдер се обърна. Подпрял с една ръка вратата, Каи все още стоеше в асансьор В.

Нервите ѝ бяха изтощени, а всички емоции от изминалия час се сливаха в едно–единствено болезнено чувство на отчаяние. Коридорът беше пълен с лекари, медицински сестри, андроиди, чиновници, техници и те всички бяха притихнали в неловко мълчание, и зяпаха принца и момичето с провисналите работни панталони, с което той флиртуваше.

Да, флиртуваше.

Като изпъчи гърди, тя се върна обратно в асансьора и бутна принца вътре с металната си ръка, без дори да се интересува от това.

— Задръжте асансьора — каза той на андроида, когато вратите ги затвориха вътре. Той се усмихна. — Това привлече вниманието ти.

— Вижте — рече тя. — Съжалявам. Наистина съжалявам. Но не мога да дойда с вас на бала. Просто трябва да ми се доверите.

Той погледна покритата с ръкавица ръка, опряна на гърдите му. Синдер се отдръпна и скръсти ръце на гърди.

— Защо? Защо не искаш да дойдеш с мен?

Тя изпуктя.

— Не че не искам да дойда с вас. Аз изобщо няма да ходя на бала.

— Значи, все пак, искаш да дойдеш с мен.

Синдер стегна раменете си.

— Това не е от значение. Не мога да дойда.

— Но аз имам нужда от теб.

— Имате нужда от мен?

— Да. Не разбираш ли? Ако съм с теб през цялото време, тогава кралица Левана няма да може да ме върже за себе си на разговор или... — Той потрепери. — Танц.

Синдер политна назад, а погледът ѝ се размаза. Кралица Левана. Естествено, че всичко беше заради кралица Левана. Какво ѝ беше казала Пеони преди сто години още? Някакви слухове за брачен съюз?

— Не че съм против танците. Аз мога да танцувам. Ако и ти искаш.

Тя присви очи.

— Какво?

— Но ако не искаш, няма да танцуваме. Ако не знаеш да танцуваш. Това не е нещо срамно.

Усетила главоболие, тя захвана да търка чело, но спря, когато осъзна, че ръкавиците ѝ бяха мръсни.

— Наистина, наистина не мога да дойда — рече тя. — Разбирате ли... — „Нямам рокля. Адри няма да го допусне. А кралия Левана ще ме убие.“ — Заради сестра ми е.

— Сестра ти?

Тя преглътна и отпусна поглед към лакирания паркет от тъмно дърво. Дори асансьорите в двореца издаваха елегантност.

— Да. По-малката ми сестра. Болна е от чумата. И просто без нея няма да е същото — не мога да отида, няма да отида. Съжалявам. — Синдер остана изненадана — думите прозвучаха искрено даже в собствените ѝ уши. Зачуди се дали детекторът на лъжата щеше да се включи, ако можеше да я види.

Кай се облегна на стената. Косата беше паднала над очите му.

— Не, аз съжалявам. Не знаех.

— Нямаше как да знаете. — Синдер отри длани в бедрата си. Кожата ѝ гореше под ръкавиците. — Всъщност, има нещо... което ми се иска да ви кажа. Ако не възразявате.

Той килна глава, заинтригуван.

— Мисля, че тя би искала да знаете за нея. Това е... Казва се Пеони. На четиринайсет е и е лудо влюбена във вас.

Веждите му се извиха нагоре.

— Само си помислих, че ако стане някакво вълшебство и тя оцелее — ще може ли да я поканите на танц? На бала? — гласът на

Синдер задра на гърлото ѝ — нали знаеше, че вълшебства не съществуват. Но трябваше да попита.

Погледът на Каи я изгори. Той кимна бавно и решително.

— За мен ще бъде удоволствие.

Тя сведе глава.

— Ще ѝ кажа, за да го очаква с нетърпение.

С крайчеца на околото си Синдер видя как Каи мушна ръка в джоба и я сви в юмрук.

— Вече ставаме съмнителни за хората отвън — обади се Синдер. — Слуховете ѝ сега ще плъзнат навред. — Каза тя с тромав смях, на който Каи не отговори. Когато отново се осмели да го погледне, с отпуснати рамена той гледаше разсеяно дървената облицовка на стената зад нея.

— Добре ли сте?

Той взе да кима, но спря.

— Левана смята, че може да си играе с мен като с кукла на конци. — Челото му се набръчка. — И тъкмо ми хрумна, че току-виж излязла права.

Синдер размърда ръкавиците си. Колко лесно беше забравила с кого разговаря, както и всичките неща, за които той трябваше да мисли, неща къде-къде по-важни от нея. По-важни дори от Пеони.

— Мисля, че всичко ще оплескам — обади се той.

— Няма. — Тя гореше от желание да протегне ръка към него, но се спря и закърши ръце. — Вие ще бъдете от онези императори, които всички обичат и почитат.

— Да. Сигурно.

— Говоря сериозно. Вижте само колко сте загрижен, колко много се стараете, а още дори не сте станали император. Освен това, — тя скръсти ръце, като покри ръкавите си, — вие не сте сам. Имате и съветници, и секретари, и ковчежници, и свои представители във всички провинции... Е, хайде, сам човек колко може да напакости?

Кан се засмя, но не от сърце.

— Не ми помагаш да се почувствам по-добре, но ценя усилията ти. — Той вдигна очи към тавана. — Пък и аз не е редно да ти казвам тези неща. Те не са твой проблем. Просто... с теб се говори лесно.

Тя пристъпи от крак на крак.

— Донякъде е и мой проблем. Искам да кажа всички трябва да живеем тук, нали?

— Можеш да се преместиш в Европа.

— Знаете ли, напоследък точно това се върти в главата ми.

Кай се засмя и този път топлината се завърна в гласа му.

— И ако това не е вот на доверие, не знам какво е тогава.

Тя сведе глава.

— Вижте, знам, че сте царска особа и прочее, но хората сигурно губят търпение да чакат аса... — дъхът ѝ се накъса, когато Кай се наведе напред, толкова близо, че тя за малко си помисли, че ще я целуне. Синдер замръзна, заля я вълна от паника и тя едва смогна да вдигне очи.

Но вместо да я целуне, той прошепна:

— Представи си, че има лекарство, но за да го откриеш, ще трябва да платиш висока цена — да провалиш живота си. Как ще постъпиш?

Топлият въздух я обгърна. Толкова беше близо, че долавяше уханието на сапун, което идваше от него.

Очите му пронизваха нейните, чакаха, малко отчаяни.

Синдер навлажни устни.

— Да проваля живота си, за да спася милиони? Изборът не е голям.

Той разтвори устни — не ѝ остана друг избор, освен да погледне към тях, а после незабавно в очите му. Можеше да преброи черните мигли около тях. Но тогава в очите му се процеди тъга.

— Права си. Изборът не е голям.

Тялото и едновременно жадуваше да затвори празнината помежду им и да го отблъсне. Очакването, което гореше върху устните ѝ, правеше и двете невъзможни.

— Ваше Височество?

С неуловимо движение тя склони лице към пето. Чуваше колебливия му дъх и този път, неговите очи паднаха върху устните ѝ.

— Съжалявам — изрече той. Това е ужасно неуместно, но... май животът ми е на път да бъде провален.

Тя склучи вежди въпросително, но той не каза нищо повече. Пръстите му, леки като дъх, докоснаха лакътя ѝ едва доловимо. Той

протегна глава. Синдер не можеше да помръдне и едва успя да навлажни устни, когато клепачите ѝ се затвориха.

В главата ѝ избухна болка. Втурна се надолу по гърба.

Синдер ахна и се преви, като стисна корема си. Светът се залюля. Гърлото ѝ гореше. Каи извика и когато тя се олюля напред, я хвана и бавно я положи на пода.

Замаяна, Синдер трепереше в ръцете му.

Болката беше потушена толкова бързо, колкото и избухна.

Синдер дишаше тежко, облегната на ръката на Каи. Гласът му постепенно достигна до нея — чуваше името си, отново и отново. Приглушени думи. „Добре ли си? Какво стана? Какво ти причиних?“

Цялата гореше, ръката ѝ се потеше в ръкавицата, лицето ѝ беше в плам. Точно като преди, когато доктор Ърланд я докосна. Какво се случваше с нея?

Тя намокри устни. Езикът в устата ѝ беше като памук.

— Добре съм — каза тя, като се питаше дали наистина е така. — Мина ми. Добре съм.

Тя стисна очи и зачака, като се боеше, че и най-слабото движение, ще върне болката.

Пръстите на Каи притиснаха челото, косата ѝ.

— Сигурна ли си? Можеш ли да се движиш?

Тя кимна и се насили да го погледне.

Каи ахна и отскочи назад, а ръката му замръзна на сантиметри от челото на Синдер.

Страх стисна гърлото ѝ. Да не би ретина — дисплеят ѝ да се е показал?

— Какво? — попита тя, като скри с ръка лицето си, и неспокойно прокара пръсти по кожата, по косата си. — Какво има?

— Н-нищо.

Когато отново се осмели да срещне погледа на Каи, той мигаше бързо, а в очите му цареше объркване.

— Ваше Височество?

— Не, няма нищо. — Устните му се извиха нагоре, неубедително. — Привидяло ми се е.

— Какво?

Той поклати глава.

— Нищо няма. Ето. — Той се изправи и я вдигна да стане. —
Може би трябва да проверим дали докторът не може да те вмести в
претъпкания си график.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

От момента, в който излязоха от асансьора, докато стигнат до кабинета на доктор Ърланд, Каи получи две съобщения — Синдер знаеше, защото чу звъна от колана му. Но той не им отговори. Въпреки протестите ѝ, че може да върви съвсем добре, и въпреки любопитните погледи на минувачите, той настоя да я придържа по коридора. Любопитните погледи не безпокояха толкова принца, колкото нея.

Когато стигнаха кабинета, той не почука, а щом видя кой връхлита така, без предупреждение, доктор Ърланд не се изненада, че това е принцът.

— Пак се случи — каза Каи. — Припадъкът ѝ или каквото е там.

Очите на доктор Ърланд се преместиха върху Синдер.

— Вече ми мина — рече тя. — Добре съм.

— Не си добре — възрази Каи. — Каква е причината? Какво може да се направи, че да престане?

— Ще я погледна — отвърна докторът. — Ще видим какво може да се направи, за да не се случва отново.

Каи очевидно сметна отговора за приемлив, но само донякъде.

— Ако се нуждаете от финансиране за изследвания... специална апаратура, или нещо друго.

— Да не изпреварваме събитията — отвърна докторът. — Вероятно се нуждае от ново наместване.

Синдер стисна зъби — детекторът на лъжата светна. Той отново лъжеше принца. Лъжеше и нея. Но Каи не възрази, не зададе въпроси. Той пое дълбоко дъх и се обърна към Синдер. Изражението му я накара да се почувства неловко — това беше поглед, който казваше, че тя е порцеланова кукла, крехка, чуплива.

И може би зад това се показваше мъничко разочарование.

— Добре съм, наистина.

Тя разбра, че не успя да го убеди, но той не искаше да спори с нея. Комуникаторът му звънна отново. Той най-сетне го погледна, намуси се и го изключи.

— Трябва да тръгвам.

— Очевидно.

— Министър — председателят на Африка е свикал среща на световните лидери. Много досадно и много политическо. Моят съветник е на ръба на нервна криза.

Тя повдигна вежди и го погледна така, че да изрази, както сама се надяваше, че с нея всичко е наред, нищо че той я оставя. Все пак той беше принц. Най-влиятелните мъже и жени на Земята го бяха извикали. Тя разбираше.

Но той още стоеше тук, с нея.

— Добре съм — повтори пак Синдер. — Вървете.

Тревогата в очите му се смекчи. Той се извърна към доктор Ърланд, извади нещо от джоба си и го пъхна в ръката му.

— Дойдох още да ви донеса и това.

Доктор Ърланд надяна очилата си и вдигна шишенцето на светлината. То беше пълно с прозрачна течност.

— И това е?

— Подарък от кралица Левана. Според нея това е лекарство срещу летумозиса.

Сърцето на Синдер подскочи. Тя впи поглед в шишето.

Лекарство ли?

Пеони!

Доктор Ърланд пребледня, а очите му се разшириха зад стъклата.

— Така ли?

— Може да е трик. Не знам. Предполага се, че тази доза е достатъчна за един възрастен.

— Разбирам.

— Е? Мислите ли, че ще можете да направите същото? Ако е лекарство?

Докторът сви устни в тънка черта и свали шишето.

— Това зависи от много неща, Ваше Височество — рече той след дълго мълчание. — Но ще се постарая.

— Благодаря ви. Известете ме, веднага щом откриете нещо.

— Разбира се.

Облекчението изглади челото на Каи. Той се обърна към Синдер.

— А ти ще ме известиш, ако нещо...

— Да.

— ... те накара да промениш решението си за бала?

Синдер стисна устни.

Усмивката на Каи едва се докосна до очите му. Той се поклони рязко на доктора и си тръгна. Синдер върна поглед на шишето, стиснато в юмука на доктора. Желание пробяга през нея. Но тогава зърна побелелите му кокалчета, вдигна очи и се озова на мушката на яростния му поглед.

— Какво си мислите, че правите тук? — попита той и удари по бюрото. Тя се сепна, изненадана от бурната му реакция. — Давате ли си сметка, че кралица Левана е тук, сега, в този дворец? Не ме ли чухте, като ви казах да стоите далеч от двореца?

— Трябваше да доставя андроида на принца. Това е част от работата ми.

— Вие говорите за препитание, а аз говоря за живота ви. Тук не сте в безопасност!

— За ваша информация този андроид може да е от жизненоважно значение. — Тя стисна зъби и се въздържа да каже повече. Като въздъхна тежко, свали горещите ръкавици и ги пхна в джоба. — Добре де, съжалявам, но сега съм тук.

— Трябва да си вървите. Веднага. Ами ако поиска да види лабораториите?

— И защо ѝ е на кралицата да разглежда лаборатории ви? — Тя се настани срещу доктор Ърланд. Той остана прав. — Освен това, малко сте закъснели. Кралицата вече ме видя.

След това известие, тя очакваше докторът да избухне отново, но вместо това на начумереното му лице тозчас се появи ужас. Гъстите му вежди се скриха под шапката. Той бавно седна на стола.

— Тя ви е видяла? Сигурна ли сте?

Синдер кимна.

— Бях на двора по време на протеста. Кралица Левана се показва на един от горните балкони и... направи нещо. На тълпата. Промисли им мозъците или ги омая с обаянието си, или както там му казвате. Всички хора се успокоиха и спряха да протестират. Беше толкова зловещо. Сякаш всички забравиха защо са там, забравиха, че я мразят. И просто си тръгнаха.

— Да. — Доктор Ърланд сложи шишето на бюрото. — Изведнъж става ясно как съумява да опази хората си да не се бунтуват срещу нея, нали?

Синдер се приведе напред, като барабанеше с метални пръсти по бюрото.

— Но ето каква е работата. Бяхте казали, че щитовете не се влияят от лунното обаяние, нали така? Затова и тя наредила тяхното, тоест нашето, избиване, нали?

— Точно така.

— Но на мен тя успя да ми въздейства. Аз ѝ повярвах както всички останали. Поне, докато софтуерът ми не се намеси и не пое контрола. — Тя следеше с очи доктор Ърланд, който свали шапката си, пооправи козирката и пак я надяна върху сивата си бухнала коса. — Това не би трябвало да се случва, нали? Защото аз съм щит.

— Не — изрече той, без да е убеден. — Не би трябвало.

Той се надигна от стола и се обърна към прозорците.

Ръцете я засърбяха да се протегне и да сграбчи шишето от бюрото, но Синдер се въздържа. Лекарството, ако това беше лекарство, беше предназначено за всички.

Като преглътна, тя се отпусна назад.

— Докторе? Като че ли не сте особено изненадан.

Той вдигна ръка и потупа устата си с два пръста, а сетне бавно се обърна към нея.

— Може би съм разчел погрешно диагностиката ви.

Лъжа.

Тя стисна ръце в скута си.

— Или просто си спестихте истината.

Той свъси вежди, но нищо не отрече.

Синдер сгъна пръсти.

— Значи тогава аз не съм лунитянка?

— Нищо подобно. Съвсем сигурно е, че сте лунитянка.

Истина.

Разочарована, тя се начумери в стола.

— Направих някои проучвания, касаещи семейството ви, госпожице Лин. — Той сигурно видя как очите ѝ светнаха, защото побърза да вдигне двете си ръце. — Имам предвид семейството на осиновителите ви. Знаете ли, че починалият ви настойник, Лин Гаран, е проектирал системи за андроиди?

— Хм. — Синдер си помисли за гравираните плочки и наградите, които седяха на камината в дневната на Адри. — Звучи ми

познато.

— Добре. Една година преди вашата операция той показва на научното изложение в Нов Пекин прототип на свое откритие. Нарича го биоелектрическа система за сигурност.

Синдер се опули.

— Какво?

Доктор Ърланд се изправи и взе да ровичка по нетскрийна, докато оттам пред тях не затрептя позната холограма. Той увеличи изображението на врата и показа една черна точица в горната част на гръбначния стълб.

— Това.

Синдер вдигна ръка и заразтрива врата си.

— Това устройство се свързва към нервната система на даден човек. Целта му е двойка: то предпазва земляните от външно манипулиране на собственото им биоелектричество. В общи линии, защитава ги от контрола на лунитяните. Когато обаче се инсталира на лунитяни, то не им позволява да манипулират биоелектричеството на другите хора. Това е като да сложите дарбата на лунитяните под ключ.

Синдер поклати глава, като не спираше да се разтрива.

— Ключ ли? За магията? Че това изобщо възможно ли е? Доктор Ърланд вдигна пръст.

— Това не е магия. Да се твърди, че е магия, дава само още повече власт в ръцете им.

— Добре. Биоелектрическото си нещо. Но възможно ли е?

— Очевидно, че да. Дарбата на лунитяните е способността да използваш мозъка си за производство и контрол на електромагнитната енергия. За да се блокира тази способност, е необходима промяна на нервната система при навлизането ѝ в мозъчния ствол и да се направи това, без да се нарушава двигателната способност и сетивността, би било... доста впечатляващо е. Наистина изобретателно.

С увиснала челюст Синдер проследи с поглед доктора, който се отпусна в креслото си.

— Щял е да стане милионер!

— Може би, ако беше оцелял. — Докторът изключи екрана. — Когато показал откритието си на изложението, прототипа все още не бил тестван и съвременниците му били скептично настроени — и съвсем основателно. Първо е трябвало да изпробва.

— А за тази цел се нуждаел от лунитянин.

— На теория се е нуждаел от един лунитянин и един землянин, за да тества двете цели поотделно. Дали е намерил землянин не знам, но е намерил вас и е инсталирал изобретението си, за да не ви позволи да използвате дарбата си. Това обяснява защо след операцията не сте си служили с нея.

Кракът ѝ заигра неспокойно.

— Вие не сте разчели погрешно диагностиката ми. Знаели сте това от самото начало. От мига, в който влязохте в онази стая, вие знаехте, че съм лунитянка и че имам този шантав ключ и... знаели сте.

Доктор Ърланд закърши ръце. Синдер видя една златна халка на пръста му, която досега не беше забелязвала.

— Какво ми причинихте? — рече тя и като тропна с крака, се изправи. — Когато ме докоснахте и така ужасно ме заболя, и припаднах, и... и ето днес пак. Каква е причината? Какво ми става?

— Успокойте се, госпожице Лин.

— Защо? За да продължите с лъжите си, точно както постъпихте и с принца?

— Ако съм излъгал, то е било, за да ви защитя.

— От какво?

Доктор Ърланд допря върховете на пръстите си.

— Разбирам, че сте объркана...

— Не, грам нищо не разбирате! Преди седмица знаех напълно коя съм, какво съм, и дори да съм била един безполезен киборг, поне го знаех. А сега... сега съм лунитянка, лунитянка, която би трябвало да има от магията, но не може да я използва, и не стига това, ами сега по някакви причини тази обезумяла кралица иска да ме убие.

„ПОВИШЕНИ НИВА НА АДРЕНАЛИН“,
предупреди я контролният панел. „ПРЕПОРЪЧИТЕЛНИ
ДЕЙСТВИЯ: БАВНО, ОТМЕРЕНО ДИШАНЕ. БРОЙ 1, 2,
3...“

— Моля ви, успокойте се, госпожице Лин. Всъщност имали сте късмет, че на вас са избрали да сложат този ключ.

— Напълно сте прав. Нима не знаехте? Аз просто умирам да се отнасят с мен като с опитно зайче.

— Дали ви харесва, или не, но вие само сте спечелили с ключа.

— Как?

— Ако престанете да крещите, ще ви кажа.

Тя прехапа устни и усети, че почти против волята ѝ дишането се нормализира.

— Добре, но този път ми кажете истината. Тя скръсти ръце и седна.

— Госпожице Лин, понякога можете да уплашите човек. — Доктор Ърланд въздъхна и се почеса по слепоочието. — Вижте, манипулирането на биоелектричеството е толкова естествено за лунитяните, че за тях на практика е невъзможно да не го и ползват, особено на такава крехка възраст. Ако ви бяха оставили да действате чрез вашите способности, щяхте да привлечете твърде много внимание върху себе си. Все едно да напишете на челото си „Лунитянка“. А дори да се бяхте научили да я владеете, дарбата е такава съществена част от нашата вътрешна природа, че ако човек си играе с нея, това може да доведе до разрушителни странични ефекти върху психиката му — халюцинации, депресия... дори лудост. — Той притисна върховете на пръстите си. Чакаше. — Така че, разбирате, ключът, който са сложили върху дарбата ви, ви е предпазил по много начини от самата вас.

Синдер го гледаше с отегчени очи.

— Разбирате ли защо това е било от взаимна изгода? — продължи докторът. — Лин Гаран е намерил своя пациент, а вие сте могли да се слеете със земляните, без да изгубите разсъдъка си.

Синдер бавно се наклони напред.

— Нашата?

— Моля?

— Нашата. Вие казахте, че дарбата е „съществена част от нашата вътрешна природа“.

Докторът се изправи в цял ръст и взе да намества ревера на престилката си.

— А. Така ли съм казал?

— Вие сте лунитянин.

Той свали шапката си и я запрати на бюрото. Без нея изглеждаше по-нисък. По-стар.

— Не ме лъжете.

— Нямам такова намерение, госпожице Лин. Просто търся начин да ви обясня, начин, който да ви накара да не ме съдите твърде строго.

Като стисна зъби, Синдер отново скочи от стола и отстъпи назад от бюрото. Взираше се напрегнато в него като че ли на челото му наистина щеше да се появи надпис „Лунитянин“.

— Как да повярвам и на една думичка от това, което казахте? Откъде да знам, ме и сега не ми промивате мозъка?

Той сви рамене.

— Ако по цял ден ходех насам-натам и омайвах хората, не мислите ли, че поне щях да ги накарам да повярват, че съм по-висок?

Тя се намръщи, без да му обръща внимание. Мислеше за кралицата на балкона и как оптобиониката я предупреди, че лъже, макар тя да не бе изрекла и дума. По някакъв начин мозъкът и успяващо да различи реалността от илюзията, дори когато очите ѝ се лъжеха.

Като присви очи, тя насочи пръст към доктора.

— Вие използвахте контрол върху ума ми. Когато се срещнахме. Вие... вие ми промихте мозъка. Точно като кралицата. Накарайте ме да ви се доверя.

— Не бъдете несправедлива. Вие се канехте да ме нападнете с гаечен ключ.

Гневът и се разколеба.

Доктор Ърланд разтвори дланите си.

— Уверявам ви, госпожице Лин, че за тези дванайсет години, откакто дойдох на Земята, веднъж не съм злоупотребил с дарбата си, и всеки ден плащам цената за своето решение. Психическото ми здраве, психическата ми стабилност е разклатена, дори сетивата ми не ме слушат, защото отказвам да манипулирам мислите и чувствата на хората около мен. Като всеки друг и аз знам, че не на всички лунитяни може да се вярва, но на мен можете да вярвате.

Синдер преглътна и се улови за облегалката на стола.

— Каи знае ли?

— Разбира се, че не. Никой не бива да узнава.

— Но вие работите в двореца. Виждате Каи всеки ден. И император Рикан!

В сините очи на доктора се мярна искра раздражение.

— И защо сте толкова разстроена от това?

— Защото сте лунитянин!

— Точно като вас! Аз трябва ли да мисля, че сигурността на принца е застрашена, защото той ви покани на бала?

— Това е различно!

— Не ставайте глупава, госпожице Лин. Разбирам предразсъдъците. В много отношения те са лесно обясними, дори оправдани, особено ако погледнем историята между Луната и Земята. Но това не означава, че всички лунитяни сме алчни егоцентрични демони. Повярвайте ми — няма човек на тази планета, който да желае да види Левана свалена от трона повече от мен! Ако имах силата, сам бих я убил. — Лицето му беше почервеняло ярко, очите му блестяха.

— Добре. — Тя стискаше уплътнението на стола, докато не усети как металните ѝ пръсти пробиха материята. — Това мога да го приема. Не всички лунитяни са демони и не всички лесно се поддават на внушението да служат на Левана. Но дори сред онези, които желаят да ѝ се опълчат, колко рискуват живота си с бягство? — Тя замълча, оглеждайки доктора. — Е? Вие защо избягахте?

Доктор Ърланд сякаш понечи да стане, но след кратко колебание, отпусна рамене.

— Тя уби дъщеря ми.

Истина.

Синдер се отдръпна.

— Най-лошото е — продължи докторът, — че ако това беше някое друго дете, аз щях да смятам, че постъпката е правилна.

— Какво? Защо?

— Защото тя беше щит. — Той взе шапката от бюрото си и докато говореше, започна да я разглежда внимателно, проследявайки с пръст шарката, която беше като рибена кост. — Преди години аз бях съгласен със законите, смятах, че щитовете са опасни, че ако ги оставим да живеят, обществото ни ще се разпадне. Но не и моето малко момиченце. — Иронична усмивка се изви върху устните му. — След раждането ѝ, аз исках да избягам, да я донеса тук на Земята, но жена ми беше предана на Нейно Величество дори повече от мен. Тя не искаше и да знае за детето. И така мъничката ми Месечина беше отведена като всички останали. — Той надяна шапката на главата си и присви очи към Синдер. — Днес щеше да е някъде на вашите години.

Синдер заобиколи стола и седна на ръба.

— Съжалявам.

— Това беше отдавна. Но, госпожице Лин, вие трябва да проумеете през какво е минал някой, за да ви доведе тук. Стигнал е чак дотам, че е скрил дарбата ви на лунитянка, само и само да ви предпази.

Синдер скръсти ръце и се снижи.

— Но защо мен? Аз не съм щит. Не съм била в опасност. В това изобщо няма логика.

— Ще видите логиката, обещавам. Чуйте ме внимателно. Това може да ви дойде като гръм от ясно небе.

— Гръм от ясно небе? Искате да кажете, че всичко дотук е било само встъпление?

Очите му се смекчиха.

— Дарбата ви се завръща, госпожице Лин. Аз успях да манипулирам биоелектричеството ви, за да неутрализирам временно прототипът на Лин Гаран. Това ви причиних първия ден, когато бяхте тук и загубихте съзнание, и поради тази причина ключът на дарбата ви е непоправимо увреден. С малко практика ще съумеете сама да преодолеете този защитен механизъм, докато отново не получите пълен контрол над нея. Разбирам, че е болезнено, когато ви връхлита така бързо, както днес, тези случаи ще са рядкост, само в моменти на силно вълнение. Може ли да си спомните какво може да я е отключил днес?

Стомахът на Синдер се сви, когато си припомни близостта на Каи в асансьора. Тя се покашля.

— Искате да кажете, че аз наистина се превръщам в лунитянка. С магията и там всичко.

Доктор Ърланд огъна устни, но втори път не я поправи.

— Да. Няма да стане веднага, но в крайна сметка ще може да използвате цялата естествена дарба, дадена ви по рождение. — Той изви пръсти във въздуха. — Искате ли да опитате още сега? Може да успеете, знам ли.

Синдер си представи една искра в електрическата система, някакъв пукот в основата на гръбначния стълб. Знаеше, че само си въобразява, че това не е нищо повече от паника, но човек никога не знае. Какво ли е да си лунитянка? Да притежаваш такава сила?

Тя поклати глава.

— Не, по-добре не. Не съм готова за това.

Тънка усмивка се разля по устните на доктора, сякаш беше малко разочарован.

— Разбира се. Когато сте готова.

Като обви с ръце кръста си, тя пое накъсано въздух.

— Докторе?

— Да?

— И вие ли като мен имате имунитет срещу летумозиса?

Доктор Ърланд задържа погледа ѝ, без да трепне.

— Да.

— Тогава защо не използвахте проби от вашата кръв да откриете лекарство? Толкова много хора умират... а и жребият с киборги...

Бръчките на лицето му се отпуснаха.

— Аз това правя, госпожице Лин. Откъде мислите са се взели тези двайсет и седем лекарства дотук?

— Но мито едно от тях не дава резултат. — Тя пъкна краката си под стола, усетила се отново малка, незначителна. — Значи моят имунитет не е чудото, за което вие го обявихте. — Очите ѝ паднаха на шишенцето. Лекарството на кралицата.

— Госпожице Лин.

Когато срещна погледа на доктора, Синдер зърна там проблясък. Зле прикрита радост, както и първият път, когато го срещна.

— Вие сте чудото, което търсех — рече той. — Но имате право. Не беше заради имунитета ви.

Синдер се вторачи в него в очакване на обяснение. Какво друго специално можеше да има в нея? Да не би да беше търсил изобретателния ключ на магията ѝ — прототипа на Лин Гаран?

Вътрешният ѝ комуникатор звънна, преди той да продължи. Тя подскочи и се извърна настрани, докато пред погледа ѝ пробяга зеленият текст.

„СЪОБЩЕНИЕ ОТ РАЙОН 29 НА НОВ ПЕКИН,
ИЗОЛАТОР ЗА ЛЕТУМОЗИС. НА 18/08/126 Д.Е.

В 17:24 ЧАСА ЛИН ПЕОНИ ВЛЕЗЕ В ЧЕТВЪРТИ
СТАДИЙ НА БОЛЕСТТА.“

— Госпожице Лин?

Пръстите се й разтрепериха.

— Сестра ми е влязла в четвъртия стадий. — Погледът ѝ кацна върху шишето на бюрото.

Той проследи зора ѝ и каза:

— Разбирам. Четвъртият стадий действа бързо. Няма време за губене. — Той протегна ръка и стисна шишето между пръстите си. — Обещанието си е обещание.

Сърцето на Синдер блъскаше в гърдите ѝ.

— Ами вие? Няма ли да ви трябва, за да направите друго?

Докторът се изправи, приближи етажерката и придърпа към себе си една поставка за стъкленици.

— На колко години е?

— Четиринайсет.

— В такъв случай това ще стигне. — Той изсипа една четвърт от лекарството в стъкленицата. Като запуши с тапа шишето той се обърна към Синдер. — Давайте си сметка, че това идва от кралица Левана. Не знам какъв план преследва, но знам, че той няма да донесе благодат на Земята. Няма да се учудя, ако това е трик.

— Сестра ми и така умира.

Той кимна и ѝ го подаде.

— Така си и помислих.

Синдер се изправи и взе шишенцето в дланта си.

— Сигурен ли сте?

— При едно условие, госпожице Лин?

Като преглътна, тя стисна шишенцето до гърдите си.

— Трябва да ми обещаете да не идвате в двореца отново, докато кралица Левана е тук.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

Принц Каи пристигна на срещата със седемнайсетминутно закъснение. Посрещнаха го недоволните погледи на Торин и четирима други висши чиновници, седнали около дълга маса, заедно с дузина лица, надничачи от нетскрийновете на облицованата стена пред него. Посланици от всички страни на Земята — Обединеното кралство, Европейската федерация, Африканския съюз, Американската република и Австралия. Една кралица, двама министър — председатели, един президент, един генерал — губернатор, трима държавни представители и двама представители от провинциите. В долната част на екраните услужливо бяха изписани техните имена, титли и национална принадлежност.

— Колко мило от страна на принца да ни удостои с присъствието си — изрече Торин, когато чиновниците станаха да посрещнат Каи.

Каи отпъди с ръка забележката на Торин.

— Мислех, че напътствия ми ще свършат работа.

Министър — председателят на Африка изсумтя от стената с екрани по не особено фин начин за жена. Всички останали запазиха мълчание.

Каи тръгна към обичайното си място, когато Торин го спря и му посочи креслото в края на масата. Столът на императора. Стиснал здраво зъби, Каи седна на стола. Погледна кутиите с лица — въпреки че всички световни лидери бяха на хиляди километри оттук, взрени в своите стени с нетскрийнове, той се почувства, сякаш очите им бяха съсредоточени върху него с неодобрение.

Той се покашля, като се постара да не шава.

— Конферентната връзка сигурна ли е? — попита той, а въпросът му напомни грижите около чипа за директна връзка, който Синдер бе открила в Нанси. Екраните в тази стая бяха оборудвани с ДИР КОМ-и, за да могат да провеждат международни срещи, без страх от подслушване по мрежата.

Дали чипът в Нанси не е бил поставен от някой от аверите на Левана по същите причини за поверителност и конфиденциалност?

Ако това е така, какво точно беше научила тя?

— Разбира се — отвърна Торин. — Линиите бяха проверени преди близо двацет минути, Ваше Височество. Тъкмо обсъждахме отношенията с Луна, когато вие благоволихте да се присъедините.

Каи склочи ръце.

— Така, това са онези отношения, в които садистичната кралица избухва в гняв и заплашва с война, всеки път щом не стане нейната, така ли? За тези отношения ли иде реч?

Никой не се засмя. Торин впери поглед в Каи.

— Да не би моментът да е неподходящ за вас, Ваше Височество?

Каи се покашля.

— Извинете ме. Това беше неуместно.

Той срещна погледите на световните лидери, които го наблюдаваха от разстояние от хиляди километри. Почувствал се като дете, което присъства на една от срещите на баща си, той стисна ръце под масата.

— Ясно е — започна американският президент Варгас, — че от години отношенията между Земята и Луната не вървят добре, а управлението на кралица Левана още повече влоши нещата. Не можем да хвърлим вината само върху едната или другата страна, но най-важното е да поправим тези отношения преди...

— Преди тя да започне война — довърши един от представителите на провинциите в Южна Америка, — както младият принц вече отбеляза.

— Но ако сведенията по мрежата са верни — обади се австралийският генерал — губернатор Уилямс, — разговорите между Земята и Луна отново са започнали. Възможно ли е Левана да е на Земята в този момент? Аз не можах да повярвам, когато чух новините.

— Да — отвърна Торин и всички погледи се преместиха върху него. — Кралицата пристигна вчера следобед, а нейната главна чародейка, Сибил Мира, е гост на нашия двор повече от две седмици.

— Левана обясни ли целта на своята визита? — попита министър — председателят Камин.

— Тя настоява, че желае да постигнем мирно споразумение.

Един от представителите на Американската Република избухна в силен смях.

— Ще повярвам едва когато видя с очите си.

Президентът Варгас не обърна внимание на подмятането.

— Моментът буди доста подозрения. Толкова скоро след... — Той не довърши. Никой не погледна към Каи.

— Съгласни сме — изрече Торин. — Но не можехме да откажем, когато получихме запитването.

— Тя винаги, струва ми се, е била по-склонна да обсъжда съюз с Източната Република, отколкото, с която и да е друга страна — отбеляза президентът Варгас, — но нейните искания винаги са били неприемливи. Да не би да са се променили вече?

С крайчеца на окото си Каи наблюдаваше Торин, чиито гърди бавно се разшириха.

— Не — рече той. — Доколкото ни е известно, исканията на Нейно Величество не са се променили. Нейна цел остава брачният съюз с императора на Източната Република.

Макар че всички в стаята и на екраните опитаха да запазят спокойствие, тревогата им пролича. Каи стисна ръцете си толкова здраво, че ноктите на пръстите му побеляха. Винаги беше презирал дипломатичността на тези срещи. Една мисъл се въртеше в главите на всички, а никой нямаше смелостта да я изрече на глас.

И естествено те всички ще изпитат съчувствие към съдбата на Каи, но ще бъдат и доволни, задето не се е случило с тях. Ще се разгневят, че кралица Левана може да окупира със своята диктатура всяка една държава на Земята, но уверено ще мислят, че това е по-добре, отколкото Земята да бъде окупирана от армията ѝ.

— Позицията на Източната Република — продължи Торин — също не се е променила.

Това вече изненада неприятно компанията.

— Нима няма да се ожените за нея? — попита кралица Камила от Обединеното кралство, а бръчките по челото ѝ се врязаха по-надълбоко.

Каи изпъна рамене отбранително.

— Решението на баща ми да избегне този съюз беше непоколебимо и аз вярвам, че неговите доводи са все така уместни днес, както са били и миналата седмица, преди една или преди десет години. Аз трябва да мисля за доброто на страната си.

— Казали ли сте това на Левана?

— Не съм я лъгал.

— И какъв ще е следващият ѝ ход? — попита европейският министър — председател Бромстад — мъж със светла коса и добри очи.

— Как какъв? — попита Каи. — Смята да извади още няколко коза на масата, докато накрая се огънем.

През екраните погледите се удариха един в друг. Устните на Торин побледняха, а очите му подканваха Каи да действа по-предпазливо. Каи разбра, че Торин не е планирал да споменава лекарството, поне докато не премислят следващия си ход, но летумозисът беше пандемия, която засягаше всички. Останалите имаха правото да знаят, че лекарство има. При условие, че Левана казваше истината.

Каи пое дълбоко въздух и простря длани върху масата.

— Левана твърди, че е открила лек за летумозиса.

Нетскрийните сякаш изпращяха от изненада, но събраните лидери бяха твърде слисани, за да продумат.

— Тя донесе със себе си една-единствена доза, която аз предадох на нашия екип от учени. Ще разберем дали лекарството наистина помага, когато те го проучат. Ако е истинско, тогава ще трябва да видим дали ще съумеем да направим същото.

— И ако не успеем?

Каи погледна австралийският генерал — губернатор. Той беше много по-възрастен от бащата на Каи. Всички бяха толкова по-възрастни от него.

— Не знам — призна той. — Но аз ще направя всичко, каквото е необходимо за Източната Република. — Той изговори Източната република много внимателно. Вярно, че те бяха съюз от шест държави на една планета. Но те всички бяха предани на своите държави. Той също.

— Но дори и тогава можем пак да се надяваме да я склоним да отстъпи пред здравия разум и да я убедим да подпише Договора от Бремен без брачен съюз.

— Тя ще откаже — рече представителят на ЕФ.

— Не бива да се самозалъгаме. Тя е упорита като...

— Все пак императорското семейство на Източната Република не е единственият кралски род, с който тя може да таи надежди да влезе в брачен съюз — предположи африканският държавен представител.

Когато каза това, той знаеше, че държавата му не е сред възможностите, тъй като не беше монархия. Всяка брачна връзка би била твърде несериозна, твърде неустойчива. Той продължи. — Струва ми се, че трябва да огледаме добре всички възможности, за да имаме готовност да ѝ направим предложение, без значение какво смята да предприеме Левана по-насетне. Предложение, което ние всички единодушно чувстваме, че ще бъде от полза за жителите на цялата планета.

Заедно с всички присъстващи Каи насочи вниманието си към кралица Камила от ОК, която имаше син за женене на трийсет и малко, за разлика от Каи на години почти връстник на Левана. Той забеляза как старателно кралицата се мъчи да остане безучастна и трябваше да се овладее, за да не издаде самодоволството си.

При все това, от гледна точка на политиката, нямаше съмнение, че Каи беше най-добрата възможност в очите на кралица Левана. Принцът на Обединеното кралство беше най-малкият от три деца и можеше никога да не се възкачи на престола. А коронацията на Каи беше идната седмица.

— Ами ако тя върне всеки друг? — попита кралица Камила и повдигна веждите си, които през годините бяха видели не една и две подмладяващи операции. Когато никой не отговори, тя продължи. — Не искам безпричинно да ви тревожа, но минавало ли ви е през ума, че причината за идването ѝ на Земята може да е следната — да си осигури този съюз посредством сила. Може би иска да омагьоса принца и да се омъжи за него.

Стомахът на Каи подскочи. Той видя своето безпокойство, отразено в лицата на останалите дипломати.

— Може ли да постъпи така? — попита той. Когато никой не му отговори, той се обърна към Торин.

Торин дълго, дълго мълча, преди да поклати глава с ужасяващо несигурен израз на лицето.

— Не — каза той. — На теория може би, но иначе не. За да поддържа уловката, тя никога не бива да се отделя от вас. Защото когато не сте под влиянието ѝ, може да докажете, че бракът е бил невалиден. Тя не би рискувала това да се случи.

— Искате да кажете, че се надяваме тя да не рискува — уточни Каи, без да се чувства твърде успокоен.

— А какво става с дъщерята на Левана, принцеса Зима? — попита президентът Варгас. — Имало ли е обсъждания на принцесата?

— Доведената дъщеря — поправи го Торин. — И защо да дискутираме лунната принцеса?

— Защо да не сключим брачния съюз с нея? — предложи кралица Камила. — Не може да е по-лоша от Левана.

Торин сключи ръце върху масата.

— Принцеса Зима е от друга майка, а баща ѝ е чисто и просто един страж. Във вените ѝ не тече синя кръв.

— Въпреки това Луна може и да приеме брачен съюз чрез нея — каза Каи. — Какво пречи?

Торин въздъхна. Видът му казваше, че му се искаше Каи да си бе държал устата затворена.

— От политическа гледна точка, може би. Но това не променя факта, че кралица Левана изпитва неописуема нужда да сключи брак и да роди наследник, който да продължи кралския род. Не мисля, че ще склони да омъжи дъщеря си, докато самата тя се нуждае от подходящо брачно споразумение.

— И няма никаква надежда — попита африканският министър — председател, — лунитяните да приемат някога принцеса Зима за своя кралица?

— Само, ако успеете да ги убедите да се откажат от суеверията си — отвърна Торин. — А всички знаем колко дълбоко са вкоренени те в културата им. В противен случай те винаги ще настояват за наследник от кралския род.

— Ами ако Левана никога не роди наследник? Какво ще правят тогава?

Каи плъзна поглед към съветника си и вдигна вежди.

— Не съм сигурен — призна Торин. — Но знам, че кралското семейство има множество далечни братовчеди, които горят от желание да предявят претенциите си към трона.

— В такъв случай, ако Левана на всяка цена трябва да се ожени — произнесе се южноамериканският представител — и ако тя не иска да се омъжи за друг, освен за императора на Източната република, а императорът на Източната Република отказва да се ожени за нея, тогава какво следва? Ние сме в задънена улица.

— Може би — обади се генерал — губернаторът Уилямс — тогава ще изпълни заканите си.

Торин поклати глава.

— Ако тя желаше да започне война, досега е имала достатъчно възможности да го направи.

— Ясно е — изстреля в отговор генерал — губернаторът, — че тя желае да стане императрица. Но не знаем какво е планирала, ако вие не...

— Всъщност, имаме някаква представа — прекъсна го с дълбок глас Варгас. — Мисля, че повече не се налага да издигаме хипотези дали Левана се кани да поведе война срещу Земята. Нашите източници ме навеждат на мисълта, че ние се намираме под угрозата на войната.

Неспокойно шумолене се разнесе из стаята.

— Ако предположенията ни са верни — продължи президентът Варгас. — Левана планира да започне действия срещу Земята в близките шест месеца.

Като си играеше с яката на ризата си, Каи се наведе напред.

— Какви предположения?

— По всичко личи, че кралица Левана подготвя армия.

В стаята се възцари смут.

— Е, хайде, луната разполага с армия от доста време — възрази Бромстад. — Това не е никаква новина и няма какво да се спори по нея. Колкото и да ни се иска, не можем да поискаме от тях изцяло да се откажат от правото си да поддържат армия.

— Това не е обичайната лунна армия от войници и чародейци — отвърна президентът Варгас. — Не прилича и на нито една армия, която ние имаме тук на Земята. Ето няколко снимки, с които нашите орбитални агенти успяха да се снабдят.

Образът на президента избледня и на негово място се показа неясна картина, сякаш снета от огромно разстояние. Сателитни снимки, заснети без слънчева светлина. Въпреки това на зърнестата фотография Каи видя редици, безброй редици от прави мъже. Той присви очи, а на екрана се показа нова снимка в близък план отгоре, на която се виждаха гърбовете на четирима мъже, но за ужас на Каи това не бяха мъже. Имаха твърде широки рамене и бяха прегърбени. А едва различимите им профили — прекалено разтеглени. Гърбовете им бяха покрити с нещо, което приличаше на козина.

На екрана се появи нова снимка. На нея се виждаха лицата на шест от тези същества. Това беше кръстоска между звяр и човек. Носовите и челюстите се подаваха грубо от главите им, а устните им бяха разкривени в непрестанни гримаси. От устните им изскачаха бели петна. Каи не ги виждаше ясно, не можеше със сигурност да твърди, но по вида им допускаше, че това са зъби.

— Какви са тези твари? — попита кралица Камила.

— Мутанти — отговори Варгас. Смятаме, че са генетично създадени от лунитяните. Това е проект, който, според нас, тече от десетилетия. Преброихме шестстотин на този участък само, но подозираме, че има и още, вероятно в мрежата от лавови тръби под повърхността на земята. Доколкото ни е известно, може да са хиляди, десетки хиляди.

— А те притежават ли магията? — въпросът беше заден колебливо от представителя на канадската провинция.

Снимката изчезна и американският президент се показва отново.

— Не знаем. Не сме ги видели да правят учения или друго, само стоят в строй и маршируват навън и навътре към пещерите.

— Те са лунитяни — обади се кралица Камила — Ако все още са живи, значи притежават магията.

— Ние не разполагаме с факти черно на бяло, че избиват ненадарените си пеленачета — намеси се Торин. И колкото и да е увлекателно да разглеждаме тези снимки и да правим прибързани догадки, нека не забравяме, че кралица Левана все още не е нападнала Земята, и нямаме никакви доказателства, че тези същества са създадени с тази цел.

— А с каква друга цел са ги създали според вас? — попита генерал — губернаторът Уилямс.

— За физическа работа? — изрече Торин, предизвиквайки ги да отрекат вероятността. Генерал — губернаторът изсумтя, но не каза нищо. — Разбира се, ние трябва да имаме готовност, в случай че избухне война. Но междувременно, трябва да се стремим да встъпим в съюз с Луна, а не да я отблъскваме с параноя и недоверие.

— Напротив — каза Каи и облегна брадичка на юмрука си. — Според мен времето е идеално за параноя и недоверие.

Торин се намръщи.

— Ваше Височество.

— Струва ми се, че всички пропускате очевидната цел на тези снимки.

Президентът Варгас изду бузи.

— Какво намеквате?

— Според вас те вероятно градят тази армия от десетилетия, нали? И десетилетия наред те усъвършенстват науката, чрез която са създали тези... твари?

— Така изглежда.

— Тогава защо чак сега ги забелязваме? — Той махна с ръка към екрана, където бяха стояли снимките. — Стотици от тези същества, застанали на открито, като че ли си нямат друга работа. И чакат да бъдат заснети. — Той скръсти ръце върху масата, като следеше несигурността върху лицата, извърнати към него. — Кралица Левана е искала да ни покаже страховитата си армия. Искала е да я забележим.

— Смятате, че се опитва да ни сплаши? — попита министър — председателят Камин.

Кай затвори очи и пред очите си видя редиците зверове, все още ясни в съзнанието му.

— Не. Смятам, че се опитва да сплаши мен.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА

Корабът спря с грохотпред изолятора. Синдер изхвърча през страничната врата и мигом политна назад, като скри носа си в лакътя. Повдигна ѝ се от вонята на гниеща плът, изострена от спарената следобедна горещина. Точно на входа на склада няколко мед-дроида товареха трупове в един кораб, който щеше да ги извози. Те се бяха подули и обезцветили, и всеки имаше червен разрез на китката. Синдер отвърна поглед и като гледаше напред, пое дълбоко дъх и се промъкна край тях в склада.

Ярката слънчева светлина, запушена от зелената пластмаса на прозорците по тавана, беше сменена от полумрак. Предния път изоляторът беше почти празен; сега беше препълнен с жертви на всякаква възраст и пол. Въртящите се вентилатори на тавана не можеха да прогонят знойния задух и миризмата на смърт. Въздухът тежеше от нея.

Мед-дроидите бръмчаха забързано между леглата, но те не стигаха да обслужат всички болни.

Синдер се шмугна по една пътека, като се задъхваше в ръкава си и поемаше въздух на малки глътки. Тя зърна зеленото копринено одеяло на Пеони и изтича до леглото.

— Пеони!

Когато Пеони не се помръдна, тя сложи ръка на рамото ѝ. Одеялото беше меко, топло, но тялото под него не се помести.

Трепереща, Синдер хвана края на завивката и я отметна.

Пеони изскимтя, кротък протест, който прати успокоителен хлад по ръцете на Синдер. Тя се отпусна тежко до леглото.

— Звезди, Пеони. Дойдох веднага, щом чух.

Пеони сви замъглени очи към нея. Лицето ѝ беше пръстено на цвят, устните ѝ се лющеха. Тъмните петна по врата ѝ бяха започнали да избледняват към бледолилаво под призрачната ѝ кожа. С очи върху Синдер, тя измъкна изпод одеялото ръката си и разпери пръсти. Върховете им бяха станали синьо-черни, а ноктите ѝ имаха жълтеникав оттенък.

— Знам, но всичко ще се оправи. — Като все още се задъхваше, Синдер разкопча страничния джоб на панталоните си и извади ръкавицата, която обикновено пребиваваше върху дясната ѝ ръка. Шишенцето беше на сигурно в един от пръстите. — Донесох ти нещо. Можеш ли да го глътнеш?

Пеони сви ръката си в слаб юмрук и я пъкна отново под одеялото. Очите ѝ бяха празни. Синдер реши, че не я е чула.

— Пеони?

В главата на Синдер отекна звън. Дисплеят показва входящо съобщение от Адри и познатият изблик на страх я стисна за гърлото. Синдер пропъди съобщението.

— Пеони, чуй ме. Трябва да станеш. Ще можеш ли?

— Мамо? — прошепна Пеони, а в ъгълчетата на устните ѝ се събираше слюнка.

— Тя е в къщи. Тя не знае... — „Че умираш“. Но Адри знаеше. Съобщението е стигнало и до нея.

С учестен пулс, Синдер се надвеси над Пеони и мушна ръка под мишницата ѝ.

— Хайде, аз ще ти помогна.

Изразът на Пеони остана същия, празен поглед на труп, но когато Синдер я повдигна, от устата ѝ се изтръгна мъчително стенание.

— Съжалявам — каза тя, — но трябва да изпиеш това.

Нов звън, ново съобщение от Адри. Този път у Синдер се надигна гняв и тя изключи нет линка, като така блокира всички входящи съобщения.

— Това е от двореца. Може да ти помогне. Разбираш ли? — Тя говореше тихо, уплашена, че другите пациенти може да чуят, да въстанат срещу ѝ. Но погледът на Пеони остана празен. — Лекарство, Пеони — шепнеше тя в ухото ѝ. — Противоотрова.

Пеони нищо не отвърна, главата ѝ клюмнала на рамото на Синдер. Тялото ѝ се беше отпуснало, а тя беше лека като перце.

Като че пясък покри гърлото на Синдер, докато тя се взираше в празните очи на Пеони. Очи, които гледаха встрани от нея, през нея.

— Не... Пеони, не ме ли чу? — Синдер притисна Пеони плътно до себе си и отпуси шишенцето. — Трябва да изпиеш това. — Тя го поднесе до устните на Пеони, но Пеони не помръдна. Не трепна.

— Пеони. — С трепереща ръка, тя дръпна главата на Пеони назад. Сухите ѝ напукани устни се разтвориха.

Синдер накара ръката си да се укроти, когато повдигна шишенцето — боеше да разлее и една капка. Тя го допря до устните на Пеони и затаи дъх, но се спря. Сърцето ѝ се сви. Главата ѝ тежеше от сълзите, които не можеха да излязат навън. Тя разтърси рязко главата ѝ.

— Пеони, моля те.

Нито звук, нито въздух минаваше през устните на Пеони и Синдер свали шишенцето. Тя зарови глава в извивката на врата на Пеони и заскърца със зъби, докато челюстта не я заболя. Всеки дъх я пронизваше в гърлото, противен от зловонието наоколо, но дори и след толкова дни тя долавяше лек дъх от шампоана на Пеони.

Като стискаше шишенцето в юмрук, тя нежно пусна Пеони върху възглавницата. Очите ѝ бяха отворени.

Синдер удари с юмрук по матрака. Няколко капки от лекарството се пръснаха по пръстите ѝ. Тя стисна очи, докато, пред тях замигаха звезди, а после се отпусна тежко и заби лице в одеялото.

— По дяволите. По дяволите. Пеони! — Като се олюля назад на пети, тя пое дълбок, неравен дъх и се вторачи в безжизнените очи и сърцевидното личице на малката си сестра. — Аз изпълних обещанието си. Донесох ти лекарство. — Тя едва се сдържа да не счупи шишенцето в юмука си. — Освен това говорих с Каи. Пеони, той ще танцува с теб. Той каза, че ще танцувате. Не разбираш ли? Не може да умреш. Аз съм тук... Аз...

Свирепо главоболие я запрати на леглото. Тя стисна края на матрака и сведе глава, оставяйки я да виси на гърдите ѝ.

Болката отново идваше от горната част на гръбнака, но не беше толкова силна колкото преди. Просто неприятна горещина — като от слънчево изгаряне, но отвътре.

Когато премина, след нея остана едно тъпо пулсиране и мисълта за празния поглед на Пеони, който я преследваше. Тя вдигна глава и с треперещи пръсти запуши шишенцето, а после го мушна обратно в джоба си. Протегна ръка и затвори очите на Пеони.

Синдер чу познатото хрущене на гуми по мръсния цимент и видя един мед-дроид, който приближаваше без вода и мокри кърпи в

щипците си. Той спря от другата страна на леглото, отвори торса си и извади скалпел.

Синдер се пресегна и сложи ръката с ръкавицата върху китката на Пеони.

— Не — каза тя по-високо, отколкото възнамеряваше.

Пациентите наоколо извиха главите си към нея.

Сензорът на андроида се надигна, все така мъждив.

Крадци. Каторжници. Бегълци.

— Не може да вземете този.

Андроидът стоеше с бяло безжизнено лице, а тялото му се подаваше скалпела. По края му имаше засъхнала кръв. Без да проговори, андроидът подаде напред една от свободните си ръце и стисна лакътя на Пеони.

— Аз съм програмиран...

— Пукната пара не давам за какво си програмиран. Няма да вземете този чип. — Синдер дръпна ръката на Пеони от хватката на андроида.

— Аз трябва да отстраня и да запазя чипа й — каза андроидът и отново посегна с ръка.

Синдер се надвеси над леглото и залепи ръка върху сензора му, като го държеше на разстояние.

— Казах ви, че този няма да го вземете. Оставете я намира.

Андроидът замахна със скалпела и заби върха му в ръкавицата на Синдер. Чу се звук от удар на метал в метал. Синдер се олюля назад от изненада. Острието висеше от дебелината материя на работната й ръкавица.

Като стискаше зъби, тя издърпа скалпела от ръкавицата и го заби в сензора на андроида. Стъклото се разби на парчета. Меката жълта светлина угасна. Андроидът тръгна назад. Металните му ръце се въртяха, чуваха се силни пиукания, а от невидимите му говорители се разливаха съобщения за настъпила грешка.

Синдер се хвърли бързо през леглото и цапардоса с юмрук андроида по главата. Той падна на земята с трясък, замлъкнал, макар че ръцете му все още мърдаха.

Като дишаше тежко, Синдер се огледа. Болните, които можеха, се бяха изправили в леглата си, а стъклените им очи примигваха. През четири легла един мед-дроид остави пациента си и тръгна към нея.

Синдер пое дъх. Тя клекна, бръкна в строшения сензор на андроида и взе скалпела. Завъртя се пак към Пеони: завивките бяха размъкнати, ръцете ѝ издрани, сините пръсти провесени от леглото. Като клекна до нея, тя помоли набързо за прошка и в същото време хвана крехката китка на сестра си.

Допря скалпела в меката тъкан. От раната върху ръкавица ѝ закапа кръв и се смеси с натрупаната от години мръсотия. Пръстите на Пеони се свиха, когато Синдер попадна на сухожилие, и тя подскочи.

Когато прорезът беше достатъчно широк, тя го разтвори с палец. Отдолу се показа червен мускул. Кръв. Стомахът, се сгърчи, но тя заби върха на острието навътре, колкото се може по-внимателно, и извади квадратния чип.

— Много съжалявам, много — прошепна тя и остави обезобразената ръка върху стомаха на Пеони. После се изправи. Стърженето на гумите на андроида приближаваше.

— Пепел, пепел...

Тя се завъртя към сухия, напевен глас, стиснала скалпела здраво в едната ръка, а в другата на сигурно — чипа на Пеони.

Момченцето на съседното легло се сви обратно, когато ококорените му очи зърнаха оръжието. Детската песничка заглъхна. Синдер го позна мигновено. Чанг Сунто, от пазара. Синът на Сача. Кожата му сега лъщеше от потта, а черната му коса беше сплъстена на една страна от многото спане. „Пепел, пепел, всички ние падаме на земята.“

Всеки, който беше достатъчно силен, че да седи изправен се взираше в нея.

Като открадна глътка въздух, Синдер се понесе към Сунто. Тя бръкна в джоба за шишенцето и го бутна в мокрите му пръсти.

— Изпий това.

Мед-дроидът стигна леглото и Синдер го блъсна. Той се прекатури на земята като паднала пешка. Трескавите очи на Сунто я проследиха, без да я разпознаят.

— Изпий го! — нареди му тя и извади запушалката, а сетне насила поднесе шишето до устата му. Изчака, докато устните му се заключиха около гърлото на шишето, и побягна.

Щом изхвърча на улицата, слънцето мигновено я заслепи. Пътят ѝ до кораба беше блокиран от мед-дроидите и две носилки с мъртъвци,

затова тя се извърна и затича в другата посока.

Зави зад ъгъла, но когато измина четири пресечки, чу над главата си друг кораб, а под бягащите ѝ крака разбудените магнити забръмчаха.

— Лин Синдер — прогърмя глас по говорителя, — заповядвам ви да спрете и да не оказвате съпротива при задържането.

Тя изруга. Нима щяха да я арестуват?

Задъхана, тя стъпи твърдо на земята и се обърна към белия кораб. Това беше кораб на органите на реда, управляван пак от андроида. Как толкова бързо бяха успели да научат коя е?

— Не съм го откраднала! — изкрещя тя и вдигна ръката, в която стискаше чипа на Пеони. — Той принадлежи на семейството ѝ и на никой друг!

Корабът се спусна на земята, а моторът му продължаваше да бръмчи. Един андроид слезе по рампата и докато приближаваше, жълтата му светлина започна да сканира Синдер от глава до пети. В щипците си той държеше електрошоков пистолет.

Тя отмести крака назад и ритна с петите си боклуците по пустата улица.

— Нищо незаконно не съм направила тя протегна ръце напред. — Мед-дроидът ме нападна. Беше самоотбрана.

— Лин Синдер — изрече машинният глас на работа, — бяхме уведомени за вашето неправомерно изчезване от законния ви настойник. В резултат вие сте в нарушение на Закона за защита на киборгите и сте обявена за киборг — беглец. В случай на нужда, имаме заповед да използваме сила при задържането ви и да ви върнем на вашия законен опекун. Ако се предадете доброволно, това нарушение на закона няма да бъде вписано в личното ви досие.

Объркана, Синдер примигна. Капчица пот се търколи над веждата ѝ, докато отместваше поглед от андроида пред нея към втори, който тъкмо слизаше от рампата на кораба.

— Чакайте — рече тя и пусна ръцете си. — Адри ли ви е изпратила?

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ОСМА

Неловката тишина в трапезарията се нарушаваше единствено от тракането на пръчиците в порцелановите съдове и шума от стъпките на прислугата. Обслужваха ги само хора — бяха отстъпили пред ревностната недоверчивост на Левана към андроидите. Според нея произведените от хора машини не бива да се даряват с привидни емоции и мисли — това било против моралните закони на народа ѝ и против законите на природата.

Но Каи знаеше, че тя не обича андроидите, просто защото не можеше да ги омагьоса.

Седнал срещу кралицата, Каи се бореше със себе си — едновременно се изкушаваше и отвращаваше да я погледне, но и двете усещания го ядосваха. До него седеше Торин, а от двете страни на Левана седяха Сибил и вторият чародей. Двамата лунни стражи стояха до стената. Каи се питаше кога ли се хранеха.

Императорският стол в края на масата щеше да остане празен до коронацията. И към празния стол не му се поглеждаше.

Левана описа широк жест с ръка и привлече вниманието на всички върху себе си, но той не завърши с нищо повече от глътка чай. Когато постави чашата, устните ѝ се извиха, а погледът ѝ срещна този на Каи.

— Сибил ми каза, че ежегодно празнувате малкия си фестивал — рече тя, а нотките в гласа ѝ заглъхнаха като приспивна песен.

— Така е — отвърна Каи и вдигна с пръчиците си един пелмен със скарида. Всяка година фестивалът се пада на деветото пълнолуние.

— Ах, колко мило да организирате празниците си според цикъла на моята планета.

На Каи му се прииска да се надсмее над думата планета, но глътна обратно подигравката.

— Тогава честваме края на Четвъртата световна война — поясни Торин.

Левана цъкна с език.

— Ето това е проблемът, когато има толкова много малки страни на една-единствена планета — има и много войни.

Нещо цопна в чинията на Каи. Той погледна надолу и видя, че беше изстискал пълнежа от тестената обвивка.

— Може би трябва да сме благодарни за войната, защото тя именно заставя страните да се сдружат.

— Не вярвам да е причинила някакви особени злини на хората — рече Левана.

Пулсът на Каи заби в ушите му. Милиони бяха загиналите в Четвъртата световна война; цели култури са били заличени, десетки градове са били сринати със земята — включително и старият Пекин. Да не говорим за безбройните природни ресурси, унищожени с химичните и ядрени оръжия. Да, той беше съвсем сигурен, че някаква злина все пак е била причинена на хората.

— Още чай, Ваше Височество? — попита Торин и сепна Каи, който осъзна, че държи пръчиците в ръцете си като оръжие.

Като възропта вътрешно, той се отпусна назад и остави прислужника да долее чашата му.

— Трябва да отдадем дължимото на войната, защото тя става причина за Договора от Бремен — рече Торин, — който до този момент е от полза за всички държави от Земния съюз. Разбира се, надяваме се скоро да видим и вашия подпис върху документа, Ваше Величество.

Кралицата опъна устни върху зъбите си.

— Наистина. Ползата от договора се разисква нашироко във вашите учебници по история. При все това не мога да не вярвам, че Луна — една държава, ръководена от едно правителство — осигурява дори още по-идеален ред. Ред, който е справедлив и полезен за всички жители.

— При условие, че управляващото правителство наистина е справедливо — додаде Каи.

Презрение лумна по лицето на кралицата и тя стисна зъби, но почти мигновено то се стопи в искрена усмивка.

— Правителство, което разбира се Луна има, както свидетелстват стотиците години без нито едно въстание — нито дори най-нищожният протест. Нашите учебници по история потвърждават това.

Възмутително! Ако не беше смръщеният поглед на Торин, Каи щеше да възнегодува.

— Свидетелства, за които всеки управник се бори — рече Торин.

Слугите се приближиха и отнесоха първото блюдо и на негово място сервираха сребърни супници.

— Моята кралица желае да изковем връзка между Луна и Земя, както и вие желаете това — рече Сибил. — Много жалко, че не можахме да постигнем споразумение при управлението на баща ви, но таим надежда, Ваше Височество, че вие ще бъдете по-благоразположен към нашите условия.

Каи отново трябваше да положи усилия да разхлаби хватката си, за да не скочи по случайност през масата и да забие пръчицата в окото на вещицата. Баща му беше опитал всеки възможен компромис, за да създаде съюз с Луна — само едно не бе могъл да приеме. Онова, което той беше уверен, щеше да сложи край на свободата на неговия народ. Брак с кралица Левана.

Но никой не възрази срещу коментара на Сибил. Дори и той. Снимките от днешната среща продължаваха да занимават ума му. Лунните мутанти, армията от зверове. Чакащи.

Но не само това, което беше видял сковаваше сърцето, но и онова, което си представяше, че беше останало скрито. Ако беше на прав път, то тогава Левана беше извадила армията си на показ, като заплаха. Но той знаеше, че тя не би разкрила всичките си козове така лесно.

Та значи тя сигурно криеше още нещо, но какво ли?

А той ще дръзне ли, ще рискува ли да открие какво?

Брак. Война. Брак. Война!

Прислугите едновременно вдигнаха сребърните похлупаци от подносите и наоколо се разнесоха облаци от пара, напоена с аромата на чесън и сусамово масло.

Каи измърмори през рамо едно „благодаря“ на прислужника, но то беше прекъснато от възклицанието на кралицата. Тя блъсна стола си от масата. Краката изскърцаха по пода.

Учуден, Каи проследи погледа на кралицата до чинията ѝ. Вместо фино нарязано свинско филе и оризови спагети, чинията беше приютила едно малко огледалце в блестяща сребърнобяла рамка.

— Как смееш? — Левана обърна горящите си очи към прислужничката, която беше поднесла ястието — жена на средна възраст с хубава сива коса. Жената се препъна назад с очи кръгли като огледалото.

Левана се изправи толкова рязко, че столът ѝ се прекатури на пода. Хор от столове заскрибуца по пода, когато всички се изправиха.

— Говори, отвратителна земна твар! Как смееш да ме обиждаш?

Прислужничката отметна глава, онемяла.

— Ваше Величество... — започна Каи.

— Сибил!

— Кралице моя.

— Тази жена прояви неуважение. Това е недопустимо!

— Ваше Величество! — намеси се Торин. — Моля ви, успокойте се. Ние не знаем дали жената е виновна. Нека не правим прибързани заключения.

— Тогава тя трябва да послужи за пример — изрече Сибил доста хладно, — а истинският извършител да изстрада вината, което често е далеч по-тежко наказание.

— Нашата система не е устроена така — отвърна Торин. Лицето му беше се заляло в червенина. — Докато сте на територията на Републиката, ще съблюдавате нашите закони.

— Аз не ще следвам вашите закони, след като позволявате на неподчинението да процъфтява — контрира Левана. — Сибил!

Сибил заобиколи падналия стол на кралицата. Прислужничката отстъпи назад, като се кланяше, мърмореше извинения и молеше за милост, без да чува какво говори.

— Престанете! Оставете я намира! — изкрещя Каи и хукна към жената.

Сибил взе един нож от масата за сервиране и го подаде на жената с дръжката напред. Тя взе ножа, като в това време плачеше и се молеше.

Каи зина с уста. Беше едновременно погнусен и хипнотизиран, когато жената, стиснала дръжката с две ръце, обърка острието към себе си.

Красивото лице на Сибил остана безучастно.

Ръцете на прислужничката трепнаха и бавно вдигнаха ножа, докато бляскавото острие спря в ъгъла на окото ѝ.

— Не — изхленчи тя. — Моля ви!

Цялото тяло на Каи се разтресе, когато той осъзна какво се канеше да внуши Сибил на жената. Сърцето му блъскаше, но той изпъна рамене.

— Аз го направих!

Стаята замря, притихна и само несвързаните ридания на жената се чуваха.

Всички се обърнаха към Каи. Кралицата, Торин, прислужничката с малката дракотина до клепача и с ножа все още в ръка.

— Аз го направих — повтори той. Погледна първо Сибил, която го гледаше безизразно, а после към кралица Левана.

Кралицата стисна в юмруци ръцете до тялото си. Тъмният ѝ поглед кипна. Цветът на лицето ѝ затрептя. За един кратък миг, всичко се преобърна и тя стана ужасно грозна с накъсанато си дишане и презрението върху кораловите ѝ устни.

Каи прокара пресъхнал език по небцето си.

— Аз заповядах на кухнята да сложи огледалото на подноса ви. — Той притисна силно ръце до тялото си, за да не треперят. — Искан да си направя приятелска шега. Сега разбирам, че решението е било глупаво, а шегата е прекрачила културните граници и мога само да поднеса извиненията си и да поискам вашата прошка. — Той се премери в погледа на Левана. — Но ако прошката не е по силите ви, тогава поне насочете гнева си към мен, не към прислужничката, която не е знаела, че огледалото е там. Аз трябва да понеса цялото наказание.

Беше мислил, че напрежението по време на предястието е непоносимо, но сега то го давеше.

Дишането на Левана се нормализира, докато очите ѝ претегляха възможностите. Тя не му повярва — това беше лъжа, и всички в стаята го знаеха. Но той беше признал.

Тя отвори юмруци и опъна пръсти върху роклята си.

— Пуснете прислужничката.

Напрежението се разнесе. Ушите на Каи изпукаха, като че ли налягането в стаята се беше променило.

Ножът изтрополи по пода, а жената се олюля назад и се блъсна в стената. Треперещите ѝ ръце опипваха очите, лицето, главата ѝ.

— Благодаря за честността ви, Ваше Височество — рече Левана с глух и равен тон. — Извинението ви се приема.

Ридаещата жена беше изведена от трапезарията. Торин се пресегна до другия край на масата, взе сребърния похлупак и покри огледалото.

— Поднесете основното ястие на благородната ни гостенка.

— Няма да е необходимо — рече Левана. — Съвсем загубих апетит.

— Ваше Величество... — започна Торин.

— Ще се оттегля в покоите си — каза кралицата. Тя все още се сражаваше с Каи отсреща — очите ѝ студени, пресметливи, той — неспособен да отвърне поглед. — Тази вечер научих нещо важно за вас, млади принце. Дано и вие сте научили нещо за мен.

— Това, че предпочитате да властвате посредством страх, а не чрез справедливост? Толкова съжалявам, Ваше Величество. Боя се, че знам това отдавна.

— Съвсем не това. Но се надявам да сте забелязали, че умея да избирам битките си. — Устните ѝ се извиха — красотата ѝ се завърна с цялото си великолепие. — Щом е нужно да се спечели войната.

Тя напусна стаята лека като перце, сякаш нищо не се беше случило, а антуражът ѝ я последва. Чак когато чаткането от краката на стражите ѝ заглъхна по коридора, Каи се плъосна на най-близкия стол и отпусна глава над коленете си. Повдигаше му се. Всеки нерв играеше.

Той чу как някой вдигна падналия стол и Торин се отпусна до него с тежка въздишка.

— Трябва да разберем кой е виновен за огледалото. Ако е някой от прислугата, трябва да го освободим, докато трае престоят на кралицата в двореца.

Каи вдигна глава толкова, че да може да надникне над ръба на масата. Той видя издигащият се сребърен похлупак пред празния стол на кралицата. Като пое глътка въздух, той подаде ръка и откри огледалото, а сетне стисна деликатната дръжка. То беше гладко като стъкло, но когато той го завъртя на приглушената светлина, огледалото проблесна като диамант.

Само веднъж в живота си беше виждал подобен материал. На космическия кораб.

Като поднесе огледалото към Торин, той поклати глава с отвращение.

— Загадката е разрешена — рече той и завъртя огледалото от другата страна, та да може съветникът му да види странните лунитянски руни, гравирани на гърба.

Очите на Торин се разшириха.

— Тя ви е изпитвала.

Каи пусна огледалото на масата. Потърка чело с разперените си пръсти, които все още трепереха.

— Ваше Височество. — Един пратеник удари пети на вратата. — Имам важно съобщение от министъра на общественото здраве и безопасност.

Каи отметна глава и погледна бегло куриера през бретона си.

— Защо не е пратила съобщение? — попита той, като опипа колана със свободната си ръка, преди да си спомни, че Левана беше пожелала на вечерята да няма портскрийнове. Той изпръхтя и се изправи.

— Какво е съобщението?

Пратеникът влезе в трапезарията със светнали очи.

— В изолатора на 29 район е настъпило безредие. Неизвестно лице е нападнало двама от мед-дроидите, извадило от строя единия от тях, а после е избягало.

Каи се намръщи и изправи тяло.

— Някой от пациентите ли?

— Не сме сигурни. Единственият андроид, който е направил добър видеозапис, е неутрализираният. Друг андроид е уловил нападението отдалеч, но там се вижда само гърбът на нарушителя. Все още нямаме точния идентификационен номер. Но извършителят няма вид на болен.

— Всички в изолатора са болни.

Пратеникът се поколеба.

Каи стисна облегалките на стола.

— Трябва да го открием. Ако е заразен с болестта...

— Изглежда е жена, Ваше Височество. Но не само това. Записът, с който разполагаме, показва как тя разговаря с друг пациент, малко след като е нападнала първия мед-дроид. Момче на име Чанг Сунто. Бил е приет в изолатора вчера с втори стадий на болестта.

— И?

Прислужникът се покашля.

- Момчето вече се възстановява.
- От какво? От атаката?
- Не, Ваше Височество. От болестта.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА

Синдер затръшна вратата на апартамента и влезе тежко в дневната. Адри седеше резервирана край огнището и гледаше кръвнишки Синдер, като че ли нея чакаше.

Синдер стисна юмруци.

— Как смееш да ме издирваш като някой обикновен престъпник? Не ти ли мина през ума, че може да имам работа?

— Как смея да се отнасям с теб като с обикновен киборг ли питаш? — Адри скръсти ръце в скута. — Ти си обикновен киборг и си под моята правна юрисдикция. Мой дълг е да се уверя, че не заплашваш обществото, а и както изглежда ти доста нарушаваш привилегиите, които съм ти отпуснала в миналото.

— Какви привилегии?

— Синдер, аз винаги съм ти давала свободата да правиш, каквото пожелаеш, да ходиш, където пожелаеш. Но ми прави впечатление, че ти не зачиташ границите и отговорностите, които вървят заедно с тази свобода.

Синдер се намръщи и отстъпи назад.

Тя имаше своята гневна пледоария, която се въртеше в главата ѝ през целия път с кораба към дома. Не беше очаквала Адри да я ужили със своя реч.

— Да не би всичко това да е, защото не отговорих на няколко съобщения?

Адри изпъна рамене назад.

— Какво си правила в двореца днес, Синдер?

Сърцето ѝ подскочи.

— В двореца ли?

Адри спокойно повдигна вежди.

— Проследила си чипа ми.

— Трябваше да взема мерки заради поведението ти.

— Аз нищо не съм направила.

— Не ми отговори на въпроса.

Вътрешните предупреждения на Синдер се включиха. Високи нива на адреналин. Тя пое дълбоко въздух.

— Присъединих се към протестите. Това престъпление ли е?

— Бях останала с впечатлението, че си в мазето и работиш, както би трябвало да бъде. Да се измъкнеш от къщата без позволение, без дори да ме информираш, за да участваш в някакъв безсмислен парад, и то докато Пеони... — Гласът ѝ изневери. Адри сведе очи, овладя се, но когато заговори, гласът ѝ беше пресипнал. — Досието ти също показва, че днес си наела кораб до покрайнините на града, до района на старите складове. Ясно е, че си опитала да избягаш.

— Да избягам ли? Не. Там се намира... там... — Тя се поколеба. — Там има магазин за стари части. Отидох за части.

— Така ли? И ще ми кажеш ли, моля те, откъде взе пари за кораба?

Синдер прехапа устни и погледът ѝ потъна към пода.

— Това е неприемливо — каза Адри. — Няма да търпя такова поведение от теб.

Синдер чу стъпки в коридора. Като надникна покрай вратата, тя видя Пърл да се изнизва от стаята си, привлечена от повишения тон на майка си. Синдер отново се обърна към Адри.

— След всичко, което съм направила за теб — продължи Адри, — всичко, което сме пожертвали, ти имаш наглостта да крадеш от мен!

Синдер се намръщи.

— Не съм откраднала от теб.

— Така ли? — Кокалчетата на Адри побеляха. — Можех да подмина няколкото унива за кораба, но кажи, Синдер, откъде взе шестстотинте унива, за да платиш за... — Очите ѝ се спряха върху ботушите на Синдер, а устните ѝ се извиха в презрителна насмешка. — За новата си протеза? Не е ли вярно, че тези пари са били заделени за наема, и за храната, и за разходи по къщата?

Стомахът на Синдер се сви.

— Прожектирах паметта на Ико. Шестстотин унива само за седмица, без да споменавам перлите, с които сте играли, перлите, които Гаран ми подари за годишнината. Изтръпвам, като си помисля, какво друго криеш от мен.

Синдер стисна треперещи юмруци до тялото си, щастлива, че така и не каза на Ико за това че е лунитянка.

— Не беше...

— Не искам да слушам! — Адри събра устни. — Ако не се беше шляла цял ден, щеше да знаеш, че — гласът ѝ се извиси, укрепнал, като че само гневът можеше да остави очите ѝ сухи — че сега ме чака погребение, което струва пари. Шестстотин униви щяха да стигнат да купя порядъчна паметна плоча за дъщеря ми и аз смятам да си върна тези пари обратно. За да можем да си я позволим, ще продадем някои лични вещи и от теб се очаква да дадеш своя принос.

Синдер се улови за рамката на вратата. Искаше да каже на Адри, че никакви луксозни плочки не ще върнат Пеони, но нямаше сили. Като притвори очи, тя облегна чело върху хладното дърво.

— Недей да стоиш там и да се преструваш, че разбираш какво ми е. Ти не си част от това семейство. Та ти дори не си човек вече.

— Аз съм човек — каза тихо Синдер, гневът изцеден от нея. Искаше единствено Адри да млъкне, за да може да отиде в стаята си, да остане сама и да си спомни за Пеони. За лекарството. За бягството им.

— Не си, Синдер. Хората плачат.

Синдер потъна назад и обгърна тялото с ръцете си като защита.

— Хайде, де. Пролей няколко сълзи за малката ти сестричка. Аз тази вечер като че ли съм пресъхнала, та защо ти да не споделиш бремето?

— Това не е честно.

— Не е честно ли? — излая Адри. — Не е честно, че ти все още си жива, а тя не е! Това не е честно! Трябваше да умреш в онази злополука! Трябваше да те оставят да умреш, за да не съсипваш семейството ми!

Синдер тропна с крак.

— Спри да ме обвиняваш! Аз не съм искала да оживея. Не съм искала да ме осиновите. Не съм искала да ставам киборг. Нямам вина за това! Не съм виновна! Нито за Пеони, нито за Гаран! Чумата не е тръгнала от мен, аз не съм...

Тя замлъкна, когато думите на доктор Ърланд се стовариха отгоре ѝ. Лунитяните бяха донесли чумата на Земята. Лунитяните бяха виновни. Лунитяните.

— Да не даде накъсо нещо?

Синдер се отърси от мислите си и хвърли мълчалив, гневен поглед към Пърл. След това пак се завъртя към Адри.

— Мога да върна парите — рече тя. — Ще стигнат да купиш най-хубавата плоча за Пеони — или дори истински надгробен камък.

— Твърде късно е за това. Ти вече доказа, че не си част от семейството ни. Вече доказа, че на теб не може да се вярва. — Адри приглади полата на коленете си. — Като наказание за кражбата и опита ти за бягство днес следобед, реших, че няма да ти позволя да присъстваш на годишния бал.

Синдер съдържа ироничния си смях. Адри за глупачка ли я взимаше?

— До второ нареждане — продължи Адри, — през седмицата ще можеш да ходиш само в мазето, а на фестивала — до магазина, за да започнеш да ми връщаш парите, които открадна.

Синдер заби пръсти в хълбоците си, твърде ядосана, за да спори. Всяка фибра, всеки нерв, всяка жица трепереше.

— И ще оставиш крака си при мен.

Тя се сепна.

— Какво?

— Мисля, че решението е справедливо. Все пак си го купила с мои пари, следователно той е мой и мога да правя с него, каквото поискам. В някои страни биха ти отрязали ръката, Синдер. Да знаеш, че си късметлийка.

— Но кракът е мой!

— И ще трябва да се оправяш без него, докато не намериш поевтин. — Тя стрелна намръщено краката на Синдер. Устните ѝ се набърчиха от отвращение. — Ти не си човек, Синдер. Време е да го проумееш.

С треперещи устни, Синдер се мъчеше да измисли довод в своя защита. Но според закона, парите принадлежаха на Адри. Според закона, Синдер принадлежеше на Адри. Тя нямаше права, нямаше лични вещи. Беше просто един киборг.

— Върви сега — рече Адри, като хвърли поглед към празната полица над камината. — Гледай само да не забравиш да оставиш крака си в коридора, преди да си легнеш довечера.

Със стиснати юмруци Синдер отстъпи назад в коридора. Пърл се залепи за стената, като гледаше Синдер с погнуса. Страните ѝ бяха

зачервени от неотдавнашните сълзи.

— Синдер, чакай — още нещо.

Тя замръзна.

— Ще видиш, че вече започнах да разпродавам някои ненужни вещи. Оставих някои дефектни части в стаята ти, които сметнах за безполезни. Може да им намериш някакво приложение.

Когато стана ясно, че Адри е свършила, Синдер се втурна, бясно по коридора, без да поглежда назад. Гневът бушуваше в нея. Искеше да се разбеснее из къщата и всичко да потроши, но кротичък глас в главата ѝ я успокои. Адри само това чакаше. Адри си търсеше извинение, за да я предаде на властите и да се отърве от нея веднъж завинаги.

Трябваше ѝ време. Още седмица, най-много две, и колата ще е готова.

Тогава наистина щеше да стане киборг — беглец, но този път Адри нямаше да може да я проследи.

С тежки крачки тя влезе в стаята, затръшна вратата и се отпусна отгоре ѝ с разтреперан, горещ дъх. Стисна очи. Още седмица. Само още седмица!

Когато дишането ѝ се уталожи и предупрежденията изчезнаха, Синдер отвори очи. Стаята ѝ, както винаги беше разхвърляна — по захабените одеяла, които ѝ служеха за легло, бяха пръснати стари инструменти и части, но очите ѝ мигновено кацнаха върху ново попълнение към бъркотията. Сърцето ѝ слезе в петите.

Тя клекна над купчината безполезни части, които Адри беше оставила за нея. Износено колело, надупчено с камъни и други отломки. Много стар вентилатор с огъната перка. Две алуминиеви ръце, около една, от които все още беше вързана кадифената панделка от Пеони.

Като стисна зъби, тя започна щателно да претърсва и нарежда парчетиите. Внимателно. Едно по едно. Пръстите ѝ трепереха за всяко смазано винтче. За всяко късче стопена пластмаса. Тя поклати глава, като се молеше тихо. Молеше се. Най-сетне намери онова, което търсеше.

Без сълзи, тя изхлипа от благодарност и падна на колене, стиснала до гърдите си безценния чип за индивидуалността на Ико.

КНИГА ЧЕТВЪРТА

„По негова заповед всички стъпала били застлани със смола, и когато Пепеляшка побягнала надолу по стълбите лявата ѝ пантофка се заклецила там.“

ГЛАВА ТРИЙСЕТА

Подпряла брадичка в дланите си, Синдер седеше в магазинчето и гледаше огромният нетскрийн от другата страна на многолюдната улица. От глъчката коментарите на репортера не стигаха до нея. Но за какво ли ѝ беше — предаването се излъчваше от фестивала, в чийто център тя стоеше заклецена.

Репортерът сякаш се забавляваше доста повече от нея. Той оживено ръкомахаше към продавачите на лакомства и жонгльорите, които минаваха край него, към акробатите върху миниатюрните парадни платформи и към опашката на хвърчилото „Дракон на щастието“. По връвата Синдер познаваше, че журналистът се намира на площада само на една пресечка от нея, където минаваше по-голямата част от програмата през деня. Там всичко беше много по-празнично, отколкото на улицата с магазинчетата, но поне беше скрита на сянка.

Денят се очертаваше да бъде по-натоварен от обикновените пазарни дни. Много потенциални клиенти бяха предложили счупени портскрийнове и части за андроида в замяна на отстъпка от цената на поправката. Но тя върна всички — повече нямаше да приема клиенти в Нов Пекин. Дори сега нямаше да е тук, ако Адри не я беше заставила да дойде. Оставиха я по пътя, а те двете с Пърл отидоха на пазар за някои последни дреболии за бала. Синдер подозираше, че Адри всъщност умираше да види как всички зяпат куцото, еднокрако момиче.

Нямаше как да каже на мащехата си, че Лин Синдер, прочутият механик, затваря магазинчето си.

Просто нямаше как да каже на Адри, че заминава.

Тя духна с въздишката си един немирен кичур от лицето си. Жегата беше невъзможна. Топлият влажен въздух лепнеше по кожата на Синдер, слепил гърба ѝ с тениската. Заедно със задаващите се облаци на хоризонта, той обещаваеше дъжд, много дъжд.

Не особено подходящо време за шофиране.

Но дъждът нямаше да я спре. След дванайсет часа тя ще е на километри извън града, оставяйки Нов Пекин, колкото се може по-надалеч зад гърба си. Всяка нощ от отишлата си седмица, след като Адри и Пърл заспиваха, тя подскачаше на ръчно направените патерици до гаража и работеше по колата. Миналата нощ за първи път моторът беше се събудил с рев.

Е, може би по-скоро с кашлица, от която през ауспуха изплю вредни пушеци, а те задавиха Синдер и тя също се разкашля. Беше използвала почти половината от парите, преведени от Ърланд, за да зареди резервоара с бензин. Ако имаше късмет, той щеше да я откара поне до съседната провинция. Пътуването щеше да подрусва. Пътуването щеше и да понамирисва.

Но тя, тя щеше да е свободна.

Не! Те, те щяха да бъдат свободни! Тя, чипът за индивидуалността на Ико и идентификационният чип на Пеони. Всички заедно щяха да избягат, както тя винаги беше казвала, че ще сторят.

Тя знаеше, че няма как да върне Пеони, но се надяваше, че някой ден поне ще намери ново тяло за Ико. Друг някой андроиден корпус, дори може би на компаньонка с техните дразнещо свършени женски форми. Струваше й се, че това щеше да се поправи на Ико.

Нетскрийнът се смени и сега показваше другата любима новинарска история от седмицата. Чанг Сунто, детето — чудо, оцеляло от чумата. Бяха взели от него безброй интервюта за невероятното му изцеление и всеки път силиконовото сърце на Синдер сияеше от щастие.

Репортажи за стремителното й бягство от изолатора също се въртяха безспир по екраните, но записът така и не показваше лицето й, а Адри беше твърде улисана в бала и погребението, на което Синдер не беше поканена да присъства, за да прозре, че тайнственото момиче живее под нейния покрив. А може би изобщо не я забелязваше, и дори и иначе не би я разпознала.

Имаше много слухове за момичето и чудотворното изцеление на Чанг Сунто, но макар някои да говореха за лекарството, никой не беше казал истината. Момчето сега се намираще под наблюдението на кралския изследователски екип, а това означаваше, че доктор Ърланд си имаше ново опитно зайче, с което да си играе. Синдер се надяваше

докторът да е доволен от това, защото тя вече нямаше да участва като доброволец в проучванията му. Той още не знаеше — сърце не ѝ беше дало да му каже — и съвестта я гризеше, когато всяка сутрин виждаше нов паричен превод. Доктор Ърланд беше спазил обещанието си и беше отворил сметка по идентификационния ѝ номер, така че само Синдер имаше достъп до нея, но не и Адри. Почти ежедневно той правеше преводи по нея от фондовете за научноизследователска дейност и досега не беше поискал нищо в замяна. Пращаше ѝ съобщения единствено, за да ѝ каже, че продължава да използва нейните кръвни проби и да ѝ напомни кракът ѝ да не стъпва в двореца, докато кралицата не отпътува.

Синдер се смръщи и се почеса по бузата. Доктор Ърланд така и не свари сгоден случай да ѝ обясни какво у нея беше толкова специално, когато той самият също имаше имунитет. Любопитството ѝ се притулваше някъде из мислите ѝ, но не беше толкова силно, колкото решимостта ѝ да избяга. Някои загадки трябваше да останат неразкрити.

Тя дръпна на масата към себе си кутията с инструменти и започна да ровичка, не защото търсеше нещо определено, а просто да се намира на работа. Скуката от последните пет дни я беше накарала педантично да подреди всичко, до последното болтче. Сега се беше заела да ги преброи и да създаде дигитален инвентар в мозъка си.

Едно дете се появи пред тезгяха ѝ с копринено черна коса вързана на плитки.

— Извинете — каза то и бутна един портскрийн върху масата. — Може ли да го поправите?

От детето Синдер хвърли отегчен поглед към портскрийна. Той беше толкова малък, че да се побере в ръчичката му, и беше покрит с блестящо розово капаче. Като въздъхна, тя го взе и го преметна в ръцете си. Натисна копчето, но на екрана се появиха неразгадаеми знаци. Тя изви устни и блъсна два пъти в масата ъгъла на портскрийна. Момиченцето отскочи назад.

Синдер отново го включи. Екранът я поздрави приветливо.

— Я, виж сега — рече тя и хвърли екрана на момичето, което щеше да падне, за да го улови. Очите му светнаха. Щърбата му усмивка лъсна за миг и после то припна към тълпата.

Синдер полегна на масата и облегна брадичката върху ръцете си, като за стотен път си пожела Ико да не беше затворена в това малко парченце метал. Тогава двете щяха да вземат на подбив продавачите с техните потни, розови лица, и ветрилата им, дето се разхлаждаха с тях под навесите пред своите магазини. Щяха да разговарят за местата, които им предстоеше да видят — Тадж Махал, Средиземно море, презатлантическия Маглев. Ико щеше да поиска да отидат на пазар в Париж Тръпка премина през нея и Синдер зарови лице в ръцете си. Докога ли трябваше да носи духовете им със себе си?

— Добре ли си?

Тя подскочи и вдигна очи. Каи стоеше облегат в ъгъла на магазинчето с една ръка върху металните релси на вратата, а другата беше скрил зад гърба си. Пак се беше предрешил със сивото яке с качулката на главата си, но дори в знойната жега, изглеждаше напълно спокоен. Косата му просто разрошена, зад гърба му яркото слънце — сърцето на Синдер взе да се издува, докато тя не го спуга като балон.

Не си направи труда да стане, но разсеяно подръпна надолу крачола си, за да скрие всички жици и за пореден път благодари за тънката покривка.

— Ваше Височество.

— Виж, не искам да ти давам акъл как да си гледаш работата — рече той, — но не ти ли е хрумвало, всъщност, да взимаш пари за услугите си?

За миг жиците в мозъка ѝ отчаяно се опитаха да направят връзка и тогава тя си спомни малкото момиче отпреди малко. Синдер се покашля и се огледа наоколо. Пригладило роклята над коленете си, момиченцето седеше на тротоара и си тананикаше песента, която се лееше от миниатюрните колони. Хората се блъскаха, развяваха торбите си, които отскачаха от хълбоците им, и похапваха чаени яйца^[1]. Дребните търговци бяха заети с потенето си. Никой не им обръщаше внимание.

— Не искам да ви давам акъл как да си гледате кралската работа, но не е ли редно да имате охрана?

— Охрана ли? Та кой би пожелал да нарани такова пленително момче като мен?

Когато тя го погледна ядно, той се усмихна и показа китката си.

— Повярвай ми, във всеки един миг знаят къде съм, но аз гледам да не мисля за това.

Тя взе една отвертка от кутията и започна да я върти между пръстите си, само и само да прави нещо с ръцете си.

— Е, какво ви води насам? Не трябва ли да се, знам ли и аз, подготвяте за коронацията?

— Не е за вярване, но май пак имам технически проблем. — Той откачи портскрийна от колана си и го погледна. — Виждаш ли, помислих се, че вероятно храня големи надежди портскрийнът на най-прославения механик в Нов Пекин да е развален и затова си казах, че нещо в моя не е наред. — И като събра устни, той джасна ъгъла на своя портскрийн в масата, а после с тежка въздишка провери отново екрана.

— Не, нищо. Може би нарочно не е отговаряла на съобщенията ми.

— Може би е била заета?

— О, да, виждам, че си претрупана с работа.

Синдер завъртя очи.

— Ето, купих ти нещо. — Каи прибра портскрийна и извади ръка иззад гърба си. В нея държеше продълговата кутия, опакована в златен станиол и бяла панделка. Хартията беше прекрасна, опаковането — не толкова.

Синдер пусна отвертката и тя изтрополи.

— Това за какво е?

Думите ѝ го жегнаха.

— Какво? Не мога да ти купя подарък ли? — попита той с тон, който почти спря електрическите импулси по жиците ѝ.

— Не. Не и след като не ви отговорих на нито едно от шестте съобщения през изминалата седмица. Преструвате се, че не разбирате ли?

— Значи си ги получила!

Тя се облакът на масата и брадичката ѝ потъна в дланите.

— Разбира се, че ги получих.

— Тогава защо не ми отговори? Да не би да съм сторил нещо?

— Не. Да. — Тя стисна очи, като масажираше слепоочията си. Беше си помислила, че трудното вече е минало. Тя ще изчезне, той ще продължи напред. В остатъка от живота си тя щеше да гледа принц, не, император Каи да държи речи и да прокарва закони. Да пътува на

дипломатически мисии по света. Да стиска ръцете на хората и да целува бебето. Щеше да го види на сватбата му. Щеше да види как жена му го дарява с деца — и не само тя, целия свят щеше да види това.

Той, той щеше да я забрави. Именно това трябваше да се случи.

Колко наивно от нейна страна да помисли, че всичко ще е толкова просто.

— Не? Да?

Тя се запъна, като мислеше, че лесно би могла да хвърли вината за мълчанието си върху Адри, жестоката мащеха, която не ѝ позволяваше да напусне дома им, но не беше никак лесно. Не можеше да рискува да му вдъхне надежда. Не можеше да рискува нещо да промени намеренията ѝ.

— Просто аз...

Тя се отдръпна. Знаеше, че трябва да му каже. Той я имаше за обикновен механик и вероятно беше готов да прекрачи тази социална граница. Но ако си едновременно киборг и лунитянин? Да си презрян и низвергнат от всяко общество в галактиката? Само за един миг щеше да разбере защо трябва да я забрави.

И сигурно точно толкова време щеше да му е нужно да я забрави.

Металните ѝ пръсти се размърдаха. Дясната ѝ ръка гореше под памука.

„Дръпни ръкавиците и му покажи.“

Тя разсеяно докосна подгъва и опипа плата с петната от масло по него.

Но не можа да ги свали. Той не знаеше. Тя не искаше той да научи.

— Защото вие все за този глупав бал говорите — каза тя и се сви от собствените си думи.

Той хвърли разсеян поглед на златната кутия в ръцете си. Напрежението се стопи и той най-сетне отпусна ръце.

— Звезди, Синдер, никога не бих дръзнал да те поканя на среща, ако знаех, че ще ми наложиш ембарго заради това.

Тя погледна към небето. Искеше ѝ се поне малко да се бе разгневил от отговора ѝ.

— Добре, не искаш да ходиш на бала. Разбрах. Повече няма да го спомена.

Тя зачопли пръстите на ръкавиците си.

— Благодаря.

Той остави кутията на масата.

Тя се размърда, без да може да посегне с ръка.

— Вие нямате ли си някаква важна работа? Като например да управлявате страната?

— Може и да си имам. — Като се наведе напред, той се облегна на една ръка и опита да надникне в скута на Синдер. Сърцето ѝ подскочи и тя се приближи още по-плътно до масата, като пъхна крака си възможно по-далеч от погледа му.

— Какво правите?

— Добре ли си?

— Да. Защо?

— Обикновено си ярък пример за кралския етикет, но днес дори не се надигна. А аз така се бях подготвил да бъда джентълмен и да те подканя да седнеш.

— Толкова съжалявам, че ще ви открадна този миг на гордост — каза тя и потъна още по-надълбоко в стола. — Но от зори съм тук и се уморих.

— От зори! Колко е часът сега? — той извади портскрийна си.

— Един и четири.

Той спря с ръка върху джаджата на кръста си.

— Така. Значи е време за почивка, нали? — той засия. — Ще ми окажеш ли честта да те заведе на обяд?

В главата ѝ избухна паника и тя се изправи на стола.

— Разбира се, че не.

— Защо?

— Ами работя. Не мога просто така да хукна.

Купчината чинно строени винтчета на масата го накара да повдигне вежди.

— И върху какво работиш?

— За ваша информация очаквам да пристигне голяма поръчка от части и някой трябва да е тук, за да я приеме. — Беше горда, че лъжата ѝ прозвуча толкова правдоподобно.

— Къде е андроидът ти?

Дъхът ѝ секна.

— Тя... не е тук.

Каи отстъпи крачка назад и огледа демонстративно наоколо.

— Помоли някой от другите продавачи да наглежда магазинчето.

— Категорично не. Аз плащам наем за този магазин. Няма така да го зарежа, само защото е дошъл някакъв си принц!

Каи отново приближи масата.

— Хайде, де. Не мога да те заведа на онази дума с „б“; не мога да те заведа и на обяд. И ако не взема да изтръгна процесора на някой от моите андроиди, това може да е последният път, в който се виждаме.

— Не е за вярване, но аз всъщност вече се примирих с този факт.

Каи сложи лакътя си на масата и се наведе, така че качулката скри очите му от нея. Пръстите му си намериха една отвертка и той започна да я върти между тях.

— Поне ще гледаш ли коронацията?

След кратко колебание тя сви рамене.

— Разбира се.

Той кимна и с върха на отвертката зачегърта под нокътя на палеца си, макар Синдер да не виждаше никаква мръсотия там.

— Тази вечер трябва да направя изявление. Не на коронацията, а на бала. Относно мирните преговори, които водихме през изминалата седмица. Няма да бъде записано заради абсурдната политика на Левана да няма камери, но исках да знаеш.

Синдер се изопна.

— Имаше ли напредък?

— Може да се каже. — Той надникна нагоре, но не можа дълго да издържи погледа ѝ и се загледа край нея към изоставените части. — Знам, че е глупаво, но част от мен си мислеше, ако дойда да те видя днес, ако успея да те убедя да дойдеш с мен на бала тази вечер, тогава може би все ще мога да обърна нещата. Глупаво е, знам. Нали разбираш, Левана пет пари не дава, че аз може и да имам чувства към някого. — Той отново проточи врат и хвърли отвертката обратно върху нейната купчина.

От думите му цялото тяло на Синдер изтръпна, но тя преглътна и отпъди замайването. Напомни си, че днес го виждаше за последно.

— Искате да кажете, че... — Думите пресъхнаха. Тя сниши глас. — Какво стана с Нанси? И нещата, които тя... знаеше?

Каи пхна ръце в джобовете си, а безпокойството изчезна от погледа му.

— Твърде късно е. Дори да можех да я открия. Днес няма как да стане, нито преди... А и лекарството, и аз... аз не мога просто да стоя и да чакам. Твърде много хора умират.

— А доктор Ърланд научил ли е нещо?

Кай кимна бавно.

— Той потвърди, че лекарството е истинско, но каза, че не може да приготви същото.

— Какво? Защо?

— Мисля, че една от съставките може да се намери само на луната. Каква ирония, а? А после се появи и това момче, което оздравя миналата седмица и от няколко дни доктор Ърланд го изследва, но е много потаен. Казва, че не бива да ми дава надежда, че изцеляването на момчето ще доведе до нови открития. Не го е казвал направо, но... оставам с впечатлението, че докторът губи надежда скоро да открие лекарство. Друго, освен това на Левана. Може да отнеме години, докато открием нещо ново, а дотогава... — Той се поколеба, очите му бяха тревожни. — Просто не знам как да гледам толкова умиращи хора.

Синдер сведе очи.

— Съжалявам. Искан ми се да можех да направя нещо.

Кай се отблъсна от масата и отново се изправи.

— Още ли мислиш да тръгнеш към Европа?

— О, да. — Тя пое дълбок дъх. — Искате ли да дойдете с мен?

Със смеха си той се призна за победен и отметна назад косата от лицето си.

— Шегуваш ли се? Та аз по-добро предложение от това не съм получавал.

Тя му се усмихна, но за кратко. Един миг на блажена преструвка.

— Трябва да тръгвам — каза той и погледна към тънката, обвита в злато кутийка. Синдер почти я бе забравила. Той я побутна по масата и повлече с нея една стегната редица отвертки.

— Не, не мога...

— Да, можеш. — Той вдигна рамене, привидно неловко, което му придаваше странно очарователен вид. — Мислех си за бала, но... е, когато имаш повод.

Любопитството я изгаряше, но въпреки това тя бутна кутийката към него.

— Не, благодаря.

Той сложи твърдо ръката си върху нейната — усещаше топлината му дори през дебелия ръкавица.

— Вземи я — каза той и запазената му усмивка „принц Чар“ лъсна, като че ли изобщо не беше объркан. — И мисли за мен.

— Синдер, ето, дръж това.

Гласът на Пърл сепна Синдер и тя издърпа ръката си от ръката на Каи. Пърл обърса с един замах тезгяха и запрати болтчетата и всичко на цимента, където те се раздрънчаха, а сетне на тяхно място тръшна една купчина кутии, увити в хартия.

— Сложи ги някъде навътре, където няма да ги откраднат — рече тя и безгрижно махна към дъното на магазинчето — Някъде на чисто, ако изобщо има такова място.

Синдер придърпа кутиите към себе си. Сърцето ѝ тупкаше силно. Мислите ѝ се спуснаха към празния глезен, как трябва да закуца към вътрешността на магазина, как няма да може да скрие уродливостта си.

— Как, без моля и благодаря ли? — попита Каи.

Синдер трепна. Искаше ѝ се Каи да беше тръгнал, преди Пърл да съсипе последните ѝ мигове с него.

Пърл настръхна. Тя праметна през рамо дългата си коса и се обърна към принца с потъмнели очи.

— Кой си ти, че да... — Думите изчезнаха, а устните ѝ останаха полуотворени от изненада.

Каи пхна ръце в джобовете си и я изгледа с едва прикрито презрение.

Синдер преплете пръстите си в канапа, с който бяха вързани кутиите на Пърл.

— Ваше Височество, моля запознайте се с доведената ми сестра, Лин Пърл.

Пърл зяпна с отворена уста, когато принцът се поклони рязко.

— За мен е удоволствие — каза той с доста остър тон. Синдер се покашля.

— Благодаря отново за щедрото възнаграждение, Ваше Височество. И, ъ, успех на коронацията.

Щом се откъсна от Пърл, погледът на Каи се смекчи. Тъглчетата на устните му се докоснаха от намек за взаимно съзаклятничество —

твърде очевидно, за да остане незабелязано от Пърл. Той сведе глава към нея.

— Предполагам, че е време за „довиждане“. Между другото, предложението ми все още е в сила, в случай че промениш решението си.

За облекчение на Синдер той не каза нищо повече, просто се обърна и изчезна в тълпата.

Пърл го проследи с очи. Синдер искаше да стори същото, но се насили да гледа към купчината кутии.

— Да, разбира се — каза, сякаш принцът изобщо не е бил тук. — Ще сложа кутиите на рафтовете, ей там, отзад.

Пърл тръшна ръката си върху тази на Синдер и я спря. Очите ѝ бяха ококорени, без да може да повярва.

— Това беше принцът.

Синдер се престори на равнодушна.

— Миналата седмица поправих един от кралските андроиди. Дойде само да ми плати.

Между веждите на Пърл се оформи бръчка. Устните и се опънаха. Подозрителният и поглед падна върху тънката златна кутийка, която Каи беше оставил. Тя я сграбчи без колебание.

Синдер ахна и посегна към кутията, но Пърл отскочи с танцова стъпка. Синдер качи коляно на масата и се приготви да я прескочи, когато осъзна каква катастрофа ще последва. С ускорен пулс, застинала, тя гледаше как Пърл разкъса панделката и я остави да падне върху праха на земята, а сетне раздра златата хартия. Кутията под нея беше бяла и обикновена, без никаква емблема. Тя вдигна капака.

Синдер надигна глава, като се мъчеше да надзърне вътре, докато Пърл се пулеше в подаръка. Виждаше гънките на оризовата хартия и нещо бяло, копринено. Тя разгледа лицето на Пърл, като се мъчеше да реши по реакцията ѝ, но освен объркване нищо друго не можа да прочете там.

— Това шега ли е?

Без да каже нищо, Синдер бавно се отдръпна и свали коляното си от масата.

Пърл наклони кутията, така че тя да види. Вътре бяха най-хубавите ръкавици, които можеше да си представи. Чиста коприна, искряща в сребърно-бяло. Бяха достатъчно дълги, че да покрият

лактите ѝ, а редица от перли по шевовете им придаваха възхитителна елегантност. Това бяха ръкавици, ушити за принцеса.

Наистина приличаше на шега.

Остър смях изригна от Пърл.

— Той не знае, нали? Не знае за твоя... за теб. — Тя стисна ръкавиците, като ги изтръгна от постелята им, и остави кутийката да падне на улицата. — Ти какво си мислеше, че ще се случи? — Тя размаха ръкавиците пред Синдер, а празните пръсти се поклащаха безпомощно. — Да не си помисли, че ще отидеш на бала и ще танцуваш с него по хубавите си, нови ръкавици и... — Тя огледа дрехите на Синдер — мърлявите панталони, омацаната тениска, колана за инструменти, вързан на кръста ѝ, и отново се засмя.

— Естествено, че не съм — отвърна Синдер. — Аз няма да ходя на бала.

— Тогава за какво са ѝ на един киборг ръкавици?!

— Не знам. Не съм... Той просто...

— Сигурно си помислила, че това няма значение — каза Пърл и цъкна с език. — Така ли е? Помисли си, че принцът, не, императорът ще намери сили да затвори очите си за всичките ти... — тя завъртя ръка — „недъзи“?

Синдер стисна юмруци, като се мъчеше да не обръща внимание на язвителността в думите ѝ.

— Той е просто клиент.

Подигравателната искра угасна в очите на Пърл.

— Не. Това е принцът. И ако той знаеше истината за теб, дори с един бегъл поглед нямаше да те удостои.

В гърдите на Синдер лумна негодувание. Тя стрелна Пърл гневно.

— С колкото удостои и теб, нали?

Още щом думите се изплъзнаха от устата, ѝ се приискаше бе държала езика си зад зъбите, но гневът, който пламна върху лицето на сестра ѝ си заслужаваше.

Тогава Пърл захвърли ръкавиците на земята, сграбчи кутията с инструменти и я стовари върху им. Синдер изпищя от трясъка, който последва, а гайките и болтовете се разпиляха чак до средата на улицата. Минувачите спряха и се облешиха пред тях и неразборията.

Пърл вирна нос пред Синдер. Устните ѝ едва се нагънаха.

— По-добре разчисти тук, преди фестивалът да е свършил. Тази вечер ще имам нужда от помощта ти. Все пак отивам на кралския бал.

Жиците на Синдер все още бръмчаха, когато Пърл грабна покупките и си тръгна. Без да губи време, тя прескочи тезгяха и клекна до преобърнатата кутия за инструменти. Изправи я и да обръща внимание на изпадналите части, вдигна ръкавиците, които бяха най-отдолу.

Те бяха покрити с прах и мръсотия, но не друго, а размазаните петна от грес раниха сърцето ѝ. Синдер ги провеси на коляното си и опита да приглади гънките върху коприната, но само още повече размаза маслото. Бяха красиви. Най-красиво нещо, което някога е имала.

Имаше едно нещо, което беше научила за толкова години работа като механик: някои петна никога не излизат.

[1] традиционен азиатски деликатес — Б.ред. ↑

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЪРВА

Пътят до дома беше дълъг, нетърпеливи да се приготвят за бала, Адри и Пърл си бяха тръгнали от пазара без нея. Това отпърво донесе облекчение на Синдер, но след като извървя повече от километър с импровизираните патерици, които се забиваха в мишниците ѝ, и чантата, която се блъскаше в хълбока ѝ, тя взе да проклина мащехата си на всяка крачка.

Не че бързаше да се прибере у дома. Не можеше да си представи с какво ще помага на Пърл за приготовленията ѝ, но не се съмняваше, че ще бъде нещо мъчително. Последната вечер в робство. Последната.

Думите я тласнаха напред.

Когато най-накрая се добра до етаж, намери коридорите необичайно притихнали. Всички или бяха отишли на фестивала, или се приготвяха за бала. Виковете, които обикновено се чуваха зад вратите, бяха сменени от момичешки кикот.

Синдер пъкна патериците под разранените си мишници и тръгна покрай стената, която я отведе до вратата. Апартаментът изглеждаше пуст, когато влезе, но тя дочу скърцането на пода някъде навътре, докато Адри и Пърл ходеха из стаята си. Като се надяваше вечерта да мине, без да срещне нито една от двете, Синдер закуцука към тясната си стаичка и затвори вратата след себе си. Тъкмо се канеше да започне да опакова багажа си, когато някой почука.

Тя въздъхна и отвори. Пърл стоеше в коридора, облечена в златната рокля, цяла в коприна и перли, а колието ѝ се спускаше точно толкова, колкото Адри беше поискала.

— По-бавно не можа ли да се прибереш? — попита тя. — Излизаме веднага щом свърши коронацията.

— Щях по-бързо да се прибера, ако някой не ми беше задигнал крака.

Пърл пламна за миг, после стъпи в коридора и се завъртя, а полите около глезените ѝ се издигнаха.

— Какво ще кажеш, Синдер? Принцът ще ме забележи ли с тази рокля?

Синдер едва се удържа да не залепи кирливите си ръце върху роклята. Вместо това, тя свали ръкавиците и ги тикна в джоба си.

— Имаш ли нужда от нещо?

— Всъщност, да. Искан да чуя мнението ти. — Пърл дръпна нагоре полите си и отдолу, върху малки й крачета, се показаха две различни обувки. На левия крак имаше малък кадифен ботуш с цвета на прясно мляко, който пристягаше глезена й. А на десния — златен сандал с блестящи панделки и миниатюрни висулки във формата на сърчица. — Като си толкова близка с принца, реших да те питам кои пантофки според теб ще му харесат повече — златните или белите?

Синдер се престори на замислена.

— Ботушките правят глезените ти дебели.

Пърл се изсмя.

— Металната обшивка прави твоя глезен дебел. Просто те е яд, защото имам толкова прекрасни крака. — Тя въздъхна с мнимо съчувствие. Жалко, че никога няма да изпиташ това удоволствие.

— Толкова се радвам, че си намерила поне една част от тялото ти, която е красива.

Пърл отметна коса със самодоволна усмивка на лицето. Знаеше, че подигравката на Синдер е неоснователна, а Синдер се ядоса, защото подлата нападка не й достави никаква радост.

— Подготвих разговора си с принц Каи — уведоми я Пърл. — Естествено, мисля да му кажа всичко. — Тя се залюля, така че роклята й улови светлината. — Първо ще му кажа всичко за твоите грозни метални крайници и какъв срам берем с теб заради това, че са направили такова отвратително същество от тебе. И ще се уверя, че той напълно разбира колко по-привлекателна съм аз!

Синдер се подпря на касата на вратата.

— Ех, Пърл, да бях научила по-рано за това твое увлечение! Знаеш ли, че преди Пеони да почине, аз успях да получа обещанието на Негово Височество, че тази вечер ще танцува с нея. Можеше да попитам и за теб, но предполагам, че вече е твърде късно. Ех, че жалко!

Лицето на Пърл пламна.

— Не смей дори да произнасяш името й! — рече тя с дрезгав шепот.

Синдер примигна.

— На Пеони ли?

Гневът в очите на Пърл стана все по-наситен, измествайки детинските нападки.

— Знам, че ти си я убила. Всички знаят, че вината е твоя! Синдер зяпна, смутена от неочакваната промяна, последвала хлапашките хвалби.

— Това не е вярно. Аз не съм боледувала.

— Ти си виновна, че тя е отишла на буницето. Там се е заразила. Синдер отвори уста, но така и остана.

— Ако не беше ти, тази вечер тя щеше да отиде на бала, затова не се преструвай, че би направила нещо за нея. Най-доброто, което можеше да направиш за Пеони, беше да я оставиш намира. Тогавя тя сигурно още щеше да е жива. — Очите на Пърл се пълнеха със сълзи. — А ти се опитваш да си дадеш вид, че те е било грижа за нея, като че ли е била твоя сестра, и това не е честно. Тя беше болна, а ти... ти си се срещала с принца и си се опитвала да привлечеш вниманието му, когато си знаела какво изпитва тя към него. Противно е!

Синдер сви ръце, за да се защити.

— Знам, че не го вярваш, но аз наистина обичах Пеони. Още я обичам.

Пърл подсмръкна шумно веднъж, сякаш за да спре плача, преди да я е завладял.

— Права си. Не ти вярвам. Ти си лъжкиня и крадла и освен за теб самата, за друг не те е грижа. — Тя спря. — И ще гледам принцът да научи това.

Вратата към стаята на Адри се отвори и тя излезе, облечена в бяло и цикламено кимоно, общито с елегантни жерави.

— За какво се препирате, вие двете? Пърл, готова ли си да тръгваме? — с проникателно око тя огледа дъщеря си, като се опитваше да реши дали нещо не се нуждае от доизпипване.

— Не мога да повярвам, че отивате на бала — каза Синдер. — Какво ще си помислят хората, когато все още сте в траур? — Тя знаеше, че не бива да бърка в тази рана, че забележката ѝ не беше справедлива — беше чула през тънките стени и двете да плачат, но нямаше настроение да прояви справедливост. Ако можеше да избира, тя пак не би отишла на бала. Не и без Пеони.

Адри я изгледа със студените си очи и строгите си устни.

— Коронацията започва — изрече тя. — Иди да измиеш кораба. Искам да изглежда като нов.

Синдер се зарадва, че няма да се наложи да изгледа коронацията с тях и без да спори, взе патериците и тръгна към изхода.

Последната вечер!

Когато се добра до асансьора, тя включи нет линка си и отреди на церемонията по коронацията едно ъгълче в полезрението си. Същинската част все още не беше започнала. Върволица от правителствени лица влизаше в двореца, залят от море от камери и журналисти.

Тя взе една кофа и сапун от мазето и закуца към гаража като слушаше с половин ухо говорителя, който обясняваше символиката на различните елементи от коронацията. Бродерията по одеждите на Каи, дизайнът на гербовете, които ще се издигнат, когато положи клетва, броят на ударите с гонг, които ще проехтят, когато се възкачи на подиума, всички многовековни обичаи, събрани в едно от културите, които заедно образуваха Републиката.

Новините непрестанно превключваха между фестивала в центъра на града и някой и друг кадър от подготовката на Каи. Именно те откъсваха вниманието на Синдер от кофата със сапунената вода. Представяше си, че е с него в двореца, а не в този мрачен, студен гараж. Ето го Каи — здрависва се с неизвестни пратеници. Сега поздравява тълпата. Опитва се да разговаря насаме със своя съветник. Обръща се към нея, усмихва ѝ се, щастлив, че е до него.

Кратките мигове, в които го зърваше, донасяха на сърцето ѝ утеха, не болка. Те ѝ напомняха, че далеч по-важни събития стават по света и жаждата за свобода на Синдер, подигравките на Пърл, капризите на Адри и дори флирта на Каи с нея нямаха място на тази картина.

Източната Република коронясваше своя нов император. Целият свят гледаше днес.

Дрехите на Каи съчетаваха старите и новите традиции. По мандаринската му яка бяха избродирани гургулици — символ на мира и любовта. Върху среднощно синия плащ на раменете му бяха избродирани шест сребърни звезди, които символизираха мира и единството на шестте земни царства, и още дузина хризантеми, които

обозначаваха дванайсетте провинции на Републиката и тяхното благоденствие под неговото управление.

На платформата до Каи стоеше кралският съветник. Първите редове сред публиката бяха заети от правителствени служители от всички министерства и чиновници от всяка провинция. Но очите на Синдер неизменно, отново и отново, се връщаха към Каи, без да могат да се отлепят от него.

Тогава по една от пътеките слезе малък антураж — последните, които заеха местата си, бяха кралица Левана с двамата си чародеи. Кралицата носеше изящен бял воал, който стигаше до лактите и прикриваше лицето ѝ, и така ѝ придаваше вид повече на призрак, отколкото на гост на императора.

Синдер потрепери. Мислеше си, че за първи път лунитяни присъстват на коронацията в Републиката. Но наместо това да ѝ вдъхне надежда за бъдещето, гледката изпълни Синдер с безпокойство. Високомерната поза на Левана издаваше, че тя, повече от всеки друг жител на земята, принадлежи на това място. Сякаш предстоеше нейната коронация.

Кралицата и антуражът ѝ седнаха на запазените за тях места на първия ред. Всички наоколо им напразно се помъчиха да скрият неприязънта си от близостта с нея.

Синдер извади подгизналата кърпа от кофата и като вложи страховете си в работата, изтърка кораба на Адри до фин блясък.

Коронацията започна с гръм от барабани.

Принц Каи коленичи върху платформата, застлана с коприна, а край него се заточи бавна процесия от мъже и жени, всеки от които слагаше на врата му лента, медальон или скъпоценен камък. Това бяха символични дарове за дълъг живот, мъдрост, доброта, щедрост, търпение, радост. Когато всички огърлици бяха закачени, камерата показва лицето на Каи отблизо. Той изглеждаше удивително спокоен, със сведени очи, но високо вдигната глава.

Както повеляваше обичаят, представител на едно от останалите пет земни кралства беше избран да извърши коронацията в знак, че другите страни ще почитат и уважават правото на новия владетел да управлява. Бяха избрали Бромстад, министър — председателя на Европейската федерация — висок рус мъж с широки рамене. Синдер винаги беше смятала, че той прилича повече на фермер, отколкото на

политик. Бромстад държеше старинен свитък от хартия. Върху него бяха записани всички обещания, които Каи даваше пред народа си като император.

Министър — председателят стисна с ръце двата края на свитъка и прочете тържествените обети. Каи повтаряше след него.

— Тържествено се заклевам да управлявам народите на Източната Република според законите и обичаите, положени от поколения владетели — редеше той. — Ще използвам отредената ми власт, за да подкрепям справедливостта, да бъда милостив, да почитам неотменните права на всички народи, да уважавам мира между нациите, да управлявам с доброта и търпение и да търся мъдростта и съветите на моите съветници и братя. Всичко това аз обещавам да правя днес и през идните дни на моето управление пред всички свидетели на Земята и небето.

Сърцето на Синдер се издуваше, докато тя търкаше багажника. Никога не беше виждала Каи толкова сериозен и красив. Тя малко се тревожеше за него, защото знаеше колко развълнуван се чувства, но в този момент той не беше принцът, донесъл счупения андроид на пазара. Не беше и принцът, който почти я целуна в асансьора.

Той беше императорът.

Министър — председателят Бромстад вдигна брадичка.

— Каито, обявявам ви за император на Източната Република. Да живее Негово Имперско Величество.

Тълпата избухна в аплодисменти и въодушевени викове „Да живее императорът!“, когато Каи се обърна с лице към народа си.

Беше невъзможно да се каже дали по-високото положение го прави щастлив. Той стоеше на подиума със сдържан поглед и стегнати устни, а наоколо му тълпата шумно аплодираше.

След един дълъг миг, в който собственото му спокойствие се сблъска с урагана от възхвала, на сцената беше донесена трибуна за първото обръщение на императора. Множеството притихна.

За миг Каи застана с безизразно лице, загледан в края на платформата, стиснал с пръсти трибуната от двете страни.

— За мен е чест — започна той, — че коронацията ми съвпада с нашия най-почитан празник. Преди сто двацет и шест години беше сложен край на кошмара и разрухата на Четвъртата световна война и началото на Източната Република. Тя израсна от обединението на

много народи, много култури, много идеали. Тя беше скрепена от еднородна трайна вяра, че всички заедно, като един народ, сме силни. Ние притежаваме способността да се обичаме един друг, без оглед на различията ни, да си помагаме, без оглед на слабостите ни. Ние избрахме мира пред войната, живота пред смъртта. Ние избрахме да издигнем един човек, който да бъде наш владетел, да ни води, да ни насърчава — не да управлява, а да служи. — Той замлъкна.

Синдер откъсна вниманието си от ретина — дисплея толкова, че да огледа набързо кораба. Прекалено тъмно беше, за да каже дали беше свършила сносна работа, но вече беше изгубила интерес към свършенството.

Все пак остана доволна и като пусна мокрия парцал в кофата, се облегна на циментовата стена зад редицата от паркирани кораби и насочи цялото си внимание към малкия екран.

— Аз съм прапраправнук на първия император на Републиката — продължи Каи. — От неговото управление до днес светът се е променил. Ние сме изправени пред нови грижи, пред нови страдания. Макар че вече сто двайсет и шест години хората на Земята не воюват един срещу друг, днес ние водим нова битка. Баща ми се сражаваше срещу летумозиса, чумата, която опустошава планетата ни повече от десетилетие. Тази болест донесе смърт и страдание пред праговете ни. Добрите хора на Републиката и всички наши земни братя изгубиха приятели, близки, любими, съседи. И наред с тези загуби ние се изправяме пред загуби в търговията, спад в икономиката, по-лоши условия на живот. Много хора живеят без храна, защото няма достатъчно фермери, които да обработват земята. Много хора живеят без топлина, защото енергийните ни доставки намаляват. Това е войната, пред която сме изправени днес. Това е войната, на която баща ми беше решен да сложи край и аз дадох обет да поема по този път. Заедно ние ще открием лек за болестта. Ще я надвием. И ще върнем страната си към някогашното ѝ величие.

Публиката аплодира, но Каи не даде знак, че думите го радват. Изражението му беше примирено, мрачно.

— Би било наивно от моя страна — каза той, когато публиката притихна, — да подмина втория конфликт. Също толкова смъртоносен.

Тълпата зашумоля. Синдер облегна глава на студената стена.

— Сигурен съм всички знаете, че от много поколения отношенията между съюзническите нации на Земята и Луна са обтегнати. Както съм сигурен, знаете също, че владетелката на Луна, Нейно Величество кралица Левана, ни удостои със своето присъствие през изминалата седмица. Това е първата лунна владетелка, която стъпва на Земята след почти век, и нейното присъствие дава надежда, че бързо приближава времето на истински мир между нас.

Екранът се премести и показа кралица Левана на първия ред. Млечнобелите ѝ ръце бяха скромно склучени в скута ѝ, като че засрамена от признанието. Синдер се съмняваше, че беше заблудила някого.

— Баща ми прекара последните години от живота си в разговори с Нейно Величество с надеждата да постигнат съюз. Той не доживя да види резултата от тези преговори, но аз съм решен неговите усилия да живеят и занапред чрез мен. Вярно е, че по този път към мира е имало препятствия. Вярно е, че сме срещали затруднения да намерим общ език с Луна, да намерим решение, което ще удовлетвори и двете страни. Но аз не губя надежда, че можем да намерим решение. — Той пое глътка въздух, после спря с отворени устни. Погледът му падна върху трибуната. Пръстите му се склучиха около ръбовете ѝ.

Синдер се приведе напред, като че можеше да види по-добре принца, докато той се бореше със следващите си думи.

— Аз ще... — Той отново спря, изправи се, и впери очи в някаква далечна, невидима точка. — Аз ще направя, какво е необходимо, за да осигуря благосъстоянието на страната си. Аз ще направя, каквото е необходимо, за да ви запазя невредими. Това е моето обещание.

Той отлепи ръце от трибуната и слезе, преди тълпата да се опомни и да го аплодира, оставяйки зад себе си няколко загрижени, но учтиви ръкопляскания.

Сърцето на Синдер я сви, когато камерата показа отново за миг лунитяните на първия ред. Воалът на кралицата прикриваше арогантността ѝ, но самодоволните усмивки на двамата ѝ придружители не можеха да се сбъркат. Те вярваха, че са спечелили.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ВТОРА

Синдер почака половин час, преди да закуца обратно към асансьора. Блокът отново беше оживял. Тикнала зад гърба си патериците, тя вървеше плътно до стената, а съседите ѝ подскачаха край нея в елегантните си облекла. Няколко съжалителни погледа се извърнаха към Синдер, докато тя им правеше път да минат и внимаваше да не изцапа красивите им дрехи, но повечето от съседите я подминаваха.

Когато стигна апартамента, тя затвори вратата след себе си и се заслуша за миг в блажената празнота на всекидневната. Направи наум пълен списък на всичко, което искаше да вземе, и зеленият текст се разгъна пред очите ѝ. В стаята си, Синдер разстла едно одеяло и го напълни с малкото си вещи: няколко дрехи с мазни петна, инструменти, които все не сварваше да прибере в кутията, малки ненужни подаръци, които Ико ѝ беше правила през годините, като един „златен пръстен“, който всъщност беше ръждясала шайба.

Чипът за индивидуалността на Ико и идентификационният чип на Пеони бяха скътани на сигурно място в отделението на прасеца ѝ, където щяха да останат, докато намери постоянен дом за тях.

Тя затвори очи от внезапната умора. Как така, когато свободата се задаваше на хоризонта, тя изведнъж беше обхваната от непреодолимо желание да си полегне и да поспи? Шестте дълги нощи, в които беше поправяла колата, си казваха думата.

Като се отърси от чувството, тя довърши бързо багажа. Стараеше се да не мисли за риска, който поема. Този път наистина щяха да гледат на нея като на киборг — беглец и ако някога я заловяха, Адри можеше да я изпрати зад решетките.

Тя не спираше да движи ръцете си. Опитваше се да не мисли за Ико, която трябваше сега да е до нея. Нито за Пеони, която щеше да я накара, да поиска да остане. Нито за принц Каи.

Император Каи.

Никога вече нямаше да го види отново.

Тя върза краищата на одеялото с едно гневно дръпване. Твърде много умуваше. Просто трябваше да тръгне. Стъпка по стъпка и скоро ще е в колата, а всичко това ще остане зад нея. Като настани вързопа на рамо, тя закуцука обратно към коридора и надолу към подземния лабиринт от мазета. Влезе в работилницата и пусна вързопа на пода.

Поспря за миг да си поеме дъх и после продължи — отвори капака на ръчната кутия с инструменти и избута всичко от масата вътре. После щеше да има време да подрежда. Шкафът с инструментите, който стигаше почти до гърдите ѝ, беше твърде голям да се побере в колата и трябваше да остане. А и с цялата тази тежест отзад в колата, бензинът нямаше да ѝ стигне много надалеч.

Тя огледа стаята, в която беше прекарала почти цялото си време през последните пет години. Въпреки мрежата, която напомняше клетка и кутиите, които миришеха на плесен, това място ѝ беше като дом — друг не познаваше. Но не очакваше да ѝ липсва много.

Смачканата рокля на Пеони все още висеше на оксижена. Също като шкафа с инструментите и тя оставаше тук.

Синдер се премести пред извисяващите се метални рафтове на далечната стена и започна да тършува за части, които можеха да ѝ свършат работа за колата, че и за нейното собствено тяло, ако нещо се повреди, и замята най-различни боклуци на купчина на пода. Спря, когато ръцете ѝ се натъкнаха на нещо, което беше вярвала, че няма да види отново. Малкият, очукан крак на единайсетгодишния киборг. Тя го вдигна от лавицата, където беше скътан. Сигурно Ико го е запазила, въпреки че Синдер ѝ каза да го изхвърли.

Може би в съзнанието на Ико това беше най-близкото нещо до обувка за андроид, което тя някога щеше да притежава. Синдер гушна крака до сърцето си. Колко много беше мразила този крак. И колко се зарадва, че сега го вижда.

С иронична усмивка, тя се тръшна за последно на стола до масата. Свали ръкавиците и огледа лявата си китка, като се опита да си представи малкия чип точно под повърхността. Мисълта извика в съзнанието ѝ Пеони. Посинелите върхове на пръстите ѝ. Скалпелът в бледата ѝ кожа.

Синдер затвори очи, пропъждайки спомена. Трябваше да го направи.

Тя взе от ъгъла на масата макетното ножче, чието острие се киснеше в тенекиена кутия със спирт. Изтръска го, пое дълбоко дъх и положи киборгската си ръка на масата. Помнеше, че чипът ѝ на холографа на доктор Ърланд беше на по-малко от сантиметър—два под мястото, на което се срещаша кожата и металът. Предизвикателството беше да го измъкне, без да допре някоя важна жица.

Тя накара ума си да се успокои, ръката си да стои мирно, и натисна острието върху китката си. Болката я стисна със зъби, но тя не трепна. Внимателно. Внимателно.

Сепна я някакъв звук. Синдер подскочи и дръпна острието, после се завъртя към стената с рафтовете. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите, докато оглеждаше всички части и инструменти, които щеше да остави.

Звукът се повтори. Очите на Синдер се спряха върху стария нетскрийн, който още стоеше облегат на лавиците. Въпреки че беше откъснат от мрежата, в единия му ъгъл светеше яркосин квадрат. Ново звънене.

Като остави ножа, Синдер се измъкна безшумно от стола и клекна пред екрана.

Върху синия квадрат пишеше:

„ПОЛУЧЕНО ЗАПИТВАНЕ ЗА ДИРЕКТНА
ВРЪЗКА
ОТ НЕИЗВЕСТЕН ПОТРЕБИТЕЛ. ПРИЕМАНЕ?“

Като килна глава, тя зърна ДИР КОМ чипа да стои мушнат в екрана. До него светеше малката зелена лампичка. В сянката на екрана той приличаше на обикновен чип, но Синдер помнеше реакцията на Каи, когато описа блещукащия сребърен материал. Лунен чип.

Тя взе един мръсен парцал от купчината с боклуци и притисна с него слабо кървящата рана.

— Екран, приеми връзката!

Звънът престана. Синият квадрат изчезна. На екрана се завъртя една спирала.

— Ехо?

Синдер подскочи.

— Ехо, ехо, ехоо? Има ли някой там?

Което и да беше това момиче, гласът ѝ звучеше сякаш беше на прага на нервен срив.

— Моля ви, о, моля ви някой да отговори. Къде е тоя глупав андроид? ЕХО?!

— Е-хо?... — Синдер се приведе към екрана.

Момичето ахна, а после замлъкна за кратко.

— Ехо? Чувате ли ме? Някой...

— Да, чувам ви. Почакайте, че нещо не е наред с видео кабела.

— О, небеса, благодаря — рече гласът. Синдер остави парцала и сложи екрана по лице на цимента. После отвори вратичката към контролния панел. — Помислих си, че чипът е бил повреден или аз съм го програмирала с грешен идентификационен номер за връзка, или кой знае какво. Вие сега в двореца ли се намирате?

Синдер видя, че видео кабелът беше измъкнат от буксата, сигурно се е откачил, когато Адри го свали на земята. Синдер го зави и поток от синя светлина се плисна по пода.

— Готово — каза тя и обърна екрана.

Синдер отскочи назад, щом видя момичето от другата страна на връзката. Беше някъде на възрастта на Синдер и имаше най-дългата, най-вълнистата, най-непокорната, най-раздърпаната, най-най-чорлавата руса коса във вселената. Златното гнездо на главата ѝ беше вързано на голям възел над едното рамо и оттам се спускаше рунтав водопад от усукани плитки и разчепкани кълбета, заплетени възли и рошави намотки, които покриваха едната ръка на момичето и излизаха чак извън екрана. То си играеше с краищата на косата, като енергично ги навиваше и развиваше около пръстите си.

Ако не беше тази разплетена дамаджана на главата ѝ, тя щеше да е красива. Имаше мило сърцевидно лице, огромни небесносини очи, а носът ѝ беше поръсен с лунички.

Тя някак никак не приличаше на онова, което Синдер бе очаквала.

Момичето не беше по-малко изненадано да види Синдер и изкуствената ѝ ръка, и мръсната ѝ тениска.

— Вие коя сте? — попита момичето. Очите ѝ се стрелнаха покрай Синдер и обхванаха мрачната светлина и мрежата зад нея. — Защо не сте в двореца?

— Не ме пуснаха да отида — отвърна Синдер и разгледа стаята зад момичето, като се чудеше дали всъщност не вижда дом някъде на луната... но това изобщо не приличаше на дом. Момичето беше наобиколено от стоманени стени и машини, и екрани, и компютри, и повече лостове, и копчета, и светлинки, отколкото имаше в кабината на товарен кораб.

Синдер скръсти крака, като пусна прасеца без ходилото да се полюшва удобно на бедрото ѝ.

— Вие лунитянка ли сте?

Момичето запърха с очи, изненадана от въпроса. Вместо да отговори, тя се наведе напред.

— Трябва незабавно да говоря с някой от двореца в Нов Пекин.

— Че защо не пратите съобщение до информационното табло на двореца?

— Не мога! — Момичето изпищя толкова неочаквано, толкова отчаяно, че Синдер една не се прекатури през глава. — Нямам чип за глобална комуникация тази е единствената директна връзка, която успях да пратя на Земята!

— Значи сте лунитянка.

Очите на момичето се разшириха като балони.

— Не е там...

— Коя сте вие? — рече Синдер с повишен глас. — За кралицата ли работите? Вие ли инсталирахте чипа в онзи андроид? Вие сте били, нали?

Момичето се намръщи, но наместо да се ядоса от въпросите на Синдер, тя изглежда се уплаши. Дори се засрами.

Синдер стисна зъби пред яростно напирещите въпроси и пое бавно дъх, преди да попита внимателно:

— Вие лунен шпионин ли сте?

— Не! Разбира се, че не съм! Тоест... така де... не точно.

— Не точно?! Как така?

— Моля ви, изслушайте ме! — Момичето склочи ръце, като че водеше вътрешна битка със себе си. — Да, аз програмирах чипа и да, работя за кралицата, но не е това, което си мислите. Аз програмирах целия шпионски софтуер, който Левана използваше, за да следи император Рикан през изтеклите месеци, но аз нямам друг избор.

Господарката ще ме убие, ако... звезди, тя ще ме убие, когато научи за това.

— Коя господарка? Кралица Левана ли?

Момичето стисна силно очи, а лицето ѝ се изкриви от болка. Когато отново ги отвори, те блестяха.

— Не. Господарката Сибил. Тя е главната чародейка на Нейно Величество и мой настойник.

Споменът звънна в главата на Синдер — Каи подозираше, че чародейката на кралицата е поставила чипа в Нанси.

— Но тя е по-скоро похитител — продължи момичето. — За нея аз съм само затворник и ро-об. — Тя хлъцна на последната дума и зарови лице в един сноп коси, хлипайки. — Толкова съжалявам. Толкова съжалявам. Аз съм едно лошо, безполезно, окаяно момиче.

Сърцето на Синдер се сви от съчувствие тя също се беше чувствала като роб на своя настойник, но не помнеше някога да се е страхувала, че Адри ще я убие. Е, без онзи път, когато я продаде за изследванията на чумата.

Тя стисна устни пред растящото съчувствие, като си напомни, че това момиче е лунитянка. Беше помогнала на кралица Левана да следи император Рикан и Каи. Почуди се за кратко дали момичето не манипулира емоциите ѝ, но после си спомни, че лунитяните не можеха да контролират хората през нетскрийна. Синдер духна няколко косъма от лицето си, наведе се и изкрещя:

— Спрете! Спрете да плачете!

Риданията секнаха. Момичето погледна към нея с големи, насълзени очи.

— Защо се опитвате да се свържете с двореца?

Момичето се сви назад и изхлипа, но сълзите като че ли се бяха уплашили.

— Трябва да предам съобщение на император Каи. Трябва да го предупредя. Той е в опасност, цялата Земя... кралица Левана... и за всичко съм виновна аз. Ако бях по-силна, ако бях опитала да се боря, това нямаше да се случи. Аз съм виновна.

— Звезди, няма ли да спрете да плачете? — попита Синдер, преди момичето отново да е изпаднало в истерия. — Трябва да се вземете в ръце. Какво искате да кажете с това, че Каи е в опасност? Какво сте направили?

Момичето обви тялото си с ръце, а очите ѝ умоляваха Синдер, като че ли само тя можеше да ѝ даде прошка.

— Както казах, аз съм програмистът на кралицата. Бива ме за тази работа — прониквам в нет линкове, системи за сигурност и тем подобни. — Тя изрече това без намек за високомерие в треперещия си глас. — През последните няколко години господарката поиска от мен да свържа сигналите от политическите лидери на Земята към двореца на Нейно Величество. Отначало имаше само обсъждания в двора, срещи, размяна на документи, нищо кой знае какво. Нейно величество не научаваше нищо, което вашият император да не ѝ е казал вече, тъй че аз си помислих, че това на никого няма да навреди.

Момичето уви косата около пръстите и на двете си ръце.

— Но тогава тя поиска да програмирам чип за директна връзка, който да инсталира в един от кралските андроиди. Смяташе, че така ще може да шпионира императора извън нет линковете. — Тя вдигна очи към Синдер. По лицето ѝ беше изписана вина. — Ако това беше всеки друг андроид, всеки друг андроид в двореца, тя нямаше да научи нищо. Но сега знае! И аз съм виновна! — Тя зациври и запусти устата си с един кичур коса.

— Чакайте — Синдер вдигна ръка, като се опита да спре водопада от думи. — Какво точно е узнала Левана?

Момичето издърпа косата от устата си, а по бузите ѝ започнаха да текат сълзи.

— Тя знае всичко, което знаеше и андроидът, всичко, което е разследвал. Знае, че принцеса Селена е жива и че принц — извинете, император Каи, я издирваше. Знае, че императорът иска да намери принцесата и да я върне на лунния трон.

Стомахът на Синдер се сви от ужас.

— Тя знае имената на лекарите, които са ѝ помогнали да избяга и на онази бедна жена от Европейската федерация, при която е живяла доста дълго... Нейно Величество вече изпрати хора да я открият, като използва информацията на Каи. А когато я намерят...

— Но какво ще направи с Каи? — прекъсна я Синдер. — Левана вече спечели. Каи почти направо каза, че ще ѝ даде всичко, което поиска. Какво значение има сега?

— Той опита да я свали от трона! Вие не познавате кралицата, нейната злоба. Това тя никога не ще му прости. Трябва да предам

съобщение до него, до някой в двореца. Той трябва да знае, че тя си има кроежи.

— Кроежи ли? Какви кроежи?

— Да стане императрица! Щом поеме контрола над Републиката, тя възнамерява да започне война с останалата част от Земята. И тя може да го направи — нейната армия... тази армия... — Тя потрепери, и сви глава в раменете си, сякаш някой я беше зашлевил.

Синдер поклати глава.

— Каи не би го допуснал.

— Това няма значение. Веднъж да стане императрица, той повече няма да ѝ е нужен.

Кръв нахлу в ушите на Синдер.

— Вие си мислите. Но тя трябва да е глупачка, ако опита да го убие. Всички ще знаят, че тя го е направила.

— Лунитяните подозират, че тя е убила кралица Чанари и принцеса Селена, но какво могат да направят по въпроса? Дори и да мислят за бунт, щом се озоват край нея, тя промива умовете им отново в подчинение.

Синдер потърка челото си.

— Той ще го обяви тази вечер на бала — промърмори тя на себе си. — Ще обяви намерението си да се ожени за нея. — Сърцето ѝ препускаше, а мислите се разливаха в мозъка ѝ.

Левана знаеше, че той е правил разследване за принцеса Селена. Тя ще го убие. Ще поема властта над Републиката. Ще започне война срещу... срещу цялата планета.

Тя стисна глава — светът се завъртя около нея.

Трябваше да го предупреди. Не може да го остави да направи обявлението си.

Можеше да му изпрати съобщение, но какви бяха шансовете да го прочете на бала?

Балът.

Синдер погледна към грозните си дрехи. Празният глезен. „Роклята на Пеони. Старият крак, който Ико е запазила. Копринените ръкавици.“

Тя кимна с глава, преди да се опомни на какво се съгласява. Улови се за рафтовете и се изправи.

— Ще отида — измърмори тя. — Ще го намеря.

— Вземете чипа — подкани я момичето от екрана. — В случай, че се наложи да се свържем. И моля, не им казвайте за мен. Ако господарката някога научи...

Без да я дочака да свърши, Синдер се наведе и дръпна чипа от изхода. Екранът почерня.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ТРЕТА

Когато Синдер се намъкна в копринената рокля, сякаш отровен бръшлян се опря върху кожата ѝ. Тя погледна сребърния корсаж с деликатната дантела, широките поли, малките перли и ѝ се прииска да се смали в роклята и да изчезне. Тази рокля не беше нейна. В нея тя беше измамник шарлатанин.

Странно, но това че беше набръчкана като лицето на някой старик, я накара да се почувства по-добре.

Тя взе старото стъпало от рафта — малкото, ръждясало краче, с което се беше събудила след операцията. Тогава беше едно объркано, необичано от никого единайсетгодишно момиче. Беше се зарекла никога повече да не го слага, но точно сега то беше толкова ценно за нея, сякаш бе направено от чист кристал. А освен това беше толкова малко, че щеше да се побере в ботушките на Пърл.

Синдер седна на стола и взе една отвертка. Това беше най-бързото поставяне, което беше правила досега; стъпалото беше по-малко и по-неудобно, отколкото си мислеше, но не след дълго отново беше на два крака.

Копринените ръкавици бяха толкова фини, толкова деликатни, толкова тънки, че тя се страхуваше да не ги закачи на някой стърчащ болт. Поне и те бяха покрити с мазни петна и довършваха оскърблението.

Синдер беше ходещо бедствие и го знаеше. Щеше да има късмет, ако изобщо я пуснат на бала.

Но с това щеше да се оправя после, когато се добере дотам.

Асансьорът беше празен. Когато стигна паркинга, тя се спусна към изоставената кола. Ботите чаткаха тромаво по циментовия под, докато тя гледаше да не се спъне с твърде малкото стъпало и да не си изкълчи глезена. Усещаше, че е закачено несигурно на крака ѝ. Тъй като нямаше време да го върже с електрическата нервна система, сега имаше усещането, че влачи със себе си преспание. Опита се да не му обръща внимание. Мислеше си за Каи и съобщението, което той трябваше да направи тази вечер.

Стигна тъмния ъгъл на гаража, цялата обляна в пот от усилието, но знаеше, че ще стане дори по-лошо, щом излезе навън в неумолимата градска влажност. Колата пред нея беше затисната от двете страни от два зализани кораба с подчертан хромов блясък. Ужасната оранжева боя беше приглушена от мъждивата светлина в гаража. Не ѝ беше мястото тук на тази кола.

Синдер я разбираше.

Тя се вмъкна на седалката на шофьора и миризмата на стар боклук и плесен я обгърна. Поне беше сменила уплътнението на седалките и ги беше застлала с едно намерено одеяло, тъй че нямаше да се тревожи да не седне върху дарадонките на плъховете. Но можеше само да си представя какви ли петна оставяха по роклята на Пеони шасито и пода в колата.

Като отпъди мислите си някъде назад в съзнанието си, тя бръкна под кормилния лост и взе в ръце захранването и жиците на прекъсвача, които вече беше оголила и увила. Потърси кафявата жица за запалването.

Затаи дъх и чулна жиците една в друга.

Нищо.

Една капка пот се стече по свивката на коляното ѝ. Тя отново ги удари една в друга. И отново.

— Моля те, моля те, моля те!

Една искра изскочи от жиците, а след нея се чу безрадостното дрънчене на двигателя.

— Да! — тя натисна газта. Моторът изрева и под нея колата загърмя и закънтя.

Синдер си позволи да нададе радостен вик на облекчение, после стъпи на съединителя и включи на скорост, като рецитираше инструкциите наизуст. Беше ги свалила преди седмица и оттогава ги изучаваше — как да управлява автомобил.

Най-трудната част бяха маневрите на излизане от гаража. Щом стъпи на пътя, посоката ѝ указваха уличните лампи със слънчеви батерии и бледожълтата светлина от прозорците на сградите. Постоянната светлина в града беше благодат, тъй като фаровете на колата бяха счупени. Синдер се изненада от неравността на пътищата, от боклуците и отломките, които замърсяваха паважа — на корабите не им бяха нужни разчистени пътища. Пътуването друсаше и беше

оглушително, но с всяко завъртане на кормилото, с всяко натискане на газта, с всяко сменяне на скоростите, с всяко пицнене на гумите, Синдер чувстваше прилив на сила.

Топъл бриз подухна през липсващия заден прозорец и разроши косата ѝ. Облаците бяха стигнали града и висяха заплашително над небостъргачите, наметнали нощта в сив плащ. В другата посока на хоризонта небето все още беше широко отворено и гордо показваше деветото пълнолуние за тази година. Съвършено кълбо на почернялото небе. Бяло, злокобно око, приковано в нея. Синдер го отпъди и като настъпи газта до дупка, пришпори колата да побърза, да полети.

И тя полетя. Не плавно и грациозно като кораб, но с рева и силата ма горд звяр. Като знаеше, че тя я беше поправила, Синдер не можа да сдържи усмивката си. Беше върнала това чудовище към живота. То ѝ беше задължено и сякаш го разбираше.

Май пристигнахме, помисли си тя, когато дворецът се показва, извисяващ се над Нов Пекин навръх своята наръбена скала. Краят на града сигурно беше близо. Тя увеличи скоростта. Светлините се размазваха край нея. Тя летеше към хоризонта, без да поглежда назад.

Няколко капки дъжд опръскаха напуканото предно стъкло.

Синдер стисна по-силно кормилото, когато тръгна нагоре по виещия се път към вратите на двореца. Нямаше кораби, с които да се състезава — сигурно пристигаше последна от гостите.

Тя се изкачи на билото на хълма, като ликуваше от трескавото бягство, от свободата, от силата! И тогава пороят се изсипа. Дъждът наводни колата, размаза светлините от двореца. Той биеше по метала и стъклото. Без фарове, отвъд предното стъкло светът изчезна.

Синдер настъпи спирачката.

Нищо не последва.

Обзе я паника и тя отчаяно заудря с крак твърдата спирачка. Една сянка се надигна от бурята. Синдер изпищя и скри лицето си.

Колата се блъсна в една декоративна череша и с внезапен удар разтърси Синдер. Моторът изхърка и угасна. Коланът я гореше през гърдите.

Трепереща, Синдер гледаше бурята, която вилнееше по стъклото. Мокри тъмночервени листа падаха отгоре и се лепяха по прозореца. Тя си напомни да диша, докато адреналинът се въртеше във вените ѝ. Контролният ѝ панел препоръча следното действие: да поема бавни,

размерени вдишвания. Но вдишванията я задавиха колкото и колана, докато тя не протегна ръка към механизма и не го откъсна от себе си.

Уплътнението на страничния прозорец протече и за капа по рамото ѝ.

Синдер отпусна главата си назад върху облегалката и се запита имаше ли сили да върви. Може би просто можеше да почака дъждът да премине. Летни бури като тази никога не траеха дълго; само след минутка ще е преминала в ситен ръмеж.

Тя вдигна подгизналите ръкавици и се запита какво чакаше. Не беше гордостта. Не беше благоприличието. В този момент подгизването можеше само да я разкраси.

Като отвори уста да напълни гърдите си, тя дръпна дръжката на вратата и ритна с ботите, за да я отвори. Стъпи навън в пороя — така хладен и освежителен върху кожата ѝ. Като затръшна вратата, обърна се да огледа щетите, отмятайки назад косата от челото си.

Предницата на колата беше набръчкана около ствола на дървото, а капакът се гънеше като хармоника навътре към калника от страната на пътниците. Сърцето я заболя малко, докато гледаше останките — целият ѝ упорит труд набързо беше отишъл на вятъра.

Това тук — хрумна ѝ след миг — беше последната ѝ надежда за бягство. Смачкана.

Като трепереше в дъжда, тя пропъди мислите. Щеше да има други коли. Сега трябваше да намери Каи.

Изведнъж дъждът спря. Тя погледна нагоре, после се обърна. Един от прислужниците зяпаше сплесканата кола с ококорени очи, докато ръцете му стискаха чадър.

— О, здравейте — запъна се тя.

Изуменият поглед на мъжа си проправи път към нея. Към косата ѝ, после към роклята ѝ. С всеки миг той изглеждаше все по-погнусен.

Синдер грабна чадъра от ръцете му и му се усмихна.

— Благодарско! — рече тя и се спусна през двора право в зиналите двери на двореца, където захвърли чадъра на стълбите.

Облечени в пурпурни униформи, стражите стояха наредени в коридора и упътваха гостите от асансьорите към балната зала в южното крило, като че ли звънят на чашите и музиката от оркестъра не стигаха. Пътят до входа на балната зала беше дълъг и еднообразен. Синдер така и не разбра дали стражите позволиха на техните

стоически погледи да кацнат върху нея, докато минаваше край тях с мокрите си шляпащи ботушки. Тя не се осмели да погледне към тях и да срещне очите им. Беше насочила цялото си внимание надолу по електрическата мрежа към тромавия крак.

„Стъпвай грациозно. Стъпвай грациозно. Стъпвай грациозно.“

Музиката се усили. Залата беше украсена с дузина каменни статуи с богата орнаментика на отдавна забравени богове и богини. Скрити камери. Маскирани скенери. Обхвана я чувство на параноя, като си спомни, че все още носи чипа на Пеони в отделението на крака си. Представи си рева на алармите и мигащите светлини, щом разберат, че има два идентификационни чипа. Това, дори да не е напълно незаконно, беше подозрително. Но нищо не се случи.

Коридорът свърши и тя се озова на върха на парадно стълбище, което се спускаше към балната зала. Редица от стражи и прислужници опасваха стълбището — лицата им непроницаеми като онези в коридора. От високия таван висяха стотици червени книжни фенери, всеки от които блестеше с наситена, златна светлина. Отсрещната стена беше цялата във високи от пода до тавана прозорци, които гледаха към градините. Дъждът биеше по стъклото по-силно от оркестъра.

Мястото за танцуване беше в центъра, обградено с кръгли маси наоколо. Всяка маса беше украсена с ваза с пищни орхидеи и скулптури от нефрит. Върху стените на салона бяха залепени разгънати копринени паравани, изрисувани ръчно с жерави, костенурки, бамбук — древни символи на дълголетие, които предаваха едно ясно послание: Да живее императорът!

От удобната си позиция Синдер виждаше цялата зала, цъфнала с трепкащата коприна и кринолин, кристалите и щраусовите пера. Тя потърси Каи.

Не беше трудно да го открие — той танцуваше. Множеството се разтваряше за него и дамата му — най-красивата, най-грациозната, най-божествената жена в залата. Лунната кралица. Синдер не можа да потисне смутеното си възклицание, когато я видя.

Коремът ѝ се обърна, а краткотрайното възхищение се смени от отвращение. Кралицата имаше спокойна усмивка, но чертите на Каи бяха студени като камък, докато двамата танцуваха по мраморния под.

Синдер се оттегли назад от стълбището, преди кралицата да я забележи. Тя огледа множеството. Беше уверена, че Каи все още не е оповестил новината, иначе атмосферата в залата нямаше да е толкова жизнерадостна. Каи беше добре. Каи беше в безопасност. Само трябваше да намери начин да поговори с него някъде насаме и да му каже за плановете на кралицата. Да му каже, че кралицата знае, че е издирвал племенницата ѝ. Тогава той трябваше да реши дали да отхвърли условията ѝ, докато...

Е, Синдер знаеше, че кралица Левана няма вечно да чака и това ще я подтикне да изпълни отдавнашната си закана, и да започне война.

Но може би, може би принцеса Селена ще бъде открита преди това да се случи.

Като въздъхна бавно, Синдер пристъпи от масивния вход и, препъвайки се в малкото ходило, се притаи зад най-близката колона. Стиснала зъби, тя се огледа наоколо, но стражите стояха все така безразлични като циментова стена.

Синдер се залепи за колоната, като опита да приглади косата си назад, за да може поне да се престори, че не се набива на очи.

Музиката спря и гостите започнаха да аплодират.

Тя се осмели да надникне надолу и видя, че Каи и Левана се разделят — той с рязък поклон, тя с грацията на гейша. Оркестърът засвири отново и цялата зала затанцува.

Синдер проследи лъскавите черни къдрици на кралицата, които се отправиха към стълбището в другия край на салона. Гостите с готовност ѝ правеха път. Тя отново потърси с очи Каи и го откри да върви в обратната посока — към нея.

Затаи дъх и се подаде малко от защитната колона. Сега беше шансът ѝ. Само да погледне нагоре и да я види. Само да дойде при нея. Тя ще му каже всичко, после ще се промъкне навън в нощта и никой няма да узнае, че изобщо е била там.

Тя стисна в юмруци сребърната рокля, докато очите ѝ пробиваха дупки в главата на императора и му заповядваха да вдигне поглед. Вдигни очи! Вдигни очи!

Каи замръзна. На лицето му се изписа леко объркване. Синдер помисли, че е успяла — дали беше използвала дарбата си на лунитянка?

Но тогава до Каи тя видя едно златно петно и един бухнал ръкав обърса ръката му. Дъхът ѝ спря.

Беше Пърл. Тя докосна леко Каи с пръсти по лакътя. Цялата грееше в ослепителни усмивки, а миглите ѝ пърхаха, когато направи реверанс.

Със свит стомах, Синдер потъна обратно до колоната.

Пърл подхвана разговор, а Синдер следеше лицето на Каи, докато пулсът бумтеше в ушите ѝ. Най-напред той се усмихна отегчено, но после последва объркване. Изненада. Несигурно смръщване. Синдер се опита да отгатне думите на Пърл: „Да, аз съм момичето от фестивала тази сутрин. Не, Синдер няма да дойде. Не бихме показали неуважение към това паметно събитие, като позволим на доведената ми сестра — киборг да присъства. О? Вие не знаехте, че тя е киборг?“

Синдер потрепери. Очите ѝ не се отлепяха от двамата. Пърл всичко ще му каже и на нея не ѝ оставаше друго, освен да гледа и да чака ужасния миг, в който Каи ще разбере, че е ухаждал киборг. Нямахше повече да иска да я види, нямаше да поиска да чуе извиненията ѝ. Ще трябва да се препъва след него, опозорена, за да обясни защо е тук.

Някой се покашля и Синдер подскочи, изтръгната от растящата си тревожност така рязко, че едва не си изкълчи глезена. Един от прислужниците, очевидно уморил се да стои неподвижен и безразличен, сега се бе надвесил над нея със зле прикрито отвращение.

— Моля да ме извините — рече той със строгост в гласа. — Трябва да сканирам номера ви.

Синдер инстинктивно отдръпна ръка и притисна китката в стомаха си.

— Защо?

Очите му се стрелнаха към стражите, готови всеки миг да ги призват, за да я изведат от залата.

— За да се уверя, че сте сред поканените, разбира се — отвърна той. В ръката си държеше малък ръчен скенер.

Синдер прилепи гърба си към колоната. Нервите ѝ бръмчаха.

— Но аз... мислех, че всеки жител на града е поканен.

— Да, наистина, така е. — Мъжът се усмихна, ликуващ, че има възможността да „отпокани“ момичето пред себе си. — Просто трябва

да се уверим, че посрещаме само тези, които са отговорили на поканите. Мерки за сигурност.

Синдер преглътна и хвърли поглед надолу. Каи все още беше в лапите на Пърл, а Синдер видя, че наблизо кръжи и Адри, нащрек, готова да се хвърли в разговора, ако Пърл изпусне нещо, което да я изложи. Пърл не беше изоставила скромния си, кокетен чар. Беше свела глава, а ръката ѝ деликатно притискаше шията.

Каи все така изглеждаше озадачен.

Тръпка премина по ръцете ѝ и Синдер се обърна отново към придворния, като опита да подражава на веселата невинност на Пеони.

— Разбира се — съгласи се тя и като затаи дъх, протегна ръка. А на ум взе да реди извинения и оправдания — отговорът ѝ е бил смесен с нечий друг или може би е станало объркване, тъй като мащехата и сестра ѝ вече са пристигнали без нея, или...

— А! — Мъжът се сепна, очите му вторачени в малкия екран.

Синдер се изопна. Дали имаше шанс да го събори с един бърз удар по главата, без другите стражи да забележат?

Смутените му очи обходиха още веднъж роклята, косата ѝ, и пак се върнаха към екрана. Тя видя вътрешната му борба, когато усмивката му бавно се показва в опит бъде вежлив.

— А, Лин-мей, какво удоволствие. Толкова се радваме, че сте тук с нас тази вечер.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре.

— Нима?

Мъжът се поклони сковано.

— Моля, простете неведението ми. Сигурен съм, че Негово Императорско Величество ще се зарадва на пристигането ви. Моля, елате насам и аз ще известя за вас.

Тя примигна и онемяла последва ръката му, когато той пристъпи напред към стълбището.

— Какво ще направите за мен?

Той тупна нещо по портскрийна си, преди отново да погледне назад към Синдер. Очите му се спуснаха по цялата ѝ дължина, сякаш просто не вярваше какво се кани да стори, но вежливата му усмивка не угасна.

— Пристигането на личните гости на Негово Императорско Величество бива своевременно известявано, като признание за тяхната

значимост. Разбира се, те обикновено не пристигат толкова... късно.

— Чакайте. Лични гости на... о. О! Не, не, не бива...

От невидими говорители на тавана я прекъсна ревът на тромпети на запис. Тя се сви, с все по-ококорващи се очи, докато кратката мелодия заглъхна. С последните трели на тръбите в балната зала прогърмя тържествен глас.

„Моля посрещнете на сто двацет и шестия годишен бал на Източната Република личния гост на Негово Императорско Величество: Лин Синдер от Нов Пекин.“

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Температурата в балмата зала скочи, когато стотиците лица се завъртяха към Синдер.

Вероятно само след миг всички щяха да се отвърнат с безразличие от нея, ако не бяха открили, че личният гост на императора е момиче с мокра коса и пръски от кал по ръба на измачканата и сребърна рокля. Но при тези обстоятелства, погледите се поспряха, заковали Синдер на върха на стълбището. Краката ѝ — всеки различен — стояха на площадката залепнали, сякаш около тях имаше засъхнал цимент.

Тя погледна Каи, който беше зинал в почуда.

Цяла вечер я беше очаквал. Беше запазил място за нея като негов личен гост. Представяше си колко се разкайва за решението си сега.

До него лицето на Пърл гореше под светлината на полилеите. Синдер погледна сестра си, Адри, видя безмълвното им унижение и си напомни да диша.

За нея всичко вече беше свършило.

Пърл сигурно беше казала на Каи, че е киборг.

Скоро и кралица Левана ще я види и ще разбере, че е лунитянка. Ще я отведа, може би ще я убият. Не можеше вече нищо да направи.

Но бе поела риска. Беше взела решението да дойде.

Няма да си пропилее шанса.

Тя изправи рамене. Повдигна брадичка.

Прибра широките копринени поли, спря поглед върху Каи и тръгна бавно надолу по стълбите.

Очите му се смекчиха, сякаш беше развеселен такъв дрипав изглед човек може да очаква само от прочут механик.

Тих шепот развълнува множеството, когато токчето на Синдер удари мраморния под с премерена точност, и морето от рокли започна да се премества встрани. Жените шепнеха зад ръцете си. Мъжете проточваха вратове, за да дочуят приглушените приказки.

Дори слугите, вдигнали нависоко подносите с деликатеси в ръце, бяха спрели, за да я видят. Облаци от аромат на чесън и джинджифил

се виеха около тях и стомахът на Синдер се сгърчи. Изведнъж разбра колко е изгладняла. От всичките приготовления за бягството не ѝ остана много време да се нахрани. И заедно с тревогата сега ѝ прилоша. Тя не обърна внимание на това, опита се да бъде силна, но с всяка крачка неспокойствието в изопнатите и мускули растеше. Пулсът барабанеше в главата ѝ.

Всяко око я оглеждаше, присмиваше ѝ се. Всяка глава се извъръщаше и шепнеше — слуховете вече бяха тръгнали. Ушите на Синдер пищяха, улавяха откъслечни разговори — Личен гост ли? Но коя е тя? И какво е това по роклята ѝ? — но след това Синдер нагласи звуковия си интерфейс и така заглуши думите.

За първи път в живота си беше доволна, че не може да се изчервява.

Устните на Каи се свиха и макар че все така имаше озадачен вид, не изглеждаше нито ядосан, нито отвратен. Синдер преглътна. Когато се приближи, ръцете ѝ взеха да горят да обвият тялото ѝ, да покрият окаляната смачкана рокля с петна от дъжд, но тя не им позволи. Би било напразно, а и Каи пет пари не даваше за роклята ѝ.

Вероятно той просто се мъчеше да определи каква част от нея беше от метал и силикон.

И въпреки че очите ѝ смъдяха и паниката задръстваше полезрението ѝ с предупреждения и предпазни мерки, тя държеше главата си високо вдигната.

Не беше нейна вината, че той я беше харесал.

Не беше нейна вината, че е киборг.

Няма да се извинява.

Тя съсредоточи вниманието си върху ходенето — една глуха крачка след друга, докато навалицата се разтваряше пред нея, а после се затваряше по дирите ѝ.

И тъкмо да стигне до императора, една фигура се изтласка от навалицата право на пътя ѝ. Синдер се вкамени, спряна от убийствения поглед на мащехата си.

Слисана, тя примигна, докато реалността се препъна в застиналия миг тишина. Беше забравила, че Адри и Пърл също са там.

Зачервени на петна бузи се показваха под прозрачния бял грим на Адри, а гърдите ѝ се повдигаха под скромното деколте на кимоното. Обърканият сподавен смях стихна и изтласка въпросите назад към

онези, които не виждаха какво става, но можеха несъмнено да усетят растящото напрежение в залата.

Ръката на Адри се стрелна напред и стисна в юмрук полите на Синдер. Тя разтърси плата.

— Откъде взе това? — изсъска тя с нисък глас, сякаш се боеше да не направи по-голяма сцена и от Синдер.

Синдер отстъпи назад със стиснати устни и издърпа роклята от мащехата си.

— Ико запази роклята. Пеони не би имала нищо против.

Пърл ахна зад майка си и с две ръце запуши уста. Синдер я погледна и видя, че Пърл с ужас гледа в краката ѝ.

Синдер потрепери. Представи си как всички виждаха металния ѝ крак. Накрая Пърл посочи натам и изпищя:

— Ботите ми! Това са моите боти! На краката ѝ!

Адри присви очи.

— Ти, малка крадло! Как смееш да идваш тук и да правиш семейството ни за смях! — пръстите ѝ щръкнаха над рамото на Синдер в посока към парадното стълбище. — Заповядвам ти веднага да си тръгнеш, преди още повече да ме изложиш.

— Няма — отвърна Синдер със стиснати юмруци. — Аз имам право да съм тук, колкото и вие.

— Какво? Ти?! — Адри започна да повишава глас. — Но ти не си нищо повече от... — тя замлъкна и дори сега показва неохота да издаде срамната тайна за доведената си дъщеря. Тя вдигна ръка над рамото си с равна длан.

Тълпата ахна, Синдер се сепна, но удар не последва.

До мащехата ѝ стоеше Каи, здраво увил с ръката си китката на Адри. Тя се обърна към него с лице, кипнало от гняв, но изражението ѝ бързо се стопи.

Отдръпна се назад и заекна:

— Ваше Величество!

— Достатъчно — рече той с вежлив, но строг глас и я пусна. Адри направи жалък реверанс и закланя с глава.

— Толкова съжалявам, Ваше Величество. Емоциите ми, темперамента ми, това момиче... Толкова съжалявам, че прекъсна... тя е под моя опека, не би било редно да е тук...

— Разбира се, че е редно. — В думите му имаше безгрижност, като че ли вярваше, че присъствието му стигаше да разсее враждебността на Адри.

Той насочи поглед към Синдер.

— Тя е мой личен гост.

Той се озърна, погледът му мина над главите на слияната публика, към сцената, където симфоничният оркестър бе замлъкнал.

— Тази вечер ще празнуваме и ще се забавляваме — каза той високо. — Моля, нека танците продължат.

Оркестърът започна, отначало неуверено, докато музиката отново изпълни балната зала. Синдер не помнеше кога бяха спрели, но слухът ѝ все така беше притъпен за растящия край нея шум.

Кай пак гледаше нея. Тя преглътна и усети, че трепери от гняв, от ужас, от чувството, че е уловена в кафявите му очи. Умът ѝ беше празен и не беше сигурна кое искаше повече — да му благодари или да се извърне и да продължи да крещи на мащехата си, но той не я остави да направи нито едно от двете.

Кай се пресегна, улови я за ръката и преди тя да се усети какво става, той я беше взел в ръцете си, отскубвайки я от мащехата и доведената ѝ сестра.

Те танцуваха.

Сърцето ѝ се блъскаше. Тя откъсна очи от Кай и погледна над рамото му.

Само те двамата танцуваха.

Той също беше забелязал, защото ръката му полетя за миг от кръста ѝ и подкани с жест зяпналата тълпа народ. Тонът му беше хем насърчителен, хем властен:

— Моля, вие сте мои гости. Насладете се на музиката.

Тези, които стояха най-близо, размениха неловки погледи със своите партньори и скоро кръгът се изпълни със суматоха от поли и опашки на фракове. Синдер се осмели да надзърне към мястото, на което бяха оставили Адри и Пърл — и двете стояха наред движещата се маса от хора и гледаха как Кай ловко отвежда Синдер все по-надалеч и по-надалеч от тях.

Като се покашля, Кай промърмори:

— Изобщо не знаеш как да танцуваш, нали?

Синдер го погледна, а умът ѝ все така се въртеше.

— Аз съм механик!

Той повдигна вежди подигравателно.

— Повярвай, това не ми убягна. Това грес ли е по ръкавиците, които ти подарих?

Ужасно засрамена, тя хвърли поглед към техните сплетени пръсти и към черните петна по белите копринени ръкавици. Преди да може да се извини, тя усети как той я отблъсна леко и я завъртя. Тя ахна, почувствала се за миг лека като пеперуда, но после стъпи на малкото киборгско стъпало, олюля се и падна обратно в прегръдките му.

Каи се усмихна, изправи я отново, но не се пошегува с това.

— Значи, това е мащеха ти.

— Законният настойник.

— Да, грешката е моя. Истинско съкровище е.

Синдер се изсмя и тялото ѝ започна да се отпуска. Без сетивност в стъпалото беше като че танцува с желязно гюле, запоено на глезена ѝ. Кракът започваше да я боли от тежестта му, но тя устоя на порива да закуцука. Представи си вечно грациозната Пърл в нейната бална рокля и обувки на токчета и накара тялото си да се подчини на образа в главата ѝ.

То запомняше стъпките на танца и всяко следващо движение ставаше по-плавно от предишното, докато накрая се почувства сякаш знае какво прави. Разбира се, нежният натиск от ръката на Каи върху кръста ѝ не ѝ причиняваше болка.

— Съжалявам за случилото се — рече тя. — За нея и за доведената ми сестра. Няма да повярвате, но те смятат, че аз съм срам за тях! — Каза го като шега, но не можеше да не анализира отговора му, като се подготвяше за часа, в който щеше да попита дали това е истина.

Дали наистина е киборг.

Тогава усмивката му започна да се разпада и тя разбра, че часът е ударил твърде рано, и отчаяно ѝ се прииска да върне думите си назад. Искаше ѝ се да продължат вечно да се преструват, че тайната ѝ е в безопасност. И той не знае нищо.

И все още иска тя да бъде негов личен гост.

— Защо не ми каза? — попита Каи с нисък глас, макар че шумът от смеха и потропващи токчета беше изпълнил въздуха край тях.

Синдер отвори уста, но думите заседнаха на гърлото ѝ. Искаше да отрече твърденията на Пърл, да я нарече лъжкиня.

Но какво ще спечели от това? Нови лъжи. Ново предателство. Металните ѝ пръсти, коравият, безмилостен затвор на ръката ѝ, стегнаха рамото му. Той не трепна — просто чакаше.

Тя искаше да изпита облекчение сега, когато между тях нямаше повече тайни.

Но това също не беше съвсем вярно. Той все още не знаеше, че тя е лунитянка.

Тя отвори уста, без да знае какво ще каже, докато слабите ѝ думи не стигнаха до нея.

— Не знаех как.

— Аз щях да разбера.

Той се приближи, почти незабележимо, и Синдер усети как лакътят ѝ пропълзвява нагоре по рамото му невъобразимо естествено. Той не се отдръпна. Не потрепери, нито се изопна.

Той знае и при все това не изпитва отвращение? И пак би я докосвал? Дори някак немислимо, той може би още я харесваше?

Помисли си, че ако можеше, би заплакала.

Пръстите ѝ колебливо се навиха около косата на врата му и тя усети, че трепери, уверена, че всеки миг ще я отблъсне от себе си. Но той не го направи. Не се отдръпна. Не направи гримаса.

Той отвори устни едва и Синдер си каза, че може би не е единствената, която имаше проблеми с дишането.

— Просто — подхвана тя и прокара език по устните си, — не обичам да говоря за това. Не съм казала на никого, който... който...

— Който не я е познавал?

Думите на Синдер се изпариха. Нея?

Пръстите ѝ се сковаха. Тя ги измъкна от косата му и положи дланта си върху рамото му.

Настойчивостта в погледа му се разтопи в съчувствие.

— Разбирам защо не си казала нищо. Но сега се чувствам такъв егоист. — Той раздвижи устни — челото му повдигнато виновно. — Знам, че трябваше да се досетя, след като ти ми каза, че е болна, но с коронацията и посещението на кралица Левана, и бала, просто... просто забравих. Знам, че това ме прави най-големият глупак на света и трябваше да разбера, че сестра ти е била... и защо не отговаряше на

съобщенията ми. Сега вече всичко се изясни. — Той я притегли към себе си. Тя можеше да облегне глава на рамото му, но не го направи. Тялото ѝ отново се беше сковало, а стъпките от танца бяха забравени. — Искане ми се да ми беше казала.

Погледът ѝ прехвърли рамото му и се зарея в нищото.

— Да, знам — прошепна тя. — Трябваше да ти кажа.

Чувстваше се сякаш всички изкуствени части се притискаха една в друга и я мачкаха отвътре.

Кай не знаеше.

Но да бъде захвърлена обратно в затвора на потайността, веднъж изпитала приятното усещане, че той я приема, беше дори непоносимо от това да го мами.

— Кай — продума тя, като се отърси от тъгата, която я заплашваше да я връхлети. Отдръпна се назад, връщайки приемливото разстояние за непознати помежду им — или поне за механик, танцуващ с императора. За първи път Кай изпусна стъпка, докато очите му примигваха от изненада. Тя отпъди вината, която дращеше по гърлото ѝ.

— Дойдох тук, за да ви кажа нещо. Важно е. — Тя се огледа да се увери, че никой не може да ги чуе. И макар че улови няколко завистливи и навъсени погледи, прицелени в нея, наблизо нямаше никой, който да ги подслуша сред музиката, а и лунната кралица също не се виждаше. — Чуйте ме. Не може да се ожените за Левана. Без значение какво иска, без значение с какво ви заплашва.

При споменаването на кралицата Кай почервения.

— Не те разбирам.

— Тя не иска единствено Републиката. Тя и така ще започне война срещу Земята. За нея това да стане императрица на страната е просто подготовка на почвата.

Негов ред беше да огледа наоколо, като едновременно с това измени уплашеното изражение на лицето си с хладно безразличие, макар че отблизо Синдер виждаше тревогата в очите му.

— И това не е всичко. Тя знае за Нанси... за онова, което Нанси е открила. Тя знае, че сте опитвали да откриете принцеса Селена, откраднала е информацията, събрана от вас, и сега е по следите ѝ. Нейните хора я издирват... ако вече не са я намерили.

Кай погледна обратно към нея с широко отворени очи.

— А вие знаете — продължи тя, без да му позволи да я прекъсне, — вие знаете, че кралицата няма да ви прости, задето сте опитали да намерите принцесата. — Тя преглътна. — Каи, щом се ожените за нея и тя получи, каквото иска... тя ще ви убие.

Цветът се отцеди от лицето му.

— Откъде си научила всичко това?

Тя пое дъх, изтощена от изливането на цялата информация, сякаш беше запазила достатъчно енергия да стигне само дотук.

— ДИР КОМ-а, който открих в Нанси. Там беше това момиче, програмистът... ах. Сложно е. — Тя се поколеба, като си мислеше, че щом ѝ се удаде възможност, трябва да даде чипа на Каи. Той може да успее да измъкне повече информация от момичето. Но в бързината да тръгне за бала, беше тикнала чипа в отделението на крака си. Коремът ѝ се обърна. Да го извади сега, означаваше да се разкрие пред Каи и пред всички наоколо.

Тя пое дъх и отпъди нарастващото отчаяние. Нима да спаси собствената си гордост, беше по-важно за нея?

— Може ли да отидем някъде? — попита тя. — Където няма хора? Всичко ще ви кажа.

Той хвърли поглед наоколо. В своя танц те бяха изминали цялата дължина на балната зала и сега стояха пред две масивни врати, които водеха към кралските градини. Отвъд стъпалата една плачеща върба беше наведена от поройния дъжд, а свенливото езеро почти преливаше. Тежкият ромон на дъжда идваше на вълни и давеше почти напълно шума от оркестъра.

— В градините? — попита той, но преди да успее да мръдне, една сянка падна отгоре им. Синдер вдигна очи и видя мрачното изражение на някакъв кралски чиновник, който гледаше Каи с толкова стиснати устни, че бяха почнали да побеляват. Той не я удостои с внимание.

— Ваше Величество — рече той с изопнато лице. — Време е.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЕТА

Синдер погледна нагоре към мъжа, а връзката в мрежовата база данни я информира, че това е Кон Торин, кралският съветник.

— Време ли? — попита тя, като се извърна отново към Каи. — За какво?

Каи се взря в нея — наполовина извиняващ се, наполовина уплашен. Коремът ѝ се сви. Време да се реши съдбата на Източната Република.

— Не — изсъска тя. — Каи, не можете...

— Ваше Величество — рече Кон Торин, все така, без да благоволи да погледне Синдер в очите. — Дадох ви свобода, но е време да сложим край на това. Ставате за смях.

Каи сведе поглед, а сетне затвори очи. Потърка челото си.

— Дайте ми минутка. Трябва ми една минута да помисля.

— Нямаме нито минута. Повтаряли сме това толкова пъти...

— Разполагаме с нова информация — каза Каи с рязък тон. Лицето на Кон Торин потъмня и той хвърли подозрителен поглед върху Синдер. Тя изтръпна от неодобрителния сърдит поглед — за първи път това беше омраза, насочена към нея, не защото беше киборг, а защото беше нормално момиче, което не заслужаваше вниманието на императора.

За първи път тя не можеше да не се съгласи.

Дори разбирането да се бе изписало на лицето ѝ, съветникът не му обърна никакво внимание.

— Ваше Величество. С цялото ми уважение, но вече не можете да си позволите лукса да бъдете тийнейджър, който чезне от любов. Вие имате дълг към хората си и трябва да го изпълните.

Каи отпусна ръка и срещна погледа на Кон Торин. Очите му бяха празни.

— Знам — рече той. — Ще направя, каквото е най-добро за тях.

Синдер събра в две ръце полите на роклята си — надеждата все още беше жива у нея. Той беше разбрал предупрежденията ѝ. Той

разбираше грешката, която ще направи, ако се съгласи да се ожени за Левана. Беше успяла.

Но тогава той се обърна към нея и надеждата се разби на парчета, когато тя видя безпомощността изрязана в дълбоките линии на челото му.

— Благодаря за предупреждението, Синдер. Поне няма да тръгна слепешката натам.

Тя поклати глава.

— Каи. Не бива!

— Нямам избор. Тя има армия, която може да ни унищожи. Лекарство, от което се нуждаем... трябва да рискувам.

Синдер се олюля назад, сякаш думите му нанесоха удара, от който той я беше предпазил по-рано. Той ще се ожени за кралица Левана.

Кралица Левана ще стане императрица.

— Съжалявам, Синдер.

Както и Синдер, той беше съкрушен, но докато нейното тяло натежа и се вцепени, Каи намери сили да се обърне с вдигната глава и да тръгне към платформата в далечния край на салона, откъдето щеше да обяви пред гостите решението си.

Тя ровеше усилено в ума си — трябваше да стори нещо, за да промени волята му. Но какво?

Той знаеше, че Левана ще започне война, независимо от всичко. Знаеше, че Левана вероятно ще опита да го убие след сватбата. Вероятно беше узнал за по-жестоките и зли деяния, извършени от нея, но това нищо не променяше. Той някак оставаше толкова наивен, та вярваше, че от съюза ще излезе повече добро, отколкото зло. Той нямаше да спре събитията.

Другият човек, който единствен имаше властта да спре брачния съюз, беше кралицата.

Сякаш юмрук сви сърцето на Синдер.

Преди да осъзнае какво върши, тя се спусна след Каи, Хвана го за ръката и го обърна към себе си.

Без да се подвоуми, Синдер обви ръце около врата му и го целуна.

Каи се вкамени. Тялото му беше вдървено до нейното като на андроид, но устните му бяха меки и топли. Синдер възнамеряваше да

го целуне набързо, но се оказа, че се позабави. Топли тръпки преминаха по тялото ѝ, изненадващи и страховити, но не неприятни, и нахлуха като електричество в жиците ѝ. Този път те не я събориха. Този път не я заплашиха да я изгорят отвътре навън.

Отчаянието ѝ се стопи и за кратък миг скритите мотиви изчезнаха. Тя го целуваше не по друга причина, а защото искаше. И искаше той да разбере това.

Осъзна колко силно желае Каи да отвърне на целувката ѝ, едва когато стана ясно, че той няма да го направи.

Синдер се откъсна. Ръцете ѝ останаха на раменете му, докато тя не спираше да трепери от първичната енергия у нея.

Каи беше зяпнал с отворена уста и макар че интуитивната реакция на Синдер беше да отстъпи и да се извини горещо, тя преглътна думите.

— Може би — каза тя, като изпитваше гласа си, преди да го повиши достатъчно, че всички да я чуят. — Може би кралицата няма да приеме предложението ви, щом узнае, че сте влюбен в мен?

Веждите на Каи се повдигнаха още по-нависоко.

— Как...?

До него съветника му пое шумно въздух, а през тълпата — преминаха вълни от възклицания и шумолене. Синдер си помисли, че музиката отново е спряла — музикантите бяха станали и се опитваха да видят какво се случваше.

Ненадейно сред неловката тишина се разля жизнерадостен кикот.

Звукът, макар изпълнен с очарованието на детски смях, прати хлад по гърба на Синдер.

Тя свали ръце от врата на Каи и бавно се обърна. Гостите също проследиха звука, извърщайки се дружно като кукли на конци.

И там беше кралица Левана.

Тя стоеше облегната на една от колоните към градината и държеше в едната си ръка златен бокал с вино, а пръстите на другата притискаха усмихнатите и червени устни.

Тялото ѝ беше съвършено. Ако беше изваяна от същия камък като колоната, позата и едва ли щеше да е по-застинала. Тя носеше рокля в светъл, но наситен син цвят, която блестеше вероятно с диаманти, но те съвсем отчетливо оставяха впечатлението, че са звезди по безкрайно лятно небе.

Освен кралицата на прага стоеше един лунен страж с червена коса, изправена от челото нагоре като пламъка на свещ. Мъж и жена в отличителни униформи на кралски чародеи стояха наблизко в очакване на заповеди от господарката си. Всички те бяха поразително красиви и за разлика от кралицата, тяхната красота не беше илюзия. Синдер се чудеше дали това не бе изискване, за да служиш при лунната кралица, или тя беше единствената лунитянка в галактиката, която не се беше родила с красиви очи и безупречна кожа.

— Колко очарователно наивно — рече кралицата и смехът ѝ отново се разля. — Вие сигурно не разбирате моята култура. На Луна ние гледаме на моногамията като на старомодна сантименталност. Та какво ме е грижа, че бъдещият ми съпруг е влюбен в друга... — тя спря, а черните ѝ очи обхванаха с поглед роклята на Синдер — жена?

Ужасът сграбчи Синдер за гърлото, когато очите на кралицата я пронизаха цялата. Кралицата знаеше, че тя е лунитянка. Можеше да усети това.

— Онова, което ме притеснява — продължи кралица Левана, гласът ѝ нежна приспивна песен, която се изостри от следващите думи — е, че моят годеник се е влюбил в незначителен щит. Греша ли?

Чародеите кимнаха в съгласие с очи, вторачени в Синдер.

— Със сигурност мирише като тях — обади се жената.

Синдер набърчи нос. Според доктор Ърланд тя всъщност не беше щит и се запита дали жената не подхвърли обидата, само за да я направи за смях. А може би беше подушила бензиновите изпарения от колата.

Изведнъж нет линкът разпозна жената и Синдер забрави обидата. Това беше дипломатът, който от седмици беше на посещение в Нов Пекин и чиято снимка показваха по всички новинарски емисии, макар че не ѝ беше обърнала много внимание.

Сибил Мира, главна чародейка на лунната кралица.

„Господарката Сибил“, беше казало момичето по директната връзка. Това беше жената, накарала момичето да направи шпионското оборудване, това беше жената, поставила чипа в Нанси.

Синдер опита да се успокои, изненадана, че контролният панел не беше дал накъсо от всичкия адреналин, който се въртеше във вените ѝ. Какво не би дала за някакво оръжие, с което да се защити — дори

най-малката отвертчица — всичко друго, само не и този безполезен крак и тънките копринени ръкавици.

Каи остави Синдер и тръгна към кралицата.

— Ваше Величество, извинявам се за това прекъсване — каза той — Синдер успя да улови думите му, защото адаптира звуковия интерфейс. — Но нека не правим сцена пред гостите ми.

Тъмно сивите очи на кралицата блеснаха на топлата светлина в салона.

— Вие и без моята помощ изглеждате удивително способен да направите сцена. — Тя нацупи устни игриво. — О, скъпи, струва ми се, че вашето непостоянство ме нарани повече, отколкото си мислех. Вярвах, че аз ще бъда ваш личен гост тази вечер.

Очите ѝ отново погалиха лицето на Синдер.

— Не може да мислите, че тя е по-красива от мен. — Тя прокара пръст по брадичката на Каи. — Скъпи, вие се изчервихте.

Каи отблъсна ръката ѝ, но преди да успее да отговори, Левана се извърна към Синдер и лицето ѝ се изпълни с отвращение.

— Как ти е името, дете?

Синдер преглътна болезнено и едва успя да произнесе името си.

— Синдер.

— Синдер! — Снизходителен смях. — Колко подходящо. Пепел. Прах. Мръсотия!

— Достатъчно... — понечи да каже Каи, но Левана мина като бриз край него, а искрящата ѝ рокля се полюшваше на хълбоците ѝ. Тя вдигна високо чашата с вино, като че се канеше да поздравя принца за приятната вечер.

— Кажете ми, Синдер — рече тя, — от кой беден младеж на Земята си открадна името си?

Ръката на Синдер стисна копринената ръкавица и плътта, която покриваше идентификационния чип на китката ѝ, все още леко разранена от резката, направена по-рано. Тежест се настани в корема ѝ.

Кралицата изсумтя.

— Вие, щитове — каза тя, а гласът ѝ се извиси над множеството. — Мислите се за много умни. Крадете чипове от някой мъртъв землянин. Успявате да се промъкнете в системата на правителството. Мислите си, че минавате за хора, че може да живеете тук без никакви последици. Глупаци!

Синдер стисна зъби. Искаше да обясни, че не помни някога да е била друго, освен жител на Земята и киборг. Но пред кого да се защити?

Не и пред кралицата. Не и пред Каи... Каи, който поглеждаше ту нея, ту кралицата и се мъчеше от думите на Левана да сглоби картината в главата си.

Кралицата се обърна отново към императора.

— Не просто приютявате лунитяни, но и палувате с тях. Разочаровате ме, Ваше Величество. — Тя цъкна с език. — Фактът, че това момиче живее във вашите владения, доказва, че сте в нарушение на Междупланетното споразумение. Император Каито, аз приемам много сериозно безочливото пренебрегване на този закон. Всъщност, то дори може да даде основание за започване на военни действия. Настоявам предателят да бъде задържан и върнат незабавно на Луна. Хиацинт?

Втори лунен страж излезе от множеството, също толкова красив като другите лунитяни, с дълга руса коса и сериозни, бледосини очи. Без предупреждение той хвана Синдер за китките и ги изви отзад. Тя извика, а погледът ѝ диво се обърна към насъбраната публика, сред която се надигнаха разтревожени писъци.

— Спрете! — Каи се спусна към Синдер и я улови за лакътя. Дръпна я към себе си, тя се препъна, но стражът не отпусна хватката.

Той дръпна обратно Синдер и ръката ѝ, хлъзгава от коприната на ръкавицата, се откъсна от ръцете на Каи. Тя се озова плътно залепена до лунитянина. Гърдите му зад нея бяха яки. В главата ѝ бръмчеше слаб шум, подобно на статично електричество.

Магията, осъзна тя. Биоелектричеството бръмчеше вътре в него. Дали всички успяваха да го чуят от толкова близо или това беше поредният знак за пробуждането на дарбата ѝ?

— Пуснете я! — призова Каи кралицата. — Това е нелепо. Тя не е беглец — та тя дори не е лунитянка. Тя е само един механик!

Левана изви тънката си вежда. Искрящите ѝ очи подминаха Каи и се вторачиха в Синдер с поглед едновременно красив и зъл.

В гръбнака на Синдер топлината растеше постепенно и все повече се нажежаваше. Страхуваше се от припадъка. Болката ще дойде, тя ще рухне и ще бъде безполезна.

— Е, Синдер? — каза кралица Левана, докато въртеше бледото вино. — Май не си казала всичко на твоите господари. Ще отречеш ли твърдението ми?

Каи се обърна към нея и тя почувства отчаянието му, без да може да го погледне в очите. Съсредоточи поглед върху кралицата — челюстта я болеше от омраза.

Доволна беше, че нямаше сълзи, които да издадат унижението ѝ. Доволна беше, че нямаше кръв по страните, която да издаде гнева ѝ. Доволна беше, че имаше едно нещо, което омразното ѝ тяло на киборг умееше, докато тя стискаше разбитото си достойнство. Тя насочи поглед към кралицата.

Ретина — дисплеят ѝ изпадна в паника, когато отбеляза повишените нива на адреналин и ускорения ѝ пулс. Предупредителните съобщения се сменяха пред очите ѝ, но тя ги отпъди с удивително спокойствие.

— Ако не ме бяха довели на Земята — рече тя, — аз щях да бъда роб под ваша власт. Няма да се извинявам за бягството си.

С угълчето на окоето си тя видя как лицето на Каи посърна, а очите му се разшириха пред неопровержимата истина. Беше ухаждал лунитянка.

Един вик отекна от разтрепераната тълпа. Низ от възклицания, меко тупване. Адри беше припаднала.

Синдер пое дъх и изправи раменете си.

— Аз не искам извинения — рече Левана и се усмихна дяволски. — Просто искам да видя прегрешенията в живота ти поправени. Бързо и сигурно.

— Вие искате да ме видите мъртва.

— Ах колко е умна само! Да, точно така. И не само теб, но всички като теб. Вие щитовете, сте заплаха за културата, опасност за нашето идеално общество.

— Защото не можете да промиете мозъците ни и да ни накарате да ви боготворим като всички останали?

Устните на кралицата се опънаха — твърди като хоросан върху лицето ѝ. Гласът ѝ се снижи и хлад повея над залата. Внезапен порив на дъжд зад гърба ѝ разтърси прозорците.

— Това не е само заради моя народ, но и заради всички земляни. Вие, щитове, сте мор. — Тя спря, а в очите ѝ отново се появи

предишната лекота, сякаш бе на път да се засмее. — И то съвсем буквално.

— Моята кралица — обади се тъмнокосата жена, — има предвид вашата така наречена синя треска, която сее смърт сред гражданите ви. Както, разбира се, и сред вашето собствено кралско семейство... нека император Рикан почива в...

— Това какво общо има? — попита Каи.

Жената затъкна ръце в издутите ръкави на дрехата си с цвят на слонова кост.

— Нима вашите изключителни учени все още не са стигнали до това заключение? Много от ненадарените лунитяни са преносители на летумозис. Те са го донесли на Земята. И продължават да го разнасят, както изглежда, без да ги е грижа за живота, който отнемат.

Синдер поклати глава.

— Не — рече тя. Каи се обърна към нея и несъзнателно отстъпи крачка назад. Тя поклати глава още по-рязко. — Те не знаят какво правят. Как биха могли да знаят? И естествено, че учените са го разбрали. Но какво друго да сторят, освен да опитат да открият лекарство?

Кралицата се изсмя остро.

— Невежеството е твоята защита? Колко банално. Сигурно виждаш истината, че трябва да умреш. Толкова по-добре щеше да бъде за всички, ако беше умряла.

— И за ваше сведение — извика Синдер, — аз не съм щит.

Кралицата се усмихна самодоволно, без да ѝ повярва.

— Достатъчно — намеси се Каи. — Не ме е грижа къде е родена. Синдер е гражданин на Републиката. Аз няма да я задържа.

Левана не откъсваше поглед от Синдер.

— Да давате убежище на бегълци е повод за война, млади императоре. Това ви е известно.

Видимостта на Синдер се премрежи, когато ретината ѝ изсипа в полезрението някаква безсмислена диаграма. Тя стисна очи, проклинайки. Сега не беше време за мозъчни неизправности.

— Но може би — каза кралицата, — бихме могли да постигнем компромис.

Синдер отвори очи. Тъмният слой стоеше, но обърканата диаграма я нямаше. Тя върна вниманието си на кралицата точно

навреме, за да улови жестоката извивка на устните ѝ.

— Това момиче изглежда вярва, че вие я обичате, и ето ви възможност да го докажете. — Тя кокетно спусна мигли. — Е, кажете ми, ваше величество, готов ли сте да се пазарите за нея?

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ШЕСТА

— Пазарлък? — Попита Каи. — За живота й?

— Добре дошли в света на истинската политика. — Левана отпи от виното. Въпреки че устните й бяха кървавочервени, то не оставиха следи по чашата.

— Сега не е моментът за тази дискусия, нито мястото й е тук — отвърна той със зле прикрито недоволство.

— Така ли? А според мен тази дискусия включва всички хора в залата. В крайна сметка вие искате мир. Искате гражданите ви да живеят в безопасност. И двете цели заслужават възхищение. — Погледът й се плъзна към Синдер. — Но освен това искате да спасите и това злочесто създание. Така да бъде.

Сърцето на Синдер биеше лудо. Когато насочи очи към Каи, пред тях проблесна светлина.

— А вие? — попита Каи.

— Аз искам да бъда императрица.

Синдер опита да се измъкне от стража.

— Каи, не. Не бива.

Той й обърна гръб. Очите му бяха развълнувани.

— Това нищо няма да промени — викна Синдер. — Знаеш, че няма.

— Запушете й устата — нареди Левана.

Стражът затисна с ръка устата й, като я дръпна силно към гърдите си. Но той не можеше да спре очите й, които умоляваха: „Не го прави. Не си струва заради мен, знаеш го.“

Каи пристъпи към вратата. Той погледна за миг навън в бушуващата буря, раменете му се тресяха, а после се обърна и обхвана с поглед залата. Разноцветният океан от коприна и тафта, злато и перли, плашените и объркани лица наоколо му. Годишният бал. Сто двайсет и шест години мир на Земята.

Каи изпусна сподавена въздишка и изправи раменете си.

— Мисля, че ясно обявих решението си. Само преди час аз обещах пред народа си, че ще направя всичко за неговата безопасност.

Всичко. — Той отвори и двете си длани към кралицата, умоляващ. — С готовност признавам, че вие сте по-силна от всички земни кралства заедно и нямам желание да изпитвам нашите сили срещу вашите. Признавам още, че съм невежа по отношение на обичаите във вашата култура и сред народа ви и затова не мога даzakлеймя начина, по който ги управлявате. Вярвам, че винаги сте се грижили за хората си. — Той срещна погледа на Синдер. Раменете му се сковаха. — Но не по този начин ще бъде управлявана Републиката. Ние искаме мир, но не за сметка на свободата. Аз не мога — аз няма да оженя за вас.

Нещо изсмука въздуха от салона; тихи, прибързани шепоти се пръснаха сред хората. Облекчение изпълни Синдер, но то бързо беше смазано, когато срещна погледа на Каи. Видът му беше отчаян. Той каза просто с устни.

— Съжалявам.

Искаше да го успокои. Да му каже, че разбира. От самото начало беше поискала от него да вземе именно това решение и нищо нямаше да я накара да се отметне.

Не си заслужаваше да започва война заради нея.

Устните на Левана бяха стегната, лицето ѝ — неподвижно, с изключение на лекото подръпване на ушите и почти незабележимото стискане в челюстта. Ретина — скенерът на Синдер святкаше като полудял в ъгъла на полезрението ѝ и изписваше числа, данни, но тя го отпъди като досаден комар.

— Това ли е решението ви?

— Да — отвърна Каи. — Момичето — беглец ще бъде задържано в наш затвор до вашето отпътуване. — Той вдигна брадичка, сякаш се примиряваше с решението. — Не съм желал да проявявам неуважение, Ваше Величество. С цялото си сърце желая да продължим дискусиите за постигането на приемлив съюз.

— Не можем да продължим — отвърна Левана. Чашата в ръката ѝ се раздробила и по твърдия под се разхвърчаха парченца кристал. Синдер подскочи хор от писъци избухна сред гостите, когато отстъпиха назад. Само лунният страж остана невъзмутим. — Исканията ми ясно бяха посочени пред баща ви, както бяха посочени и пред вас, а вие сте глупак, задето ги отхвърляте. — Тя запрати по колоната тънкото столче на чашата. От пръстите ѝ капеше вино. — Продължавате ли да отхвърляте исканията ми?

— Ваше Величество.

— Отговорете на въпроса.

Ретина — скенерът на Синдер светна, сякаш кралицата стоеше под прожектор. Тя възкликна. Колената и се подкосим и тя се отпусна върху стража, който отново я изправи с едно движение.

Затвори очи, убедена, че не е видяла добре, после пак ги отвори. Диаграмата се настрои повторно. Линиите оказваха точните форми на лицето на Левана. Координатите посочваха разположението на очите ѝ, дължината на носа и, височината на челото ѝ. Съвършената картина покриваше съвършената жена, но двете не съвпадаха.

Синдер продължаваше да зяпа кралицата, като се опитваше да разбере линиите и ъглите, които скенерът ѝ показваше. Тогава осъзна, че спорът беше престанал. Реакцията ѝ беше толкова ненадейна, че вниманието на всички се бе върнало към нея.

— Звезди — прошепна тя. Скенерът ѝ виждаше отвъд илюзията. Неуязвим за лунното обаяние, той знаеше истинските граници на лицето на кралицата, несъвършенствата, недостатъците. — Това наистина е илюзия! Вие не сте красива.

Кралицата пребледня. Светът сякаш замръзна около диаграмите в погледа на Синдер, малките точки и измервания, които разкриваха най-голямата тайна на кралицата. Тя пак успяваше да види обаянието ѝ, високите ѝ скули и плътните устни, но ефектът беше скрит под истината от диаграмата. Колкото по-дълго се взираше, толкова повече данни събираше дисплеят ѝ. И той постепенно запълни истинските черти на Левана.

Синдер бе така омаяна от бавното разкриване на образа, че не забеляза как Левана изви дългите си пръсти до тялото си. Чак когато във въздуха затрептя електричество, Синдер откъсна вниманието си от драсканиците пред погледа си.

Кралицата раздвижи пръсти. Стражът пусна китките на Синдер и се отдръпна.

Като стъпи на пода, Синдер едва не се прекатури напред, а в същото време ръката и се протегна назад, като че сама си беше господар, и изтръгна пистолета от кобура на стража.

Тя се вцепени толкова ненадейно и рязко чувстваше в металната си ръка тежкия пистолет.

Пръстът ѝ се плъзна върху спусъка, сякаш той беше продължение на ръката ѝ. Пистолетът се чувстваше удобно в дланта ѝ. Но това не беше редно. Тя никога не беше държала пистолет в ръка.

Сърцето ѝ биеше лудешки.

Синдер вдигна пистолета и опря дулото в слепоочието си. Тя нададе разтърсващ вик. Кичур коса беше залепнал за изсъхналите ѝ устни. Очите ѝ се стрелнаха на ляво, без да могат да видят пистолета, нито предателската ръка, която го стискаше. Тя погледна към кралицата, към хората, към Каи.

Цялото ѝ тяло се тресеше, без ръката, която уверено държеше пистолета, готов да я убие.

— Не! Оставете я! — Каи се спусна към нея и сграбчи лакътя ѝ. Опита да издърпа ръката, но тя беше неподвижна, здрава като статуя. — Пуснете я!

— К-Каи — заекна тя, обзета от ужас. Подкани ръката си да пусне пистолета, подкани пръста си да пусне спусъка, но всичко беше безполезно. Тя стисна очи. Главата ѝ пулсираше. Растящи нива адреналин. Кортизон. Глюкоза. Ускорен пулс. Нарастващо кръвно налягане. Предупреждение, предупреждение...

Пръстът ѝ шавна за миг, после отново замръзна.

Представи си гърмежа от пистолета. Представи си кръвта. Представи си как мозъкът ѝ изключва, без нищо да усеща.

„ОТКРИТА Е БИОЕЛЕКТРИЧЕСКА МАНИПУЛАЦИЯ. СЪПРОТИВИТЕЛНИТЕ ДЕЙСТВИЯ ЗАПОЧВАТ СЛЕД 3... 2...“

Пръстът ѝ бавно, бавно пусна спусъка.

В гръбнака ѝ избухна огън, който се спусна по нервите и жиците ѝ, и се плъзна по металните протези в крайниците ѝ.

Синдер изпищя и дръпна пистолета от главата си. Ръката ѝ беше изправена, дулото — насочено към тавана. Тя спря да се бори. Дръпна спусъка. Полилеят над нея се пръсна, стъкло, кристал и искри.

Тълпата се разпищя и хукна към изхода.

Синдер се стовари на колене и се преви одве, прегърнала пистолета до стомаха си. Болката я разкъсваше, заслепяваше. В главата

й гърмяха фойерверки. Като че ли тялото ѝ се отиваше да пропъди всички изкуствени части — експлозии, искри и пушек разкъсваха плътта ѝ.

Гласът на Каи ѝ помогна да разбере, че болката отминава. Цялата пареше на допир, като че някой я беше хвърлил в пещ, но болката и горещината бяха избили навън към кожата и пръстите ѝ и не я ядяха отвътре. Тя отвори очи. Бели петна се появиха пред тях. На дисплея светеше червено предупреждение. В ъгъла се въртяха данните от диагностиката. Температурата ѝ беше твърде висока, пулсът ѝ — твърде висок, кръвното налягане — твърде високо. Някаква неизвестна субстанция беше нахлула в кръвта ѝ и системата не можеше нито да я разпознае, нито да я изхвърли. Нещо не е наред, крещеше програмата. „Болна си. Болна си! Умираш!“

Но тя се чувстваше съвсем жива.

Тялото ѝ беше толкова горещо, че сама се учуди как не е изпепелила фината рокля. Потта се изпаряваше от челото ѝ. Усещаше се различна. Силна. Могъща.

Буйна като огън.

Тя седна на пети, трепереща, и погледна ръцете си. Лявата ръкавица беше започнала да се топи, образувала петна от лепкав, копринен плат върху нажежената до бяло метална ръка. По стоманената повърхност тя виждаше как електричеството пращи, но не можеше да каже с кои очи гледаше — с очите на човек или на киборг. А може би нито с едните, нито с другите.

Гледаше с очите на лунитянка.

Тя вдигна глава. Светът беше покрит с хладна, сива мъгла, като че всичко беше замръзнало — без нея. Тялото ѝ започна да се охлажда. Кожата ѝ побледня, металът потъмня. Опита се да скрие металната си ръка, в случай че Каи е бил така заслепен от светкавицата, че не е забелязал. Глупаво, разбира се.

Тя улови погледа на кралицата. Когато очите им се срещнаха, гневът на кралицата хлъцна. Тя ахна и отстъпи крачка назад. За миг изглеждаше почти уплашена.

— Невъзможно — прошепна тя.

Синдер извика на помощ всеки нанобайт сила, който имаше, за да може да се изправи, и насочи пистолета към кралицата. Дръпна спусъка.

Червенокосият страж бе на мястото си. Куршумът го уцели в рамото.

Левана дори не трепна.

Мозъкът на Синдер настигна тялото ѝ, когато кръвта покапа по бронята на стража.

Синдер пусна пистолета и хукна да бяга. Знаеше, че няма да може да пробие обезумялата тълпа, затова отпраши към най-близкия изход — масивните врати, които отвеждаха в градините. Покрай стража, покрай кралицата, покрай антуража ѝ, стъклото скриптеше под откраднатите ѝ ботушки.

Глухото ехо на камъните по терасата. Една локва опръска краката ѝ. Усети свежия, хладен дъх на дъжда, който се беше обърнал на ситен ръмеж.

Стълбите разстлани пред нея. Дванайсет стъпала, будистката градина, високата стена, портата, градът — спасението.

На петото стъпало тя чу как болтовете се счупиха. Жиците се отскубнаха, като разтегнати докрай сухожилия. Усети загуба на мощност в основата на прасеца, който пращаше заслепяващ предупредителен сигнал до мозъка ѝ.

Падна с вик и опита да спре удара с лявата ръка. Болка я проряза нагоре до рамото и оттам в гръбнака. Металът издрънча по камъните, когато Синдер се сгромоляса върху чакъла на пътеката.

Тя лежеше просната на една страна. Дупки бяха оръфали ръкавицата, там където се беше опитала да спре падането си. Над десния лакът върху красивата кремава коприна имаше петно от кръв.

Дишаше с мъка. Главата ѝ натежа изведнъж и тя я отпусна рязко на земята. Малки камъчета се забиха в скалпа ѝ. Блуждаещите ѝ очи се присвиха към небето, където бурята беше спряла, и само мъгливият ръмеж полепваше по косата и миглите на Синдер, и освежаваше горещата ѝ кожа. Пълната луна искаше да пробие през заслона от облаци и бавно направи дупка над нея, сякаш кроеше да погълне цялото небе.

Някакво движение привлече окото ѝ обратно към балната зала. Стражът, който я беше държал, достигна стълбите и замръзна. Зад него беше Каи, който спря шумно, като се улови за перилата да не падне.

Очите му я погълнаха цялата — проблясък на метални пръсти, искрящите жици в края на смачкания метален крак. Той отвори уста и

за миг имаше вид, сякаш му се повдига.

Нови стъпки на върха на стълбите. Появиха се мъжът и жената в своите униформи на чародеи, а също и стражът, когото беше простреляла и когото кървящата рана не беше възпряла. Съветникът на Каи и последна — кралица Левана. Обаянието ѝ се бе завърнало с пълна сила, но красотата ѝ не можеше да скрие гнева, който кривеше чертите ѝ. Като събра искрящите поли в две ръце, тя понечи да тръгне надолу по стъпалата към Синдер, но чародейката я спря внимателно с ръка и посочи към стената на двореца.

Синдер проследи жеста ѝ.

Една от камерите за наблюдение беше насочена към тях — към нея. Всевиждаща. Последните остатъци сила напуснаха Синдер, оставяйки я слаба и изтощена.

Каи слезе дебнешком по стълбите, като че ли се прокрадваше към ранено животно. Наведе се и вдигна ръждясалото стъпало, което беше паднало от кадифените боти. Брадичката му се раздвижи, докато го оглеждаше — може би го позна от деня, в който се срещнаха на пазара. Той не погледна към нея.

Левана изви устни.

— Отвратително — каза тя от прага, скрита на сигурно от окоето на камерата. Думите ѝ прозвучаха силно и неестествено, сравнени с обичайната веселост в гласа ѝ. — Смъртта ще е добре дошла.

— Тя наистина не е щит — рече Сибил Мара. — Как го е скрила?

Левана се усмихна подигравателно.

— Това е без значение. Съвсем скоро ще е мъртва. Хиацинт?

Русият страж слезе едно стъпало надолу. Той отново държеше пистолета, онзи, който Синдер беше пунала.

— Чакайте. — Каи се промъкна надолу по оставащите стъпала и накрая застана на пътеката до нея. Трябваше да застави себе си да я погледне и в първия миг се отдръпна. Синдер не можеше да прочете лицето му, където недоверието непрестанно се менеше от объркване и съжаление. Гърдите му се повдигаха. Той два пъти понечи да проговори, преди думите да излязат от устата му, тихи думи, които завинаги се запечатаха в ума на Синдер.

— Всичко ли е било илюзия? — попита той.

Болка я прониза през гърдите и я остави без дъх.

— Каи?

— Всичко ли е било само в моята глава? Лунен трик?

Стомахът ѝ се сви.

— Не. — Тя поклати глава разпалено. Как да му обясни, че дарбата ѝ едва сега се разбуждаше? И никога не би я използвала срещу него? — Никога не бих те излъгала...

Думите заглъхнаха. Тя беше го излъгала. Всичко, което той знаеше за нея, беше лъжа.

— Толкова съжалявам — довърши тя, а думите увиснаха неубедително във въздуха.

Каи откъсна поглед от нея и намери примирение в бляскавата градина.

— Да те гледа човек е дори по-мъчително от нея.

Сърцето на Синдер се сви и тя си помисли, че напълно ще спре да бие. Докосна с ръка лицето си и почувства мократа коприна върху кожата си.

Като изправи брадичка, Каи се обърна към кралицата. Синдер гледаше гърба на пурпурната му риза с гургулиците на мира, избродирани на яката. В едната си ръка той все още стискаше изкуственото стъпало.

— Тя ще бъде арестувана — рече той с малко сила в думите си. — Ще бъде затворена, докато не решим какво да правим с нея. Но ако я убиете тази вечер, кълна се, никога няма да се съглася на съюз с Луна.

Погледът на кралицата потъмня. Дори тя да приемеше, Синдер щеше да бъде върната на луната. И щом веднъж попадне в лапите на Левана, щяха да поставят примката на врата ѝ.

Каи печелеше време за нея. Вероятно съвсем малко време.

Само едно не разбираше — защо?

Синдер наблюдаваше кралицата, която се бореше с гнева си, и знаеше, че за миг само би могла да убие и нея, и Каи.

— Тя ще бъде мой затворник — най-сетне прие Левана. — Ще бъде върната на Луна и ще бъде съдена по нашите закони.

Превод: Тя ще умре.

— Разбирам — отвърна Каи. — В замяна вие ще дадете дума да не започвате война срещу страната ми или срещу планетата.

Левана вдигна глава и погледна надолу към него.

— Приемам. Няма да започна война срещу Земята заради това нарушение. Но на ваше място, млади императоре, бих стъпвала много внимателно. Тази вечер подложихте търпението ми на голямо изпитание.

Кай пое дъх, поклони се с глава и отстъпи. Лунните стражи слязоха надолу по стълбите и вдигнаха от чакъла потрошеното тяло на Синдер. Тя се мъчеше да се задържи права. Погледна към Кай — искаше да има един миг само, за да му каже колко много съжалява. Един дъх, за да обясни.

Но той не я погледна, когато стражите я повлякоха край него. Очите му бяха вторачени върху мръсното стоманено ходило в ръцете му. От силното стискане пръстите му бяха побелели.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И СЕДМА

Синдер лежеше по гръб и слушаше еднообразното потрепване на металните си пръсти по белия каучуков под в бялата каучукова килия. Имаше толкова неща, за които да мисли, а само един момент, като пленник на мислите ѝ, се превърташе в ума ѝ.

Пазарен ден е, въздухът е влажен, ароматът на сладките кифлички на Чанг Сача се носи по градския площад. Точно преди Пеони да се разболе, преди Левана да пристигне на Земята, преди Каи да я покани на бала. Тя беше само механик, а той беше принцът и тя се преструваше на безразлична към очарованието му. И ето, той стои пред нея, а тя се поклаща на един крак и се мъчи да успокои сърцето си. И не може да срещне погледа му. А той се привежда към нея усмихнат и я принуждава да го погледне.

Там.

Този миг. Тази усмивка.

Отново, отново и отново.

Синдер въздъхна и смени темпото, с което потропваше. Филмчета от бала заливаха мрежата. Синдер изгледа четири секунди и две стотни от репортажа по нет линка си — тя, в мръсната бална рокля, се изтърколва надолу по стъпалата. После го спря. На лентата приличаше на някоя луда. Без съмнение всеки човек на Земята щеше да я изпрати с ругатни обратно на Луната, когато кралица Левана дойдеше за нея. Да я отведе за „процеса“.

От другата страна на вратата се дочуха приглушените стъпки на пазача. Всичко наоколо ѝ беше искрящо бяло, в това число и памучният анцуг, в който я навлякоха, когато се принуди да остави съсипаната рокля на Пеони и здравите парчета от копринените ръкавици. Не си бяха направили труда да угасят ярките светлини, които дразнеха очите ѝ и не ѝ даваха покой. Изтощена до смърт, тя се питаше дали няма да е по-добре кралицата да дойде да я вземе, ако тогава ще ѝ позволят поне малко да поспи.

А беше тук едва от четиринайсет часа, трийсет и три минута и шестнайсет секунди. Седемнайсет. Осемнайсет.

Вратата щракна и я сепна. С присвити очи тя погледна към малкото прозорче и през него видя силуета на мъжка глава откъм гърба, която хвърли сянка върху желязната врата. Никой от пазачите не я поглеждаше.

— Имате посетител.

Тя се изправи на лакти.

— Императорът ли е?

Пазачът се изсмя.

— Че кой друг. — Сянката му изчезна от решетката.

— Бихте ли отворили вратата, моля ви — рече познат глас с познат акцент. — Трябва да говоря с нея насаме.

Синдер се изправи на един крак и се подпря върху стената, която беше гладка като стъкло.

Тя е под изключителни мерки за сигурност — отвърна пазачът. — Не мога да ви пусна вътре. Ще трябва да говорите с нея през решетката.

— Не ставайте смешен. Аз приличам ли ви на заплаха за сигурността?

С подскоци на един крак Синдер стигна до прозорчето и се изправи на пръсти. Наистина беше доктор Ърланд. Той държеше в ръце една ленена торба. Беше облечен с все същата бяла престилка, с матките сребърни очила на носа и на тавата с вълнената шапка. Наистина, той трябваше да надигне глава, за да срещне погледа на пазача, но при все това позата му издаваше непоколебимост.

— Аз съм водещият учен в кралския екип за изследвания на летумозиса — обясни докторът, — а това момиче е основният обект на изследване. Трябва да й взема кръвни проби, преди да е напуснала Земята.

Той извади една спринцовка от торбата. Изненадан, пазачът отстъпи назад и скръсти ръце върху гърдите си.

— Имам заповед, господине. Трябва да получите официално разрешение от императора, за да ви пусна.

Доктор Ърланд отпусна рамене и пхна спринцовката обратно в торбата.

— Добре. Щом такъв е редът, разбирам. — Но вместо да си тръгне, той започна да опипва ръкавелите си. Изражението му за миг потъмня, после той хвърли нова усмивка на пазача. — Ето, виждате

ли? — рече той. Странна вълна пробяга по гърба на Синдер от гласа му. Докторът продължи, а тоновете в него бяха нежни като в песен. — Получих нужното разрешение от императора. — Той махна с ръце към килията. — Може да отворите вратата.

Синдер примигна, сякаш се опитваше да почисти паяжините от мозъка си.

Доктор Ърланд май си просеше ареста като нея. Но тогава пазачът се обърна към нея със замаян поглед и допря чипа си до скенера. Вратата се отвори.

Синдер залитна назад и се хвана за стената.

— Много ви благодаря — каза докторът и влезе в килията, без да обръща гръб на пазача. — Ще ви помоля да ни оставите за малко насаме. Не повече от минутка.

Без да спори, пазачът затвори вратата. Стъпките му отекнаха по коридора.

Доктор Ърланд се обърна и дъхът му секна, щом светлосините му очи паднаха върху Синдер. Той разтвори устни, после извърна глава настрани и стисна очи. Когато отново ги отвори, учудването на лицето му се беше смекчило.

— Вече няма никакво съмнение. Ако се научите да контролирате обаянието си, това може само да ви помогне.

Синдер допря длан до бузата си.

— Аз нищо не правя.

Докторът се покашля неуверено.

— Не се тревожете. Ще разберете как става. — Той огледа килията. — В сериозна каша се забъркахте, а?

Синдер посочи с пръст вратата.

— Трябва да ме научите на този номер.

— Госпожице Лин, за мен ще бъде чест. Много е лесно. Съсредоточавате се, обръщате мислите на субекта към себе си и ясно изричате целта си. Наум, разбира се.

Синдер се намръщи. Изобщо не й се виждаше лесно. Докторът махна с ръка.

— Не се тревожете. Ще откриете, че ви се удава съвсем естествено, когато ви потрябва. Но сега нямаме време за уроци. Трябва да побързам, преди някой да е заподозрял нещо.

— Аз подозирам нещо!

Без да ѝ обръща внимание, той огледа очертанията ѝ — огромното, бяло горнище висеше върху слабото ѝ тяло, металната ѝ ръка беше издрана и очукана от падането, а от маншета на крачола ѝ стърчаха разноцветни жици.

— Останали сте без крак.

— Да, и аз забелязах. Как е Каи?

— Моля? Няма ли да попитате аз как съм?

— Вие изглеждате добре — каза тя. — Всъщност, дори по-добре от обикновено. — Това беше вярно. Флуоресцентната светлина в килията беше свалила десет години от лицето му. Или по-скоро това беше ефектът от дарбата, която приложи върху пазача — А той как е?

— Объркан, струва ми се. — Докторът сви рамене. — Мисля, че беше влюбен във вас. И сега, когато научи, че вие сте... е, сигурно му е дошло в повече.

Синдер прокара гневно ръка през косата си, която беше станала на топка от напрегнатото мачкане в продължение на четиринайсет часа.

— Левана го принуди да избира — или да се ожени за нея, или да ме предаде. В противен случай щеше да обяви война заради някакъв закон за приютяване на лунитяни.

— Явно е взел правилното решение. Той ще бъде добър владетел.

— Не е там работата. Неговото решение няма да задоволи Левана за дълго.

— Разбира се, че няма. Но и да беше избрал да се ожени за нея, тя пак нямаше да ви остави да живеете дълго. Тя ви иска мъртва. И то повече, отколкото си мислите. Именно по тази причина тя трябва да вярва, че Каи е направил всичко по силите си, за да ви държи затворена. А също, и че е готов да ви предаде, веднага щом тя тръгне обратно към луната. Кое то, според мен, ще стане съвсем скоро. В противен случай последиците за него, а и за Републиката ще бъдат... ужасяващи.

Синдер присви очи.

— Според мен той наистина прави всичко по силите си да ме държи затворена тук.

— Точно така. — Той размърда палците си. — Това усложнява нещата, нали?

— Какво...?

— Защо не седнем? Сигурно е много уморително да стоите така на един крак. — Доктор Ърланд седна върху единственото легло в килията. Синдер се отпусна по стената срещу него.

— Как е ръката ви?

— Добре. — Тя размърда металните си пръсти. — Ставата на малкото ми пръстче е счупена, но можеше да бъде и по-лошо. И, о, да... — Тя посочи слепоочието си. — Нямам дупка в главата. Още не мога да се нарадвам на това.

— Да, чух как кралицата ви е нападнала. Всъщност програмирането ви е спасило, нали?

Синдер вдигна рамене.

— Така предполагам. Получих съобщение за биоелектрическа манипулация, точно преди да... Никога преди не съм получавала такова съобщение. Дори и под вашето обаяние.

— Защото за пръв път лунитянин ви е накарал да извършите нещо, а не просто е внушил някакви мисли или чувства у вас. И като че ли програмирането ви е изпълнило задачата си. Още едно брилянтно решение на вашия хирург. А може би прототипът на Лин Гаран е свършил работата си. При всички положения Левана не е била подготвена. Но допускам, че и шоуто със зарята, което направихте, не е спечелило симпатиите на много земляни.

— Не знаех как да я контролирам. Не знаех какво става. — Тя придърпа колене под брадичката си. — Може би е по-добре, че съм тук. Навън няма място за мен — не и след това. — Тя посочи към някакво несъществуващо място отвъд белите стени. — Левана поне ще ме измъкне от мъките ми.

— Така ли? Госпожице Лин, засрамете се. Надявах се, че сте наследили от народа ни повече здрав разум.

— Съжالياвам. Явно съм изгубила здравия си разум по време на прякото излъчване в мрежата, когато кракът ми падна.

Докторът сбърчи нос към нея.

— Тревожите се прекалено много за дребни неща.

— Дребни ли?

Доктор Ърланд се усмихна доволно.

— Дойдох тук по важна причина, а нямаме цял ден на свое разположение, както знаете.

— Да. — Измърмори Синдер и като запретна ръкав, му подаде ръката си. — Вземете кръв, колкото искате. На мен вече няма да ми трябва.

Доктор Ърланд я потупа по ръката.

— Това беше уловка. Не съм дошъл тук за кръвни проби. В Африка също има лунитяни, ако ми потрябват.

Синдер пусна ръка в скута си.

— Африка ли?

— Да, заминавам за Африка.

— Кога?

— След около три минути. Чака ни много работа, а трудно ще я свършим в килията в затвора. Затова реших да отида там, където са били регистрирани първите случаи на летумозис — едно малко градче на изток от пустинята Сахара. — Той завъртя пръст във въздуха, като че ли сочеше по невидима карта. — Надявам се да намеря неколцина преносители на вируса и да ги убедя да се присъединят към изследването.

Синдер пусна ръкава си.

— Тогава защо сте тук?

— Да ви поканя да ме последвате там. Когато ви е удобно, разбира се.

Синдер се смръщи.

— Благодаря, докторе. Ще си проверя календара да видя кога пак ще съм свободна.

— Надявам се да го направите, госпожице Лин. Вижте, имам подарък за вас. Два подаръка всъщност. — Доктор Ърланд бръкна в торбата и извади оттам една метална ръка и един метален крак, които блестяха под ярката светлина. Синдер вдигна вежди.

— Ултрамодерни — каза докторът. — С всички възможни аксесоари! И чисто титаниево покритие! И вижте. — Като малко дете, което се радва на новата си играчка, той размърда пръстите на ръката. Там имаше скрито фенерче, кинжал, пистолет отвертка и универсален кабел за свързване. — Ще ви бъде много полезна. Упоителните стрели се съхраняват ето тук. — Той отвори отделението на дланта и там се показаха дузина тънки стрелички — Когато електрическите връзки се синхронизират, ще можете да ги изстрелвате само с мисълта си.

— Това е... фантастично! Тъкмо като легна на дръвника, ще мога да сваля и няколко от зяпачите с мен.

— Именно! — Той се засмя. Синдер се намръщи ядосана, но доктор Ърланд не забеляза. Беше твърде зает да зяпа протезите. — Поръчах ги специално за вас. Използвах сканираното изображение на тялото ви, за да съм сигурен, че това са правилните размери. Ако имах повече време, можеше да поръчам да ги покрият с човешка тъкан. Но, предполагам, че никой не може да има всичко.

Синдер взе протезите от ръцете му и с вълнение огледа изработката им.

— Не позволявайте стражът да ги види, иначе наистина ще загазя — рече той.

— Благодаря. Много се вълнувам, че ще мога да ги нося през последните два дни от живота си.

С хитра усмивка докторът огледа тясната килия.

— Не е ли странно? Такъв напредък, такива технологии, а и най-сложната система за сигурност не е проектирана да опази един лунитянин — киборг. Добре че няма много такива като вас, че иначе ще ни излезе име на бегълци от затвора.

— Какво? Вие да не сте полудели? — изрече Синдер с глас, който мина в дрезгав шепот. — Да не ми предлагате да опитам да избягам?

— Всъщност, тези дни наистина полудявам. — Доктор Ърланд се почеса по набръчканото лице. — Няма как. С всичкото това биоелектричество, което няма къде да отиде и няма какво да прави... — Той въздъхна весело. — Но не, госпожице Лин, аз не ви предлагам да опитате да избягате. Аз казвам, че трябва да избягате. И то възможно най-скоро. Шансовете ни за оцеляване ще намалеят рязко, щом Левана дойде за вас.

Синдер се облегна назад в стената. Усещаше, че главата започва да я боли.

— Вижте, наистина оценявам грижите ви за мен, наистина. Но дори и да успея да намеря начин да се измъкна оттук, давате ли си сметка колко много ще разгневя Левана? Вие самият казахте, че последствията ще бъдат ужасни, ако тя не получи, каквото желае. Не си струва да се започва война заради мен.

Зад очилата очите му засияха. За миг изглеждаше млад, почти наивен.

— Всъщност, заради вас си струва да се води война.

Тя наклони глава на една страна и присви очи. Може би той все пак беше луд.

— Опитах се да ви го кажа, когато бяхте при мен в кабинета миналата седмица, но вие бързахте да отидете при сестра си. Между другото, съжалявам за сестра ви.

Синдер захапа бузата си от вътрешната страна.

— Разшифровах генетичната ви информация и открих, че не само сте лунитянка и не сте щит, но също и нещо за произхода ви, за потеклото ви.

Сърцето на Синдер заби учестено.

— За семейството ми?

— Да.

— И? Аз имам ли семейство? Родители те ми, те... — Тя се поколеба. Очите на доктор Ърланд се натъжиха при изблика ѝ. — Те мъртви ли са?

Той свали шапката си.

— Съжалявам, Синдер. Трябваше да намеря по-подходящ начин да ви го кажа. Да, майка ви е мъртва. Не знам кой е баща ви, нито дали е жив. Майка ви беше, как да кажа, известна със своята безпорядъчност.

Надеждите ѝ се сломиха.

— О!

— Но вие имате и леля.

— Леля?

Доктор Ърланд стисна шапката с двете си ръце.

— Да. Това е кралица Левана.

Синдер примигна.

— Скъпо момиче, вие сте принцеса Селена.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ОСМА

Белият стерилен въздух между Синдер и доктор Ърланд се изпълни с тишина. Тя изпълни и замъглената глава на Синдер. Объркването не напускате лицето ѝ.

— Какво?

Докторът сложи ръката си върху тази на Синдер.

— Вие сте принцеса Селена.

Тя се отдръпна от него.

— Аз не... Какво?

— Знаем. Изглежда невероятно.

— Не, изглежда... това е невъзможно. Защо ви е да се шегувате с това?

Той се усмихна кротко и отново я потупа по ръката. И тогава Синдер разбра, че всичко пред полезрението ѝ беше чисто. Оранжевата светлинка я нямаше.

Дъхът ѝ секна. Погледът ѝ падна върху жиците, които се подаваха от глезена ѝ.

— Знаем, че ще ви трябва време да го приемете — рече докторът, — и ми се искаше да можех да съм с вас да ви помагам. Но и това ще стане. Ще ви кажа всичко, което трябва да знаете, когато дойдете в Африка. Сега най-важно е да разберете защо не можете да позволите Левана да ви отведе. Вие единствена можете да детронирате кралицата. Разбирате ли ме?

Тя поклати глава замаяна.

— Принцесо...

— Не ме наричайте така!

Доктор Ърланд мачкаше шапката в скута си.

— Добре. Госпожице Лин, чуйте ме. Издирвам ви от толкова много години. На Луна познавах мъжа, който ви донесе на Земята и ви направи операцията. Аз го проследих в опит да ви открия, но той вече беше почнал да губи разсъдък си. От него можах да науча единствено, че сте някъде тук, в Републиката. Знаех, че търся киборг, тийнейджърка. При все това толкова често ми се струваше, че аз

самият ще загубя разума си, преди да ви открия. Преди да съм ви казал истината. И тогава неочаквано вие се появихте в лабораторията ми. Чудо!

Синдер вдигна ръка да го спре.

— Защо? Защо са направили киборг от мене?

— Защото тялото ви е пострадало твърде много от пожара — отвърна той, сякаш отговорът беше очевиден. — Нямало е как да спасят крайниците ви. Удивително е, че изобщо сте оцелели и че през всичките тези години сте успели да останете скрита...

— Спрете. Спрете. — Синдер раздвижи пръстите на изкуствената си ръка. После обви с нея пръстите на чисто новата протеза, която докторът ѝ бе донесъл. Очите ѝ огледаха килията. Дишаше напрегнато. Внезапно ѝ прилоша и тя затвори очи.

Тя беше...

Тя беше...

— Жребият — прошепна тя. — Организирали сте тегленето, за да ме намерите. Киборг... в Източната Република.

Доктор Ърланд се раздвижи. Когато Синдер се осмели да го погледне, очите му бяха пълни с вина.

— Всички трябва да правим жертви, но не спрем ли Левана...

Синдер пусна новата протеза и запуши уши. После зарови лицето в коленете си. Жребият. Всички тези киборги. И толкова много хора живееха с убеждението, че това е правилното решение. По-добре те, а не хората. Научният проект си е научен проект.

А той просто е искал да я открие.

— Синдер?

— Ще повърна.

Доктор Ърланд я хвана за рамото, но тя се измъкна от ръката му.

— Случилото се не е по твоя вина — рече той. — А и аз вече те открих. Може да започнем да оправяме нещата.

— Как да ги оправя? Левана ще ме убие!

Като се задъхваше, Синдер вдигна глава.

— Чакайте. Тя знае ли?

Но паметта ѝ първа даде отговора — на върха на стълбите Левана стоеше уплашена. Гневна! Тя отново скри лицето си. — О, звезди мои, тя знае.

— Синдер, твоето обаяние е единствено по рода си, както и на кралица Чанари. Левана веднага би разбрала коя си, макар че се съмнявам някой друг да се е досетил. А и тя ще се постарее това да остане в тайна, колкото се може по-задълго. И разбира се не ще губи време да те убие. Сигурен съм, че дори в този момент планират отпътуването си.

Устата на Синдер пресъхна.

— Погледнете ме, Синдер.

Тя се подчини. И макар че очите на доктора бяха смайващо сини и пълни със съжаление и утешение, тя някак знаеше, че той не прави нищо, за да манипулира съзнанието ѝ. Това беше просто един стар човек, решен да свали кралица Левана от трона.

Един стар човек, който някак беше възложил на нея всичките си надежди.

— Каи знае ли? — прошепна тя.

Доктор Ърланд поклати глава с тъга.

— Не мога да разговарям с него, докато Левана е тук, а това не е нещо, което бих му пратил със съобщение. Тя ще те отведе, преди да съм успял да се срещна с него. А и той какво би могъл да стори?

— Ако знаеше, той щеше да ме освободи.

— И да рискува Левана да насочи гнева си към страната му? Тя ще намери начин да те убие, и то много преди да видиш лъч надежда за връщането си на трона. Каи би бил глупак, ако вземе такова прибързано решение без предварителен план.

— Но той заслужава да научи. Той издирваше принцесата. Той издирваше...

— Вас много хора са ви издирвали. Но да ви намери и да ви върне на трона — това са две много различни цели. Аз отдавна планирам този момент. Аз мога да ви помогна.

Синдер го зяпна. Паниката я стискаше за гърлото.

— Да ме върнете на трона?

Докторът се покашля.

— Разбирам, че сте объркана и уплашена. Не мислете твърде много. От вас искам само да намерите как да избягате от затвора. Знам, че можете да го направите. После елате в Африка. Аз ще ви напътствам за останалото. Моля ви. Не можем да оставим Левана да спечели.

Тя мълчеше, без да може да разбере какво се иска от нея. Наследник? Принцеса?

Тя поклати глава.

— Не, не мога. Не мога да бъда кралица, нито принцеса, нито... Аз съм никой. Аз съм киборг!

Доктор Ърланд склочи ръце.

Синдер, ако не ми позволите да ви помогна, тогава тя вече е спечелила, нали? Скоро кралица Левана ще ви отведе. Ще намери начин да се ожени за Каи и да стане императрица. Ще поведе война срещу Земния съюз и ще я спечели не се съмнявам. Мнозина ще загинат, а останалите ще станат роби като нас на Луната. Тъжна съдба, но необратима, ако вие откажете да приемете коя сте в действителност.

— Това не е честно! Не може да стоварвате всичко това отгоре ми и да очаквате да направя нещо!

— Не, госпожице Лин, от вас очаквам само да избягате от този затвор и да дойдете при мен в Африка.

Тя го погледна със зинала уста, докато думите постепенно проникнаха в ума ѝ.

Да избяга от затвора.

Да отиде в Африка.

От неговите уста звучеше почти като детска игра.

Докторът сигурно беше видял някаква промяна на лицето ѝ, защото отново я потупа по ръката и се изправи с пъшкане. Старите му кокали все повече остаряваха.

— Вярвам във вас — рече той и почука тихо на вратата. — И все едно дали го знае в този миг или не, Каи също вярва във вас.

Вратата на килията се отвори. Доктор Ърланд надигна шапката си за довиждане и тръгна.

Синдер изчака, докато стъпките се изгубят по коридора, а после трепереца падна на колене и запуши ушите си с ръце. Мозъкът ѝ сваляше информацията толкова бързо, че тя не успяваше да я сортира: стари статии за изчезването на принцесата, интервюта с теоретици на конспирацията, снимки от опожарените останки на детската стая, в която бяха открили следи от изгорялата ѝ плът. Дати. Статистика. Текстът от коронацията на Левана, когато се възкачва на трона като първи наследник на короната.

Рожденият ден на принцеса Селена. 21 декември 109г. д.е. Беше почти с цял месец по-малка, а дори не знаеше. Малък, незначителен факт. И все пак за миг той устави у нея ясното усещане, че вече не знае коя е, нито коя трябва да бъде.

И тогава се появи жребият на киборгите. Имената на всички избрани се завъртяха пред очите ѝ, заедно със снимките, идентификационните номера, рождените дати, датите на смъртта им. Обявена почетно заради жертвата им за доброто на Републиката.

Тя чу тиктакане в главата си.

Синдер дишаше на пресекулки, докато информацията заливаше мозъка ѝ. Паника свиваше стомаха ѝ. В устата ѝ се надигна горчилка и я изгори, когато я преглътна обратно.

Кралица Левана ще дойде за нея и тя ще бъде екзекутирана. Такава беше съдбата ѝ. Тя се беше примирила с нея. Беше се подготвила за нея. Но не беше готова да бъде наследник. Нито кралица, нито спасител, нито герой.

Толкова лесно щеше да бъде да се остави по течението. Толкова трудно щеше да бъде да се бори.

И сред цялата объркана информация, която бръмчеше в главата ѝ, мислите ѝ се върнаха пак към тишината на онзи миг, застинат във времето.

Безгрижната усмивка на Каи на пазара.

Синдер се сви на топка и прекъсна нет линка.

Шумът спря. Снимките и филмите изчезнаха в мрак.

Ако тя не опита да спре Левана, тогава какво ще се случи с Каи?

И въпреки че опита да блокира въпроса, той продължи да я трови като ехо в мислите ѝ.

Може би доктор Ърланд имаше право. Може би трябваше да избяга. Може би трябваше да опита.

Тя напипа протезите в скута си и ги гушна в ръце. Вдигна глава и погледна към прозорчето във вратата на килията. Пазачът така и не го беше затворил.

Леко парене протече по гръбнака ѝ. Ново, необикновено електричество струеше под кожата ѝ и ѝ казваше, че вече не е само киборг. Сега беше лунитянка. Можеше да накара хората да виждат неща, които не са пред очите им. Да усещат неща, които не бива да усещат. Да извършват неща, които не са искали да извършат.

Тя можеше да избере каква да бъде. Можеше да стане, каквато пожелае.

Мисълта едновременно я отврати и уплаши, но решителността ѝ помогна да запази спокойствие. Когато пазачът се върне, тя ще е готова.

Щом ръцете ѝ спряха да треперят, тя извади ножчето от покрития с титан пръст и придвижи острието до китката си. Там, където се беше опитала да извади чипа си, за да не могат да я проследят, прорезът все още не беше зараснал. Този път тя не се поколеба.

Скоро целият свят щеше да я търси. Лин Синдер.

Осакатен киборг с липсващ крак.

Лунитянка с открадната самоличност.

Механик, който нямаше нито при кого, нито къде да се приюти.

Но всички щяха да търсят един призрак.

Издание:

Мариса Мейър. Синдер

Американска. Първо издание

ИК „Егмонт-България“, София, 2013

Редактор: Елена Михова

ISBN: 978-954-27-0962-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.